

ISSN 0125-8516
<http://e-journal.dip.go.th>

อุตสาหกรรมสาร

วารสารของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม พิมพ์เป็นปีที่ 54 ฉบับเดือนกรกฎาคม - สิงหาคม 2555

10 ประเทศ AEC ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

- >> ไทย จะก้าวเป็นผู้นำ AEC หลังปี 2015
- >> ฟิลิปปินส์ ศูนย์กลางให้บริการด้านแรงงาน
- >> ลาว ประกาศนโยบายนำประเทศสู่อุตสาหกรรม

- >> อินโดนีเซีย แหล่งเคลื่อนย้ายฐานการผลิต-ส่งออก
- >> กัมพูชา มุ่งสู่ฟาร์มปลอดสารพิษแห่งเอเชีย
- >> บรูไน มีท่าเรือเป็นศูนย์กลางของอาเซียน

ISSN 0125851-6

หน่วยงานเครือข่าย กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 1

(เชียงใหม่ เชียงราย แม่ฮ่องสอน ลำพูน ลำปาง พะเยาแพร่ น่าน)
158 ถนนทุ่งโฮเต็ล ต.วัดเกต อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50000
โทรศัพท์ (053) 245 361-2, 243 494, 242 226
โทรสาร (053) 248 315
e-mail: ipc1@dip.go.th

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 2

(พิษณุโลก สุโขทัย อุตรดิตถ์ เพชรบูรณ์ ตาก)
292 ถนนเลี้ยวเมือง-นครสวรรค์ ต.บ้านกร่าง
อ.เมือง จ.พิษณุโลก 65000
โทรศัพท์ (055) 282 957-9 โทรสาร (055) 283 021
e-mail: ipc2@dip.go.th

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 3

(พิจิตร กำแพงเพชร นครสวรรค์ อุทัยธานี
ชัยนาท สิงห์บุรี ลพบุรี)
200 ม.8 ถนนเลี้ยวเมือง ต.ท่าหลวง
อ.เมือง จ.พิจิตร 66000 โทรศัพท์ (056) 613 61-5
โทรสาร (056) 613 559 e-mail: ipc3@dip.go.th

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 8

(สุพรรณบุรี กาญจนบุรี อ่างทอง พระนครศรีอยุธยา
นครปฐม นนทบุรี รามบุรี สมุทรสาคร สมุทรสงคราม
เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์)
117 หมู่ 1 ถนนมาลัยแมน ต.ดอนก่ายาน
อ.เมือง จ.สุพรรณบุรี 72000
โทรศัพท์ (035) 441 027, 441 029, 441 031
โทรสาร (035) 441 030
e-mail: ipc8@dip.go.th

หน่วยงานส่วนกลาง

(กรุงเทพมหานคร สมุทรปราการ
นนทบุรี ปทุมธานี) ถนนพระรามที่ 6 แขวงเทเว
กรุงเทพฯ 10400
โทรศัพท์ 0 2202 4422-3 โทรสาร 0 2354 3152

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 11

(สงขลา ตรัง พัทลุง สตูล ยะลา ปัตตานี นราธิวาส)
165 ถนนกาญจนวนิช ต.น่าน้อย อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา 90110
โทรศัพท์ (074) 211 905-8 โทรสาร (074) 211 904
e-mail: ipc11@dip.go.th

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 4

(อุดรธานี หนองบัวลำภู หนองคาย เลย)
399 ม.11 ถนนมิตรภาพ ต.โนนสูง อ.เมือง จ.อุดรธานี 41330
โทรศัพท์ (042) 207 232-6, 207-238 โทรสาร (042) 207 241
e-mail: ipc4@dip.go.th

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 5

(ขอนแก่น กาฬสินธุ์ มหาสารคาม ร้อยเอ็ด
มุกดาหาร สกลนคร)
86 ถนนมิตรภาพ ต.สำราญ อ.เมือง จ.ขอนแก่น 40000
โทรศัพท์ (043) 379 296-9 โทรสาร (043) 379 302
e-mail: ipc5@dip.go.th

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 7

(อุบลราชธานี ยโสธร อำนาจเจริญ ศรีสะเกษ)
222 หมู่ที่ 24 ถนนคลังอาวุธ ต.ขามใหญ่ อ.เมือง
จ.อุบลราชธานี 34000
โทรศัพท์ (045) 313 772, (045) 313 945,
(045) 314 216, (045) 314 217
โทรสาร (045) 312 378, (045) 312 493
e-mail: ipc7@dip.go.th

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 6

(นครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ สุรินทร์)
333 ถนนมิตรภาพ ต.สูงเนิน อ.สูงเนิน จ.นครราชสีมา 30170
โทรศัพท์ (044) 419 622 โทรสาร (044) 419 089
e-mail: ipc6@dip.go.th

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 9

(ชลบุรี ฉะเชิงเทรา ระยอง จันทบุรี สระบุรี
ตราด นครนายก ปราจีนบุรี สระแก้ว)
67 ม.1 ถนนสุขุมวิท ต.เสม็ด อ.เมือง จ.ชลบุรี 20000
โทรศัพท์ (038) 261-203, 273-702, 784 654-5
โทรสาร (038) 273 701
e-mail: ipc9@dip.go.th

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 10

(นครศรีธรรมราช สุราษฎร์ธานี กระบี่ ภูเก็ต พังงา ระนอง ชุมพร)
131 ม.2 ถนนเทพรัตนกวี ต.วัดประดู่ อ.เมือง จ.สุราษฎร์ธานี 84000
โทรศัพท์ (077) 200 395-8 โทรสาร (077) 200 449
e-mail: cre-pic10@dip.go.th

Contents

วารสารของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม พิมพ์เป็นปีที่ 54 ฉบับเดือนกรกฎาคม - สิงหาคม 2555

5 Information

ภาพรวมของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
(ASEAN Economic Community: AEC)

8 Special Focus

ไทยจะก้าวเป็นผู้นำ AEC หลังปี 2015

12 Opportunity

พม่า กับ AEC

พม่ามีพื้นที่อยู่ระหว่างจีนและอินเดีย

2 ประเทศที่มีพลังขับเคลื่อนเศรษฐกิจโลก
ในอนาคต

16 Profile

กัมพูชา กับ AEC

มุ่งสู่นโยบายการเป็น

“ฟาร์มปลอดสารพิษแห่งเอเชีย”

19 SMEs Tour

สาธารณรัฐประชาธิปไตย

ประชาชนลาว กับ AEC

ประกาศนโยบายนำประเทศสู่อุตสาหกรรม

23 Profile

เวียดนาม กับ AEC

ยุทธศาสตร์สู่เศรษฐกิจสีเขียว

27 Market & Trend

สิงคโปร์ กับ AEC

เปิดกว้างให้นักลงทุนต่างชาติลงทุนได้ 100%

30 Knowledge

มาเลเซีย กับ AEC

เปิดเสรีการถือหุ้นของต่างชาติ

33 Report

อินโดนีเซีย กับ AEC

เป็นแหล่งเคลื่อนย้ายฐานการผลิตและการส่งออก

36 Report

ฟิลิปปินส์กับ AEC

ศูนย์กลางการให้บริการด้านแรงงาน

39 Information

บรูไน กับ AEC

มีท่าเรือเป็นศูนย์กลางของกลุ่มอาเซียน

ยุคทองของคนเอเชีย

ภูมิภาคเอเชียถูกจับตามองว่า ภูมิภาคแห่งนี้กำลังมีบทบาทในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจหลักของโลก ถนนทุกสายกำลังมุ่งหน้าสู่เอเชีย ไม่ว่าจะเป็นถนนสายการค้า การลงทุน รวมทั้งแหล่งทุนต่างๆ ทิศทางของเศรษฐกิจโลกถูกผลักดันเข้าสู่ยุคที่เรียกว่า “ยุคสมัยแห่งเอเชีย” ประเทศไทยควรจะถือโอกาสนี้ใช้ประโยชน์ของ “ยุคสมัยแห่งเอเชีย” ให้เต็มประสิทธิภาพผู้ประกอบการต้องตั้งใจให้ได้ว่า สิ่งที่ยังบอกความเป็นเอเชียอยู่ตรงไหน นั่นแหละคือช่องทางและโอกาส

ในระดับภูมิภาคอาเซียน การก้าวสู่การรวมกลุ่มเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) โดยมีจุดมุ่งหมายหลักคือ การนำอาเซียนไปสู่การเป็นตลาดและฐานการผลิตร่วมกัน ก่อนที่จะขยายไปสู่ ASEAN+3 และ ASEAN+6 เหล่านี้เปิดโอกาสให้ไทยสามารถใช้ประโยชน์จากตลาดที่มีขนาดใหญ่ขึ้นได้อีกมากมาย

การเปิดเสรีดังกล่าว ย่อมมีทั้งผู้ได้ประโยชน์และผู้เสียประโยชน์ สินค้าหลายรายการของไทยได้เปรียบคู่แข่งในอาเซียน ในขณะที่สินค้าบางอย่างต้องปรับตัวเพื่อรับมือกับการแข่งขันที่รุนแรงขึ้น

คำแนะนำจากหน่วยงานของรัฐ และจากผู้มีประสบการณ์ทางการค้า แนะนำให้ผู้ประกอบการหันมาแข่งขันด้านคุณภาพ แทนการแข่งขันด้านราคา และยังแนะนำให้เพิ่มมูลค่าของผลิตภัณฑ์ โดยใช้ความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรมมาพัฒนาผลิตภัณฑ์ ให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้บริโภคและสังคมที่กำลังเปลี่ยนไป

ปี 2558 จะกลายเป็นจุดเปลี่ยนครั้งสำคัญของเศรษฐกิจไทยทุกด้าน ภายใต้ข้อตกลง AEC แนวโน้มที่ประเทศไทยจะหันมาค้าขายกับประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาคอาเซียนและภูมิภาคเอเชียด้วยกัน ย่อมมีความเป็นไปได้สูง

นี่คือ.. ช่องทางและโอกาสที่ผู้ประกอบการไทยต้องเตรียมรับมือต่อไป

บรรณาธิการบริหาร

อุตสาหกรรม

เจ้าของ

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

ถนนพระรามที่ 6 เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

คณะที่ปรึกษา

นายพสุ โลหารชุน

อธิบดีกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

นายวิรัตน์ นิลदानวงศ์

รองอธิบดีกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

นายกิตติพัฒน์ ปณิธานธรณ์

ผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง

บรรณาธิการอำนวยการ

นางอร ทิมะพันธ์

ผู้อำนวยการกลุ่มประชาสัมพันธ์

บรรณาธิการบริหาร

นางสาวปาริชาติ เป็ลยมนิพัทธ์

กองบรรณาธิการ

นายชูศักดิ์ เอกชน, นางสมจิตต์ เดียวสุนทรวงศ์,

นายวิระพล ผ่องสุภา, นายไพฑูรย์ มะเมียเมือง,

นางสุรางค์ งามวงศ์, นายธวัชชัย มะกล้าทอง,

นางสาวกนกกริช นุกูลโรจน์, นางเกสร ภูแดง

ฝ่ายภาพ

นางวิภาณี อวยพรรุ่งรัตน์, นางสมใจ รัตนชาติ,

นายธนาธิกร กล้าพัก, นายสุทิน คณาเดิม,

ฝ่ายสมาชิก

นางสาวกัลลิกา ชุมศรี, นายสุรินทร์ ม่วงน้อย,

นางสาวศิริธร ชัยรัตน์

จัดพิมพ์

บริษัท ซี แอด โพรโมชัน (1997) จำกัด

77/14 หมู่บ้านชลลดา ซ.2 ถนนสายใหม่

แขวงสายไหม เขตสายไหม กรุงเทพฯ 10220

โทร. 0 2991 3031-3 แฟกซ์ 0 2991 3066

สมัครสมาชิกวารสาร

บรรณาธิการวารสารอุตสาหกรรม

กลุ่มประชาสัมพันธ์ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

ถนนพระรามที่ 6 เขตราชเทวี กทม. 10400

สมัครผ่านโทรสาร 02 - 354 3299

สมัครผ่านอีเมล :

e-journal@hotmail.com

“บทความ บทสัมภาษณ์
หรืองานเขียนที่ตีพิมพ์ในวารสารเล่มนี้
เป็นความคิดเห็นส่วนตัวของผู้เขียนแต่ละท่าน
ทางวารสารไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป
หากประสงค์จะนำบทความใดๆ
ในวารสารไปตีพิมพ์เผยแพร่
ควรแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรต่อกองบรรณาธิการ”

Information

เรื่อง : สำนักบริหารยุทธศาสตร์
กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

ภาพรวมของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC)

อาเซียน หรือ สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นองค์กรที่ก่อตั้งขึ้นตามปฏิญญากรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2510 มีประเทศสมาชิกรวม 10 ประเทศ แบ่งเป็น ประเทศสมาชิกอาเซียนเดิม 6 ประเทศ คือ บรูไนดารุสซาลาม อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทย และประเทศสมาชิกอาเซียนใหม่ 4 ประเทศ คือ กัมพูชา ลาว พม่า และเวียดนาม หรือเรียกสั้นๆว่า กลุ่ม CLMV (Cambodia, Lao, Myanmar, Vietnam)

อาเซียนก่อตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เริ่มแรกเพื่อสร้างสันติภาพในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อันนำมาซึ่งเสถียรภาพทางการเมืองและความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรม และเมื่อการค้าระหว่างประเทศในโลกมีแนวโน้มกีดกันการค้ารุนแรงขึ้น ทำให้อาเซียนได้หันมามุ่งเน้นกระชับและขยายความร่วมมือด้านเศรษฐกิจการค้าระหว่างกันมากขึ้น อย่างไรก็ตามก็ยังคงไว้ซึ่งวัตถุประสงค์หลัก 3 ประการดังนี้

- ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมในภูมิภาค
 - รักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและความมั่นคงในภูมิภาค
 - ใช้เป็นเวทีแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งภายในภูมิภาค
- ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา การดำเนินงานความร่วมมือด้านเศรษฐกิจของอาเซียนมีความคืบหน้ามาตามลำดับไม่ว่า

จะเป็นการจัดทำเขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA) ซึ่งเริ่มดำเนินการตั้งแต่ปี พ.ศ. 2535 การเจรจาเพื่อเปิดตลาดการค้าบริการ และการลงทุนในภูมิภาคจนถึงปัจจุบัน ผู้นำอาเซียนได้มุ่งให้ความสำคัญกับการดำเนินการเพื่อนำไปสู่การเป็นประชาคมอาเซียนภายในปี พ.ศ. 2558 (ค.ศ. 2015) ซึ่งเร็วขึ้นกว่ากำหนดการเดิมที่ผู้นำอาเซียนได้เคยประกาศแสดงเจตนาไว้ตามแถลงการณ์บาหลี ถึง 5 ปี

ประชาคมอาเซียน (ASEAN Community : AC) ประกอบไปด้วย 3 เสาหลัก คือ ประชาคมความมั่นคงอาเซียน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน โดยมี **กฎบัตรอาเซียน (ASEAN Charter)** เป็นกรอบหรือพื้นฐานทางกฎหมายรองรับที่จะสร้างกฎเกณฑ์สำหรับองค์กรอาเซียนให้สมาชิกพันธกิจที่จะต้องปฏิบัติตาม (Legal Binding)

ในส่วนของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) ซึ่งจะเป็นเสาหลักที่จะเป็นพลังขับเคลื่อนให้เกิดการรวมตัวทางเศรษฐกิจของอาเซียนภายในปี พ.ศ. 2558 เพื่อนำไปสู่การเป็นตลาดและฐานการผลิตร่วมกัน (Single Market and Single Production Base) และจะมีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน เงินลงทุน และแรงงานฝีมืออย่างเสรี รวมทั้งผู้บริโภคจะสามารถเลือกสรรสินค้าและบริการได้อย่างหลากหลายภายในภูมิภาค และสามารถเดินทางในอาเซียนได้อย่างสะดวกและเสรีมากยิ่งขึ้น สิ่งเหล่านี้นับเป็นความท้าทายที่สำคัญของอาเซียนที่จะต้องร่วมแรงร่วมใจและช่วยกันนำพาอาเซียนไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้

แนวทางการนำร่องสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

แนวทางการนำร่องการรวมกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจเริ่มต้นจากการทดลองเร่งรัดการรวมกลุ่มใน 12 สาขาสำคัญของอาเซียน (12 Priority Integration Sectors) มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้เกิดการเคลื่อนย้ายสินค้าและบริการในสาขาต่างๆ ดังกล่าวได้อย่างเสรี และสร้างการรวมกลุ่มในด้านการผลิตและการจัดซื้อวัตถุดิบเพื่อส่งเสริมการเป็นฐานการผลิตร่วมของอาเซียน และมีการใช้ทรัพยากรต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากแนวทางดังกล่าวจึงได้กำหนดประเทศผู้ประสานงานหลัก (Country Coordinators) ในแต่ละสาขา ดังนี้

ประเทศ	สาขา	
อินโดนีเซีย	1. ผลิตภัณฑ์ยานยนต์	2. ผลิตภัณฑ์ไม้
มาเลเซีย	3. ผลิตภัณฑ์ยาง	4. สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม
พม่า	5. ผลิตภัณฑ์เกษตร	6. ผลิตภัณฑ์ประมง
ฟิลิปปินส์	7. อิเล็กทรอนิกส์	
สิงคโปร์	8. เทคโนโลยีสารสนเทศ	9. สุขภาพ
ไทย	10. การท่องเที่ยว	11. การบิน
เวียดนาม	12. โลจิสติกส์	

เหตุผลในการจัดตั้ง

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

อาเซียนจำเป็นต้องเร่งรัดการรวมกลุ่มภายในหรือเร่งจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เนื่องจากกระแสโลกาภิวัตน์ และแนวโน้มการทำข้อตกลงการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในภูมิภาคต่างๆ มากขึ้น ทำให้อาเซียนต้องเร่งแสดงบทบาทการรวมกลุ่มด้วยความมั่นคงมากขึ้นกว่าเดิม และปรับปรุงการดำเนินงานให้ทันกระแสการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระแสการแข่งขันทางการค้าและการแข่งขันเพื่อดึงดูดการลงทุนโดยตรงนับวันจะทวีความรุนแรงมากขึ้นและมีแนวโน้มจะถ่างออกไปสู่ประเทศเศรษฐกิจใหม่มากขึ้น เช่น ประเทศจีน อินเดีย และรัสเซีย เป็นต้น

การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของอาเซียนจะเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างความแข็งแกร่งทางเศรษฐกิจและเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของอาเซียนในตลาดโลก เนื่องจากส่งเสริมให้เกิดการเปิดเสรีการเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิตระหว่างประเทศสมาชิกที่ลึกซึ้ง และกว้างขวางมากยิ่งขึ้น ทั้งในด้านการค้าสินค้า การค้าบริการ การลงทุน เงินทุน และแรงงาน รวมถึงความร่วมมือด้านการอำนวยความสะดวกทางการค้าและการลงทุน เพื่อลดอุปสรรคให้เหลือน้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนามาตรฐานการครองชีพและความกินดีอยู่ดีของประชาชนภายในประเทศ และลดช่องว่างการเหลื่อมล้ำทางสังคมให้น้อยลง

ปัจจัยสำคัญต่อความสำเร็จของ การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของอาเซียน

ความสำเร็จของการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในระดับภูมิภาคขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญหลายประการ แต่สิ่งหนึ่งที่น่าจะมีส่วนสำคัญต่อการดำเนินงานนั้นน่าจะเป็นความเป็นหนึ่งเดียวกันของประเทศสมาชิกภายในกลุ่มที่จะต้องยึดมั่นและถือมั่นเป้าหมายในระดับภูมิภาคกันอย่างจริงจัง **ยอมสละผลประโยชน์บางประการของแต่ละประเทศเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวมในระดับภูมิภาค**ร่วมกัน มิเช่นนั้นแล้วก็ไม่อาจผลักดันให้เกิดการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจที่ลึกซึ้งและกว้างขวางขึ้นได้

นอกจากปัจจัยดังกล่าวข้างต้นแล้ว ปัจจัยอื่นๆที่จะช่วยส่งเสริมการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจให้เห็นเป็นรูปธรรมและสร้างขีดความสามารถทางด้านเศรษฐกิจในระดับภูมิภาคให้โดดเด่น ได้แก่

- **โครงสร้างพื้นฐานภายในภูมิภาค** โดยเฉพาะระบบการขนส่งที่จะต้องเชื่อมโยงถึงกันในระดับภูมิภาค เพื่อให้เกิดการเคลื่อนย้ายสินค้าและผู้คนได้อย่างสะดวกตลอดเส้นทาง รวมถึงการอำนวยความสะดวก ณ จุดผ่านแดนต่างๆ และส่งเสริมความร่วมมืออย่างจริงจังในสาขาที่มีผลเชื่อมโยงต่อการพัฒนาสาขาอื่นๆ (Spin Over Effect) ในอาเซียน เช่น สาขาพลังงาน สาขาการคมนาคม และการศึกษา เป็นต้น

- **นโยบายรวมในระดับภูมิภาค** อาเซียนจำเป็นต้องพิจารณาแนวทางการกำหนดนโยบายด้านเศรษฐกิจร่วมกันในระดับภูมิภาค เพื่อช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการเจรจาต่อรอง รวมถึงสร้างผลประโยชน์ร่วมกันในระดับภูมิภาค ซึ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่แต่ละประเทศจะต้องให้ความสำคัญกับการปรับปรุงกฎเกณฑ์ ระเบียบหรือกฎหมายภายในให้สอดคล้องกับความตกลงอาเซียนที่มีอยู่

- **กลไกการตัดสินใจ** อาเซียนควรพิจารณารูปแบบการตัดสินใจแบบอื่นๆ ในการพิจารณากำหนดนโยบายหรือตัดสินใจเกี่ยวกับกิจกรรมภายในของอาเซียน นอกเหนือจากระบบฉันทามติ (Consensus) ที่ใช้มาตั้งแต่เริ่มต้นของการรวมตัวทางเศรษฐกิจจนถึงปัจจุบัน ซึ่งมีความเป็นไปได้ที่จะผลักดันให้มีการนำเอาระบบเสียงส่วนใหญ่ (Majority Vote) มาใช้กับกระบวนการตัดสินใจของอาเซียน แต่สมาชิกคงต้องหารือที่จะกำหนดแนวทางและขอบเขตของระบบเสียงส่วนใหญ่เพื่อให้มีความชัดเจนและโปร่งใสในการพิจารณาเรื่องสำคัญๆ ที่ประเทศสมาชิกจะได้รับประโยชน์ร่วมกัน

- **การสร้างสังคมกฎระเบียบ** อาเซียนจำเป็นต้องพัฒนาไปสู่สังคมกฎระเบียบ (Rule-based Society) และสร้างนโยบายด้านการค้าและการลงทุนที่สอดคล้องในระดับภูมิภาคโดยใช้จุดแข็งของประเทศสมาชิกให้เกิดประโยชน์สูงสุด เพื่อสร้างขีดความสามารถและข้อได้เปรียบในการแข่งขันให้กับอาเซียน รวมถึงเน้นย้ำการปฏิบัติตามพันธกรณีของประเทศสมาชิกอย่างเคร่งครัด

- **ที่มา:**
คู่มือเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) สำหรับผู้ประกอบการ SMEs
โดย สำนักบริหารยุทธศาสตร์ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
รูปภาพ: <http://www.google.com/ASEAN+Economic+Community>

www.bloggang.com

ไทยจะก้าวสู่ การเป็นผู้นำAEC หลังปี 2015

ในช่วง 10 กว่าปีที่ผ่านมา ประเทศไทยต้องเผชิญกับวิกฤตการณ์ และอุปสรรคต่างๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็นวิกฤตเศรษฐกิจในช่วงปี พ.ศ. 2551 วิกฤตการณ์ทางการเมืองที่ฝังลึกและรุ่มร่าอย่างต่อเนื่อง วิกฤตการณ์ทางธรรมชาติไม่ว่าจะเป็นภัยแล้ง หรือน้ำท่วม ที่เพิ่งกระหน่ำซ้ำเติมประเทศไทยอย่างแสนสาหัสในปีที่ผ่านมา

แต่ประเทศไทยของเราก็สามารถฝ่าฟันอุปสรรคเหล่านั้นมาได้ จะเห็นได้จากข้อมูลสถิติที่บ่งชี้ว่าเศรษฐกิจขยายตัวอย่างต่อเนื่อง รายได้ประชาชาติต่อหัว (GDP Per Capita) ของไทยเพิ่มสูงขึ้นเกือบ 3 เท่าจากประมาณ US\$ 1,800 ในปี พ.ศ. 2544 ไปเป็น US\$ 5,100 ในปี พ.ศ. 2554 มูลค่าการส่งออกเพิ่มขึ้นจาก 2.9 ล้านล้านบาทไปเป็น 6.9 ล้านล้านบาท มูลค่าเงินตราสำรองระหว่างประเทศก็เพิ่มขึ้นจาก 3 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐ เป็น 1.8 แสนล้านเหรียญสหรัฐ ในขณะที่สัดส่วนคนจน (Poverty Head Count Ratio) ลดลงถึง 1 ใน 3 คือ ลดลงจากร้อยละ 13.4 เหลือเพียงร้อยละ 4.6 ในช่วงระยะเวลาเดียวกัน ซึ่งคงปฏิเสธไม่ได้ว่า ความเข้มแข็งและการเติบโตของภาคอุตสาหกรรมเป็นส่วนที่มีความสำคัญและมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศที่ผ่านมาเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งก็เป็นที่น่าทึ่งกันดีว่าภาคอุตสาหกรรมของไทยเป็นตัวขับเคลื่อนการส่งออกและมีสัดส่วนกว่า 1 ใน 3 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP)

การย้ายอำนาจทางเศรษฐกิจ จากตะวันตกมาสู่ตะวันออก

แต่ทว่าเมื่อมองเศรษฐกิจของโลกต่อไปในอนาคต คาดว่ายังคงมีความผันผวนเป็นอย่างยิ่ง เริ่มที่สหรัฐอเมริกา ซึ่งถึงแม้ว่าดัชนีชี้วัดทางเศรษฐกิจหลายตัว ส่งสัญญาณให้เห็นว่าเศรษฐกิจสหรัฐนั้นมีแนวโน้มไปในทิศทางที่ดีขึ้น ไม่ว่าจะเป็นความเชื่อมั่นของผู้บริโภคที่สูงขึ้น อัตราการว่างงานที่ลดลง หรือสัญญาณจากตลาดหุ้น ที่กลับมามีชีวิตชีวามากขึ้น แต่ยังคงมีปัจจัยที่น่ากังวลอีกหลายประการที่อาจส่งผลกระทบต่อการฟื้นตัวของเศรษฐกิจของสหรัฐและเป็นที่คาดการณ์กันว่าเศรษฐกิจของสหรัฐ อาจยังซบเซาต่อไปอีกนาน ด้านยุโรปเอง ก็ยังคงอยู่ในสภาวะทางการเงินที่อ่อนแอ ปัญหาหนี้สาธารณะของหลายประเทศในสหภาพยุโรป กรีซ สเปน โปรตุเกส ซึ่งยังไม่ได้รับการแก้ไข

นี่คือจุดเปลี่ยนที่สำคัญของโลก เป็นจุดสิ้นสุดของการควบคุมเศรษฐกิจโดยซีกโลกฝั่งตะวันตก ชั่วทางเศรษฐกิจกำลังจะย้ายจากโลกตะวันตกมาสู่โลกตะวันออก ซีกโลกฝั่งตะวันออกกำลังจะกลายเป็นขั้วสำคัญในการขยายตัวของเศรษฐกิจต่อไปในอนาคต โดยมีหัวจักรหลักที่จะขับเคลื่อนเศรษฐกิจโลก อาทิ จีน อินเดีย และรัสเซีย รวมทั้งกลุ่มประเทศอาเซียน ซึ่งมีประชากรรวมกันราว 600 ล้านคน และมีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) มากถึง 1.6 ล้านล้านเหรียญสหรัฐ

ความสำคัญของ AEC

ในปี พ.ศ. 2558 หรือ ค.ศ. 2015 ประเทศไทยและประเทศสมาชิกอาเซียนอีก 9 ประเทศ จะรวมตัวกันเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรืออีกชื่อ คือ ASEAN Economic Community (AEC) ซึ่งปัจจุบันอาเซียนเป็นตลาดส่งออกสำคัญอันดับ 1 ของไทย มากกว่า EU หรือ US และจะยิ่งทวีความสำคัญทางเศรษฐกิจต่อประเทศไทยมากขึ้นเรื่อยๆ ด้วยที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของไทยเอื้ออำนวยให้ไทยเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจในภูมิภาคนี้ เมื่อตลาดอาเซียนรวมเป็นหนึ่ง สินค้า บริการ แรงงานฝีมือ และการลงทุน ของประเทศสมาชิก 10 ประเทศจะเกิดการเคลื่อนย้ายอย่างเสรี ซึ่งจะส่งผลต่อโอกาสทางการค้าและการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ยิ่งไปกว่านั้น อาเซียนยังมีแนวทางการขยายความร่วมมือภายใต้ข้อตกลงการค้าเสรี กับประเทศนอกกลุ่มไปถึง ASEAN+3 และ ASEAN+6 ที่ประกอบด้วยประเทศคู่ค้าสำคัญ ได้แก่ จีน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ อินเดีย ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ ซึ่งมีประชากรรวมกันกว่า 3 พันล้านคน หรือเกือบครึ่งหนึ่งของประชากรโลก มีมูลค่า GDP รวมกันถึงประมาณ 1 ใน 4 ของโลก นี่คือ โอกาสทางตลาดอันมหาศาลสำหรับผู้ประกอบการและอุตสาหกรรมไทยในการที่จะเก็บเกี่ยวประโยชน์จากโอกาสการรวมตัวทางเศรษฐกิจนี้

อย่างไรก็ตาม ในอีกด้านหนึ่ง ประเทศไทยก็ต้องเผชิญกับความท้าทายอันไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ โดยประเทศไทยจะต้องมีการเตรียมความพร้อม ปรับตัว หรือบรรเทาผลกระทบจากการแข่งขันที่เกิดขึ้นรุนแรง มิฉะนั้น เราจะต้องประสบปัญหาทางการค้าหรือสูญเสียโอกาสทางธุรกิจได้ แม้การเปิดเสรีทางการค้าจะทำให้สินค้าไทยหลายรายการ

ได้เปรียบคู่แข่ง แต่สินค้าบางรายการต้องปรับตัวเพื่อรับมือกับการแข่งขันที่รุนแรงขึ้น รวมถึงความเสี่ยงที่นักลงทุนต่างชาติจะย้ายฐานเข้ามาแข่งขันในประเทศไทย และความเสี่ยงที่นักลงทุนบางรายจะย้ายฐานการผลิตจากประเทศไทยไปสู่ประเทศอื่นที่มีต้นทุนต่ำกว่า ซึ่งภาคอุตสาหกรรมไทยจะต้องเตรียมพร้อมรับมือกับความท้าทายนี้

วิเคราะห์จุดอ่อนจุดแข็งของแต่ละประเทศและผลกระทบต่อไทย

สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีความพร้อมมากที่สุดสำหรับการเข้าสู่ AEC เนื่องจากสิงคโปร์แข่งขันในระดับโลกมานานแล้ว ด้วยการที่เป็นประเทศเล็กที่มีประชากรเพียง 5 ล้านกว่าคน ตลาดในประเทศมีขนาดเล็กมาก ทำให้สิงคโปร์จำเป็นต้องทำการค้ากับตลาดต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ คนสิงคโปร์มีความชำนาญในเรื่องการค้าต่างประเทศมาก นอกจากนี้ การที่คนสิงคโปร์พูดภาษาอังกฤษและภาษาจีนได้อย่างดี นับเป็นข้อได้เปรียบที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ส่วนประเทศมาเลเซียและอินโดนีเซียจะได้เปรียบในแง่ของภาษาศาสนาและวัฒนธรรมที่คล้ายคลึงกัน การเข้าสู่ตลาดมุสลิมด้วยกันเองมีต้นทุนต่ำกว่าไทย มาเลเซียมีจุดเด่นด้านเทคโนโลยี ในขณะที่อินโดนีเซียเป็นตลาดที่มีขนาดใหญ่ มีประชากรมากที่สุดในอาเซียนถึง 240 ล้านคน สำหรับประเทศตะเข็บชายแดนของเราคือ พม่า ลาว กัมพูชา จะมีแรงงานที่มีต้นทุนต่ำ มีทรัพยากรและวัตถุดิบเป็นจำนวนมากและมีราคาถูก ส่วนเวียดนามนอกจากจะได้เปรียบเรื่องแรงงาน ยังมีค่าแรงที่ยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำแล้ว ผู้ประกอบการยังมีความขยันและอดทน สำหรับฟิลิปปินส์ อาจจะได้เปรียบในเรื่องภาษาอังกฤษที่ฟิลิปปินส์ใช้เป็นภาษาราชการร่วมกับภาษาตากาล็อก

ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ ไม่ได้นำมาเพื่อให้ผู้ประกอบการเสียกำลังใจ แต่เป็นการบอกให้รู้ว่าเรากำลังเผชิญกับอะไรในเวที AEC ในส่วนของไทยเอง หากจะกล่าวถึง ประโยชน์และผลกระทบที่ไทยจะได้รับจากการเข้าสู่ AEC สามารถจำแนกได้เป็นประเด็นต่างๆ คือ

- 1) การช่วยขยายโอกาสทางการค้าและการลงทุนทั้งด้านฐานการผลิตและตลาดที่มีขนาดใหญ่มากขึ้น
 - 2) การสร้างภาพลักษณ์และความเชื่อมั่นของไทยในเวทีโลก จากความเข้มแข็งของ ASEAN เอง
 - 3) การช่วยยกระดับความเป็นอยู่ภายในประเทศ โดยข้อมูลจากกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศระบุว่า การมี AEC จะช่วยให้ GDP ของประเทศสมาชิกขยายตัวขึ้นอีก
 - 4) การเพิ่มการจ้างงานของประชากรภายในประเทศจากการขยายตัวทางการค้าและการลงทุน
 - 5) การเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการและผู้บริโภคเข้าถึงสินค้าที่มีคุณภาพ และเข้าถึงบริการที่ดีขึ้นในราคาที่ถูกลง
 - 6) การช่วยให้แรงงานมีฝีมือการพัฒนาความถนัดเฉพาะทางเพิ่มขึ้นจากการเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือเสรี
- สิ่งสำคัญที่ทำให้ประเทศไทยเป็นผู้นำใน AEC ได้นั้นเกิดจากปัจจัยเอื้อต่างๆ ได้แก่**
- 1) ประเทศไทยมีที่ตั้งเหมาะสมในการเป็นศูนย์กลางภูมิภาค ซึ่งถือเป็นจุดยุทธศาสตร์ (Strategic Location) โดยเฉพาะที่ตั้งทางเศรษฐกิจ (Economic Location) ในแง่การขายสินค้าและการหาวัตถุดิบ
 - 2) การคมนาคมขนส่งทั้งทางบกและทางอากาศให้สามารถเชื่อมโยงกันได้ทั่วประเทศ
 - 3) มีการพัฒนาธุรกิจทางการค้าและอุตสาหกรรม มีการส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาซึ่งจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตในภาคอุตสาหกรรมและบริการ และสร้างขีดความสามารถทางการแข่งขันของไทยในเวทีโลก
 - 4) ประเทศไทยยังมีแรงงานที่มีทักษะที่ดีเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่น

การเตรียมตัวของไทย

ในการรวมกันเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนนั้น ประเทศสมาชิกได้ตกลงกันในการผลักดันอุตสาหกรรมนำร่อง 12 สาขาซึ่งได้แก่ อุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป อากาศยาน สุขภาพ โลจิสติกส์ ยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์ ผลิตภัณฑ์ยาง สิ่งทอและเครื่องแต่งกาย เทคโนโลยีสารสนเทศ การประมง การท่องเที่ยว ไม้และเครื่องเรือน เป็นอุตสาหกรรมที่จะร่วมกันผลักดันให้เกิดความเชื่อมโยงอย่างแท้จริง

การเตรียมความพร้อมของประเทศไทยเข้าสู่ AEC ต้องเตรียมตัวอย่างรอบด้าน 5 ประการ คือ

1. การเพิ่มทักษะฝีมือแรงงานให้มีมาตรฐาน โดยแรงงานไทยซึ่งถึงแม้ว่าจะมีทักษะอยู่ในระดับดี แต่ก็ยังมีจุดอ่อนในเรื่องภาษา ไม่ว่าจะเป็นการใช้ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่ใช้ในการติดต่ออย่างเป็นทางการของอาเซียน หรือภาษาประเทศเพื่อนบ้านอาเซียน รวมทั้ง จะต้องมีการปรับปรุงผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรมด้วย
2. การขึ้นทะเบียนแรงงานที่มีทักษะ เพื่อให้สามารถจัดแบ่งระดับแรงงานได้เป็นหมวดหมู่และเป็นระบบ
3. การเพิ่มศักยภาพทางการวิจัยและพัฒนา รวมทั้งการเพิ่มศักยภาพห้องทดสอบ ทั้งนี้ จะเชื่อมโยงกับการปรับปรุงมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองสินค้า ซึ่งจะมีการปรับเข้าหากัน (Harmonization) จนสามารถนำไปสู่การจัดทำความตกลงยอมรับร่วม (Mutual Recognition Agreement) และการปรับกฎระเบียบของสิบประเทศให้เป็นระบบเดียวกัน (Single Regulatory Regime) ซึ่งกระทรวงอุตสาหกรรมกำลังดำเนินการอย่างเต็มกำลัง
4. การสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าและบริการ โดยผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรมต้องมีการเสริมความเก่ง การวางแผนและเรียนรู้เทคนิคใหม่ๆ เปรียบเสมือนการเร่งวิจัยพัฒนา นวัตกรรม ในแนวทางการสร้างคุณค่า (Value Creation)

ด้วยวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมอย่างครบวงจร และสามารถต่อยอดเชิงพาณิชย์ได้อย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งน่าจะช่วยตอบโจทย์ โดยการนำวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมเข้าไปช่วยเสริมความเข้มแข็ง

5. การปรับทิศทางและโครงสร้างอุตสาหกรรมให้เหมาะสม โดยการส่งเสริมการลงทุน โดยเน้นอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีเพื่อเพิ่มมูลค่า ซึ่งได้แก่ Hi - Value Industry, Hi - Tech Industry, Eco - Industry และ Strategic Upstream Industry นอกจากนี้ BOI ยังจะเริ่มเน้นการส่งเสริมการลงทุนของนักลงทุนไทยไปยังต่างประเทศ (Outward Direct Investment) และการปรับปรุงนโยบายการส่งเสริมการลงทุนจาก Zone-based policy เป็น Priority based policy ซึ่งไทยจะต้องเน้นการขยายฐานการผลิตไปสู่ประเทศภูมิภาคอาเซียน เพื่อให้ได้รับผลประโยชน์จากค่าแรงราคาถูก และยังเป็นการลดต้นทุนด้านโลจิสติกส์ (Logistics)

ไทยจะเป็นผู้นำได้ ต้องฟอร์มทีมไทยแลนด์ขึ้นมา เพื่อเสริมการทำงานกัน ต้องสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในการพัฒนาและเพิ่มศักยภาพทางด้านการผลิต การบริหารจัดการ การตลาด รวมถึงการพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ควบคู่กับการดำเนินกลยุทธ์ทางการตลาดในเชิงรุก โดยการศึกษาและติดตามกฎระเบียบ ข้อตกลงต่างๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างละเอียด รวมถึงความพยายามในการเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีกับภาคเอกชนของประเทศสมาชิกอาเซียน เพื่อขยายโอกาสและรู้ทางการค้าสินค้า การค้าบริการ และการร่วมลงทุนกับประเทศสมาชิกอาเซียนอื่นๆ ในระยะต่อไป ภาครัฐ ภาคเอกชน สถาบันการศึกษา ซึ่งถ้าเริ่มเตรียมทีมตั้งแต่นี้ จะยังไม่สายเกินไป และเมื่อเริ่มการแข่งขันจริงปี 2015 ไทยก็จะเป็นผู้นำ AEC ได้ในที่สุด

แหล่งข้อมูล :

- การสัมมนา “ทิศทางอุตสาหกรรมไทยหลังปี 2015” เมื่อวันที่ 2 พฤษภาคม 2555 ณ โรงแรม มิราเคิลแกรนด์ คอนเวนชั่น กรุงเทพฯ
- สำนักบริหารยุทธศาสตร์ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม
- ดร.อดิศักดิ์ วะสินนท์

พม่า กับ AEC

พม่ามีพื้นที่อยู่ระหว่างจีนและอินเดีย
2 ประเทศที่มีพลังขับเคลื่อนเศรษฐกิจโลกในอนาคต

<http://www.boston.com/bigpicture/2012/03/myanmar.html>

“สาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า” หรือ “พม่า” เป็นหนึ่งในประเทศที่นักลงทุนทั่วโลกต่างให้ความสนใจมากที่สุดขณะนี้ เพราะนอกเหนือจากเป็นประเทศที่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจสูงเนื่องจากมีทรัพยากรธรรมชาติมากมายที่รอการพัฒนา พม่าได้ส่งสัญญาณเปิดประตูกว้างรับประชาธิปไตยและเศรษฐกิจการค้าจากภายนอก ทำให้นักลงทุนต่างจับจ้องหาโอกาสเข้ามาลงทุน ทั้งนี้สืบเนื่องจากไทยและพม่าได้เข้าร่วมเป็น “ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน” (AEC) ตลอดจนมีสายสัมพันธ์ที่ดีต่อกันมาช้านาน รวมถึงที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของไทยมีแนวเขตแดนติดต่อกับพม่าถึง 10 จังหวัด จึงนับเป็นความได้เปรียบของไทยในการเข้าไปลงทุนในพม่า อย่างไรนั้นก่อนเข้าไปควรต้องศึกษาข้อมูลที่สำคัญ ดังนี้

รู้จักพม่า

ที่ตั้ง	ตอนบนสุดของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
พื้นที่	677,000 ตร.กม.
ภูมิประเทศ	ตอนเหนือ ตะวันออกและตะวันตก: ถูกล้อมรอบด้วยเทือกเขา พื้นที่ราว 50% ของพื้นที่ทั้งหมดเป็นภูเขาปกคลุมด้วยป่าไม้ ตอนกลาง: ที่ราบลุ่มแม่น้ำอิรวดี จินตวิน และสะละงะ
ภูมิอากาศ	3 ฤดู คือ ฤดูร้อน (มี.ค.-พ.ค.) ฤดูฝน (มิ.ย.-ต.ค.) ฤดูหนาว (พ.ย.-ก.พ.)
เมืองหลวง	เนปีดา (Nay Pyi Taw)
เมืองสำคัญ	ย่างกุ้ง มัณฑะเลย์
เวลา	ช้ากว่าประเทศไทย 30 นาที
ประชากร	52.4 ล้านคน อัตราการเกิดร้อยละ 1.84 รู้หนังสือร้อยละ 89.9 โครงสร้างอายุ 0-14 ปี มีร้อยละ 27.5, 15-64 ปี มีร้อยละ 67.5 65 ปีขึ้นไป มีร้อยละ 5
เชื้อชาติ	135 เผ่าพันธุ์ โดยเชื้อชาติหลัก คือ พม่า (ร้อยละ 68) ไทใหญ่ (ร้อยละ 9) กะเหรี่ยง (ร้อยละ 7) ยะไข่ (ร้อยละ 4) จีน (ร้อยละ 3) มอญ (ร้อยละ 2) อินเดีย (ร้อยละ 2)
ศาสนา	พุทธ นิกายเถรวาท หรือหินยาน (ร้อยละ 89) คริสต์ (ร้อยละ 4) อิสลาม (ร้อยละ 3)
ภาษา	ภาษาพม่า (ร้อยละ 85) ภาษากะเหรี่ยง มอญ จีนกลาง (ร้อยละ 15) สำหรับภาษาที่ใช้ติดต่อธุรกิจและการค้า คือ ภาษาพม่าและภาษาอังกฤษ (นักธุรกิจพม่าบางรายพูดไทยได้ด้วย)
แรงงาน	31.7 ล้านคน กระจ่ายอยู่ในภาคเกษตรกรรม ร้อยละ 70 ภาคอุตสาหกรรม ร้อยละ 7 และภาคบริการ ร้อยละ 23
ระบอบการปกครอง	สาธารณรัฐ โดยมีประธานาธิบดีเป็นประมุข ประธานาธิบดีคนปัจจุบัน คือ พลเอกเต็ง เส่ง (U Thein Sein)
GDP	ผลิตภัณฑ์มวลรวม 43 พันล้านเหรียญสหรัฐ (ภาคเกษตร 43% ภาคอุตสาหกรรม 20% และภาคบริการ 36.8%) อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ร้อยละ 5.3
สกุลเงิน	จ๊าด (Kyat : Kt) = 100 เหรียญพม่า (Pyas)
รายได้ต่อคน	702 เหรียญสหรัฐ
สินค้านำเข้า	สิ่งทอ ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม พลาสติก ปุ๋ย เครื่องจักร
สินค้าส่งออก	ก๊าซธรรมชาติ ผลิตภัณฑ์จากไม้ ถั่วเมล็ดแห้ง ถั่ว ปลา

ที่มา: The Ministry of Foreign Affairs, Myanmar (2012);

ความโดดเด่นของพม่าที่น่าจับตามอง

ทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ โดยมีจำนวนมากมหาศาล และคุณภาพดี ที่สำคัญได้แก่

- ทรัพยากรพลังงาน อาทิ แก๊สธรรมชาติ น้ำมันดิบ
- ทรัพยากรป่าไม้
- ทรัพยากรอัญมณี อาทิ ทับทิม หยก ไข่มุก
- ทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติ
- ทรัพยากรพื้นที่ผลผลิตเกษตรกรรม และประมง
- ที่ตั้งของพม่าสามารถเชื่อมโยงต่อกับ 5 ประเทศ

โดยเฉพาะการเป็นประตูสู่ประเทศยักษ์ใหญ่อย่างจีน และอินเดีย (รวมถึงพม่ามีสายสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นกับ 2 ประเทศมาก) ทำให้สามารถเข้าถึงประชากรโลกได้มากถึง 2.6 พันล้านคน หรือร้อยละ 40 ของจำนวนประชากรโลกทั้งหมด

ทิศเหนือและทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ติดกับ “จีน”

ทิศตะวันออก ติดกับ “ลาว” และ “ไทย”

ทิศใต้ ติดกับ “ทะเลอันดามัน” และ “อ่าวเบงกอล”

ทิศตะวันตกและทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ติดกับ “อินเดีย” และ “บังคลาเทศ”

• สภาพภูมิประเทศและอากาศเอื้ออำนวยต่อการเกษตรกรรม หากได้รับการพัฒนาที่ดีจะสามารถให้ผลผลิตต่อพื้นที่ในปริมาณที่สูง

• **แรงงาน** : มีจำนวนมาก ชยัน และราคาถูก นอกจากนี้ รัฐบาลพม่าได้ประกาศใช้กฎหมายแรงงานฉบับใหม่อย่างเป็นทางการ ตั้งแต่วันที่ 10 มี.ค. 2555 โดยสาระสำคัญของกฎหมายแรงงานฉบับนี้สอดคล้องกับมาตรฐานขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) ทุกประการ อาทิ การให้สิทธิเสรีภาพแก่ผู้ใช้แรงงานพม่าตามมาตรฐานสากล

• **สังคม** : พม่าให้ความสำคัญต่อการยกระดับจิตใจและศีลธรรมของประชาชน ตลอดจนคนพม่าเคร่งในพุทธศาสนามาก (ชาวพม่าส่วนมากจะกินมังสวิรัต และไม่นิยมกินสัตว์ใหญ่อย่างเนื้อหมู หรือเนื้อวัว) ทำให้คนพม่ามีจิตใจดี นอกเหนือจากนั้นบทลงโทษกระทำความผิดกฎหมายรุนแรง ส่งผลให้อาชญากรรมเกิดขึ้นน้อยมาก

บทบาทในเวทีโลก ที่สำคัญได้แก่

- พม่าจะเป็นประธานอาเซียนในปี 2557
- พม่าจะเป็นเจ้าภาพกีฬาซีเกมส์ในปี 2556

สภาพแวดล้อมในการลงทุน ที่สำคัญได้แก่

• พม่ากำลังปฏิรูปนโยบายส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ เพื่อดึงดูดนักลงทุน อาทิ ร่าง พ.ร.บ.การลงทุนฉบับใหม่ ที่จะให้สิทธิประโยชน์แก่นักลงทุนโดยยกเว้นภาษีเงินได้ 8 ปี (เดิม 3 ปี) และการลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคล 50% ของกำไรที่ได้จากการส่งออก

• พม่ามีแผนการลงทุนในการก่อสร้างท่าเรือน้ำลึก และนิคมอุตสาหกรรมขนาดใหญ่

จุดด้อยของพม่าที่ต้องรับรู้

การเมืองและการปกครอง

• แม้จะเริ่มปกครองแบบเสรีมากขึ้น แต่กองทัพยังคงมีบทบาทสำคัญในการปกครองประเทศ และนโยบายยังคงเน้นเรื่องความมั่นคงของชาติเหนือกว่าด้านเศรษฐกิจ

• อิทธิพลท้องถิ่นยังคงมีผลอยู่ โดยเฉพาะอิทธิพลจากชนกลุ่มน้อย (ปัจจุบันมีการคลี่คลายบางส่วน อาทิ การทำสัญญาหยุดยิงระหว่าง

รัฐบาลพม่ากับกลุ่มกระเหรี่ยง และกลุ่มรัฐบาล ซึ่งส่งผลให้ตามแนวชายแดนมีความปลอดภัยและสงบร่มเย็นมากขึ้น)

ระบบเศรษฐกิจ การค้า และการลงทุน

• การโดนคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจจากมหาอำนาจทางเศรษฐกิจอย่างสหรัฐอเมริกา และสหภาพยุโรป (ขณะนี้เริ่มมีการผ่อนคลายบางมาตรการคว่ำบาตรแล้ว)

• รัฐบาลทหารของพม่าเป็นผู้ผูกขาดระบบการค้า การลงทุน การธนาคาร โดยมีนโยบายที่ไม่แน่นอน

• มีการปรับเปลี่ยนกฎระเบียบที่มีผลกระทบต่อการลงทุนบ่อยครั้งและในบางครั้งไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ของนักลงทุน นอกจากนี้ กฎระเบียบของรัฐยังขาดความชัดเจนและมีปัญหาในทางปฏิบัติ อาทิ เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นไม่สามารถตัดสินใจเองได้ ต้องสอบถามส่วนกลาง ทำให้เกิดความล่าช้า อีกทั้งนักลงทุนมักไม่ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายและกฎระเบียบต่างๆ ของพม่าอย่างทั่วถึง

• ข้อกำหนดด้านธุรกรรมของบริษัทต่างชาติ มีความเข้มงวดมาก อาทิ ต้องเปิดบัญชีกับธนาคารที่รัฐบาลกำหนดเท่านั้น และการกำหนดเงินลงทุนขั้นต่ำ การโอนเงินทุนและผลกำไรกลับประเทศต้องได้รับอนุญาตจากรัฐพม่าก่อน ค่าใช้จ่ายในการดำเนินธุรกิจของต่างชาติในพม่าถูกกำหนดเป็นเงินดอลลาร์สหรัฐทั้งหมด ทำให้ต้นทุนในการดำเนินธุรกิจของต่างชาติในพม่าสูงมาก ซึ่งสิ่งดังกล่าวอาจทำให้คนที่เข้ามาทำธุรกิจในพม่าเปลี่ยนเงินพม่าให้เป็นสิ่งของอย่างอื่น แล้วส่งกลับไปประเทศตนเองเพื่อขายต่ออีกทีหนึ่ง แทนที่จะนำเงินตราออก

• มาตรการกีดกันทางการค้าที่มีไม่ภาษี

แม้ว่าในปี 2558 จะมีการเปิดเสรีการค้าอาเซียน โดยอัตราภาษีสินค้านำเข้าจะลดลงเป็น 0 ตามข้อตกลงเขตการค้าเสรีภายใต้ AEC แต่อุปสรรคสำคัญที่ยังคงอยู่คือ “มาตรการกีดกันทางการค้าที่มีไม่ภาษี” อาทิ จำกัดสิทธิแก่ชาวต่างชาติไม่ให้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดิน โดยให้สิทธิแต่เพียงการเช่าที่ดินเท่านั้น มาตรการห้ามนำเข้า และส่งออกสินค้าในบางรายการ ดังนั้นอาจส่งผลให้นักลงทุนใช้โอกาสและประโยชน์จากตลาดพม่าได้ไม่เต็มที่นัก

• มีระบบอุปถัมภ์ ซึ่งหากนักลงทุนสามารถเข้าถึงได้ทั้งในระดับประเทศ และ/หรือ ระดับพื้นที่ จะทำให้การค้าได้รับการสนับสนุนด้วยดีจากรัฐ แต่หากไม่สามารถเข้าถึงได้ การลงทุนจะไม่ค่อยราบรื่น

- ระบบการเงิน
- ไม่มีเสถียรภาพ

• ธนาคารพาณิชย์ในพม่าผูกขาดโดยรัฐบาล และฐานะของธนาคารไม่เป็นที่ยอมรับของนานาชาติ

• อัตราเงินเฟ้อเป็นปัญหาของพม่ามาโดยตลอด กล่าวคืออยู่ในอัตราสูงกว่าประเทศเพื่อนบ้านในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และภายในช่วงไม่กี่เดือนที่ผ่านมา พม่ามีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะค่าครองชีพ และอัตราค่าบริการต่างๆ โดยเฉพาะในเมืองย่างกุ้ง อาทิ ในเดือน พ.ย. 54 ค่าห้องพักโรงแรมคืนละ 80 ดอลลาร์สหรัฐ เพียงแค่ 6 เดือนถัดไป หรือมี.ย. 55 ขึ้นมาเป็น 160 ดอลลาร์สหรัฐ

• อัตราแลกเปลี่ยนของเงินจ๊าด (Kyat) ของรัฐบาลแตกต่างจากอัตราในตลาดมืดมาก โดยการแลกเปลี่ยนในธนาคาร 1 ดอลลาร์ ได้ 150 จ๊าด แต่บนกระบบหรือตลาดมืดได้ 780 จ๊าด (ในอนาคตพม่าเตรียมที่จะปรับปรุงระบบอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล)

ระบบการคมนาคมและสาธารณูปโภค

• ไม่มีประสิทธิภาพและขาดแคลน อาทิ ถนน (สภาพไม่ค่อยดี) รถไฟ (ใช้เวลานาน) ไฟฟ้า ทำเรื่อง ระบบโทรคมนาคม ทำให้โครงสร้างพื้นฐานที่จะรองรับการลงทุนยังไม่สมบูรณ์

• การเดินทางภายในประเทศไม่เสรี โดยทางการพม่าได้กำหนดไว้ว่าห้ามชาวต่างชาติเดินทางไปยังบางเมืองหรือบางพื้นที่

แรงงาน

ส่วนมากเป็นแรงงานที่ไม่มีทักษะฝีมือ ตลอดจนแรงงานพม่าที่อยู่ภายใต้การปกครองของรัฐบาลทหารมาเป็นเวลานาน จะไม่คุ้นเคยกับการทำงานในภาคอุตสาหกรรม ทำให้ต้องเสียเวลาและค่าใช้จ่ายในการพัฒนาบุคลากร

- ระบบการดำเนินธุรกิจ
- พม่าปิดประเทศมาหลายสิบปี อาจทำให้ผู้ร่วมทุนฝ่ายพม่ายังไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจในโลกเสรีเท่าที่ควร ทำให้การรวมทุนร่วมกันอาจจะประสบปัญหาได้
- มีความยากและต้องใช้เวลาในการหาผู้ค้าท้องถิ่นที่จะสามารถสร้างความมั่นใจในการลงทุน หรือหุ้นส่วนที่ดี
- การดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับระบบราชการ มีความล่าช้า ทำให้การดำเนินการต่างๆ ไม่สามารถเร่งรัดให้จบเร็วได้ พร้อมทั้งมีการเรียกเก็บเบี้ยไ้รายทางเป็นจำนวนมากจากเจ้าหน้าที่พม่า

กำลังซื้อของประชากรในพม่า

ประชากรส่วนใหญ่มีรายได้เล็กน้อยและอำนาจซื้อต่ำ อย่างไรก็ตามปัจจุบันสังคมพม่าแบ่งเป็น 2 กลุ่มหลัก คือ สังคมชนบทและสังคมในเมือง ซึ่งประชากรในเขตเมืองจะมีรายได้สูงกว่าประชากรในเขตชนบท อย่างไรก็ตามจากการที่นักลงทุนต่างชาติเข้าไปลงทุนในพมามากขึ้น จะส่งผลให้กำลังซื้อของชาวพม่าสูงขึ้นไม่ช้า

ทั้งนี้จุดด้อยที่ถือเป็นอุปสรรคสำคัญที่สุดในการทำการค้าในพม่า คือ “รัฐบาลพม่ามีอำนาจเด็ดขาด ถ้าการเมืองเกิดการเปลี่ยนแปลงธุรกิจอาจได้รับผลกระทบ” และ “ระบบโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่ยังล่าช้า โดยเฉพาะในเรื่องการขาดแคลนกระแสไฟฟ้า” ที่แม้ปัจจุบันจะเริ่มพัฒนาปรับปรุงแล้ว แต่ทุกอย่างยังคงต้องใช้เวลาระยะหนึ่งในการดำเนินการ

<http://www.flickr.com>

เจาะลึกผู้บริโภคพม่า

• อุปนิสัยของชาวพม่า โดยทั่วไปจะคล้ายกัน คือ ฉลาด เรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว รักศักดิ์ศรีของตนเอง ลักษณะความอ่อนน้อมถ่อมตนอาจไม่มากเท่าคนไทย เพราะต้องมีความกระตือรือร้นสูงเพื่อจะอยู่รอดได้ในระบอบการปกครองแบบทหาร สำหรับในเชิงรายละเอียดจะแตกต่างกันไปตามพื้นที่และรูปแบบของคนที่ติดต่อด้วย โดยเฉพาะกับพื้นที่ที่มีพรมแดนติดกับประเทศอื่น

- ผู้บริโภคในพม่า สามารถแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม คือ
- ผู้บริโภครายได้สูง หรือคนรวย เป็นกลุ่มที่เป็นส่วนน้อย

ของประเทศ อย่างไรก็ตามหากรวยแล้วจะรวยมากๆ โดยสามารถซื้อสินค้าฟุ่มเฟือย อาทิ เครื่องสำอาง สินค้าแบรนด์เนมได้จำนวนมาก (บางที่อาจมากกว่าคนไทยที่รวยซื้อ)

• ผู้บริโภครายได้น้อย หรือคนจน เป็นกลุ่มคนจำนวนมากของประเทศ ซึ่งจะหาเช้ากินค่ำ และประหยัดในการใช้จ่ายมาก เพราะวิถีการบริโภคจะเน้นกินข้าวเป็นหลัก (กินเยอะมาก ลักษณะพุงจาน) เพราะต้องการพลังงานเพื่อมาทำงานหารายได้ และกับข้าว 1 ถ้วยรับประทานได้ถึง 2 มื้อ

- พฤติกรรมการบริโภคที่สำคัญ
- การบริโภคมีความคล้ายคลึงกับคนไทย แต่จะติดหวานและมันมาก

• อาหารหลักของชาวพม่าจะต้องประกอบด้วย ส่วนประกอบที่สำคัญ คือ “น้ำมันพืช” และหากไม่มีอะไรจะรับประทานได้จริงๆ ชาวพม่าเพียงแค่น้ำมันพืชคลุกกับข้าวและโรยด้วยผงชูรสก็สามารถรับประทานได้แล้ว

- ชาวพม่าส่วนมากนิยมเคี้ยวหมาก
- เครื่องดื่มที่นิยม คือ ชา นม กาแฟ น้ำอัดลม เบียร์ เครื่องดื่มให้พลังงาน

- นิยมรับประทานด้วยมือมากกว่าการใช้ช้อน
- ระหว่างวันทำงาน จะนิยมนำ ข้าวกลางวันไปรับประทานจากบ้าน โดยมักใส่ปิ่นโตไป เพราะ อาหารมีคุณภาพดีกว่าซื้อ และเกิดความประหยัด เนื่องจากหากไปซื้อกินจะแพงมาก

• ชาวพม่ารุ่นใหม่ เริ่มรับวัฒนธรรมทั้งจากฝั่งไทย (มาอยู่นาน รับรู้มากขึ้น จึงเปลี่ยนไป) และตะวันตกมากขึ้น อาทิ การสวมใส่ การแต่งกาย การใช้จ่ายเงินที่ได้มาส่วนใหญ่หมดไปกับเรื่องวัตถุนิยม โดยเฉพาะเครื่องมือสื่อสาร อาทิ โทรศัพท์มือถือ (โดยเปลี่ยนบ่อย ตามกระแสแฟชั่น)

ทัศนคติต่อสินค้าไทย

ได้รับความนิยม เพราะในสายตาคนพม่า ถือว่าเป็นสินค้าคุณภาพดี เห็นได้จากสินค้าไทยจะถูกจัดเกรดเป็นสินค้าชั้นดีมีคุณภาพ ราคาสูง เช่น ผงชูรสที่นำเข้าจากไทยส่วนใหญ่ พ่อค้าพม่าจะจัดวางไว้เฉพาะ ผู้ซื้อต้องเจาะจงเท่านั้นจึงจะได้ ประกอบกับชาวพม่าส่วนหนึ่งเข้ามาทำงานในประเทศไทยจึงมีความคุ้นเคยและบอกต่อ รวมถึงบางส่วนได้รับอิทธิพลจากสื่อทีวีไทยที่สามารถเปิดดูได้บางช่องในพม่า ตลอดจนสินค้าที่ผลิตในพม่า ยังมีคุณภาพไม่ดี ดังนั้นสินค้าไทยจึงได้รับความนิยมอย่างต่อเนื่อง เห็นได้จากแม้ว่าสินค้าไทยเมื่อนำเข้าไปขายในพม่า จะมีราคาสูงขึ้นประมาณ 0.5-1 เท่าตัวแต่คนพม่าก็ยังดีซื้อ

ธุรกิจดาวเด่นสำหรับการลงทุนในพม่า

ธุรกิจที่เป็นโอกาสในการลงทุน และ/หรือ ทำการค้าในพม่าสำหรับผู้ประกอบไทย ขอมุ่งเน้นไปยังธุรกิจที่รัฐบาลพม่าให้การส่งเสริมและสนับสนุนนักลงทุนต่างชาติ (รวมถึงไทย) โดยที่สำคัญ ได้แก่

- ภาคเกษตรกรรม-ปศุสัตว์-ประมง-ป่าไม้-เหมืองแร่
- ธุรกิจผลิตผลผลิตเกษตร เช่น เพาะปลูกพืชไร่-สวน
- ธุรกิจเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ สัตว์บก และอาหารสัตว์
- ธุรกิจแปรรูปสินค้าเกษตรและประมง
- ธุรกิจวัสดุ อุปกรณ์ และเครื่องจักรกลการเกษตร
- ธุรกิจการทำป่าไม้ และผลิตภัณฑ์จากไม้
- ธุรกิจเหมืองแร่
- ภาคอุตสาหกรรม
- ธุรกิจพลังงาน อาทิ น้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ
- ธุรกิจสร้างระบบสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก อาทิ การผลิตกระแสไฟฟ้า การรับเหมาก่อสร้าง การผลิตปูนซีเมนต์ เหล็ก และวัสดุก่อสร้าง เป็นต้น
- ธุรกิจเพื่อความสวยงาม อาทิ เครื่องสำอาง
- ธุรกิจสินค้าบริโภค อาทิ อาหารแปรรูปสำเร็จรูป และบรรจุหีบห่อ
- ธุรกิจสินค้าอุปโภค อาทิ สิ่งทอ รองเท้า ผลิตภัณฑ์ชำระร่างกาย เช่น สบู่
- ภาคบริการ
- ธุรกิจให้บริการข้ามพรมแดน อาทิ บริษัทนำเที่ยว บริการจัดหาแรงงานข้ามแดน ธุรกิจบริการสุขภาพ
- ธุรกิจโรงแรม : รัฐบาลพม่ามีนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในประเทศ และปัจจุบันโรงแรมที่มีก็ยังไม่เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว
- ธุรกิจบริการอาหาร อาทิ ร้านอาหาร ซึ่งเป็นร้านอาหารและเครื่องดื่มยอดนิยมเพื่อการผ่อนคลายของชาวพม่า
- ธุรกิจร้านค้าปลีก และ/หรือ ตัวแทนจัดจำหน่ายสินค้าอุปโภคบริโภค โดยสินค้าที่ควรขายให้พม่าควรเป็นสินค้าปัจจัยสี่ คือ สินค้าเกี่ยวกับอาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค ตลอดจนสินค้าที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น รองเท้าแตะ หมากพลู และควรเป็นสินค้าที่ราคาไม่แพง

นอกจากนี้รัฐบาลพม่ายังต้องการ “การลงทุนในธุรกิจที่มีเทคโนโลยีขั้นสูงทั้งในภาคเกษตรกรรม อุตสาหกรรม และภาคบริการ”

อย่างไรก็ตามการตัดสินใจเลือกลงทุนในธุรกิจใด ผู้ประกอบการไทยควรต้องศึกษารายละเอียดประเทศพม่าอย่างรอบด้าน และเชิงลึก ทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่อรู้จักพม่าอย่างเพียงพอจนสามารถเลือกให้เหมาะกับบริบทและวัตถุประสงค์ของตนเอง อาทิ ลงทุนในพม่าเพื่อเป็นฐานในการผลิตสินค้าเพื่อการส่งออก หรือลงทุนเพื่อขายให้กับผู้บริโภคในพม่า เป็นต้น และหลังจากลงทุนไปแล้ว ควรต้องเตรียมความพร้อม และเรียนรู้ให้เท่าทันกับกฎเกณฑ์ทางการค้าใหม่ๆ เพื่อที่จะได้รู้ถึงอุปสรรคต่างๆ และแก้ไขปัญหาก่อนที่อาจต้องเผชิญได้ทัน่วงที ทั้งนี้หากสามารถฝึกพูดภาษาพม่าได้ และสร้างความสัมพันธ์ระดับบุคคลกับผู้เกี่ยวข้องจะยิ่งทำให้การทำธุรกิจเกิดความสะดวก ราบรื่นและยั่งยืนมากขึ้น หรือกล่าวได้ว่ามีมิตรภาพมาการค้าสะดวก

- ศูนย์บริการข้อมูลประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ www.dtn.moc.go.th
- องค์ความรู้ประชาคมอาเซียน www.thai-aec.com
- ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย (นานาชาติเกี่ยวกับ AEC) www.exim.go.th
- เอกสารอ้างอิง
สัมภาษณ์ “ผู้ประกอบการไทยที่ทำการค้ากับพม่า” 5 รายการ กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ <http://www.dtn.moc.go.th>
ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย <http://www.exim.go.th>
ศูนย์แม่โขงศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย <http://www.mekongchula.com>
<http://www.thai-aec.com>
<http://www.tanitsorat.com/>
• The Ministry of Foreign Affairs, Myanmar <http://www.mofa.gov.mm>
• The Ministry of National Planning and Economic Development <http://www.dica.gov.mm/>
• Union of Myanmar Federation of Chambers of Commerce and Industry <http://www.umfcci.com.mm>
• รูปภาพ <http://www.moohin.com/about-thailand/neighbor/index.shtml>
<http://www.google.com/>

Profile

เรื่อง: วรรณวิจักขณ์

กัมพูชา กับ AEC มุมมองนโยบายการเป็น “ฟาร์มปลอดสารพิษแห่งเอเชีย”

“ราชอาณาจักรกัมพูชา” หรือ “กัมพูชา” เป็นหนึ่งในประเทศที่นักธุรกิจ และ/หรือ นักลงทุนทั่วโลก ต่างจับจ้องหาโอกาสเข้ามาทำการค้าการลงทุน ด้วยแนวโน้มของกำลังซื้อภายในประเทศที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง และความน่าสนใจในการเป็นฐานการผลิตเพื่อส่งออกที่สำคัญอีกแห่งหนึ่งในภูมิภาคเอเชีย ตลอดจนกัมพูชาเปิดให้ผู้ประกอบการเข้าไปลงทุนได้อย่างไม่จำกัด อย่างนั้นสืบเนื่องจากไทยและกัมพูชาได้เข้าร่วมเป็น “ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน” (AEC) ตลอดจนมีสายสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้น รวมถึงที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของไทยมีแนวเขตแดนติดต่อกับกัมพูชาถึง 7 จังหวัด จึงนับเป็นความได้เปรียบของไทยในการทำการค้า และขยายการลงทุนในกัมพูชา

รู้จักกัมพูชา

ที่ตั้ง:	ตอนกลางของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
พื้นที่:	181,035 ตร.กม.หรือประมาณ 1 ใน 3 ของประเทศไทย
ภูมิประเทศ:	ส่วนใหญ่เป็นที่ราบต่ำ และมีทิวเขาล้อมรอบทางเหนือ
ภูมิอากาศ:	ร้อนชื้น หรือ ร้อนชื้นกึ่งร้อนเกือบตลอดปี ฤดูฝน (พค-พย) ฤดูแล้ง (ธค-เมย)
เมืองหลวง:	กรุงพนมเปญ (Phnom Penh)
เมืองสำคัญ:	กรุงพระสีหนุวิลล์ จังหวัดเสียมราฐ (เสียมเรียบ) จังหวัดพระตะบอง จังหวัดเกาะกง และจังหวัดกัมปงจาม
เวลา:	เวลาในกัมพูชาเท่ากับไทย
ประชากร:	ประมาณ 14.9 ล้านคน
โครงสร้างอายุ:	อายุ 0-14 ปี 32.2%, อายุ 15-64 ปี 64.1%, อายุ 65 ปีขึ้นไป 3.8%
เชื้อชาติ:	กัมพูชา 90% เวียดนาม 5% จีน 1% อื่นๆ 4%
ศาสนา:	พุทธ 96% อื่น 4%
ภาษา:	ภาษาเขมร (ภาษาราชการ) 95% ภาษาอื่นๆ ได้แก่ ภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส เวียดนาม จีน และไทย
แรงงาน:	9.5 ล้านคน กระจายอยู่ในภาคเกษตรกรรม 73.7% ภาคอุตสาหกรรม 7.0% ภาคบริการและอื่นๆ 19.3%
ระบอบการปกครอง:	ระบอบประชาธิปไตย พระมหากษัตริย์ เป็นประมุขของประเทศ และนายกรัฐมนตรี เป็นหัวหน้าคณะรัฐบาล เขตการปกครอง 20 จังหวัด (เขต: provinces: khet), 4 เทศบาล (กรุง: municipalities; krung)
GDP:	11.6 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ (ปี 2553) อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจ 6.9 % (ปี 2554)
สกุลเงิน:	เรียล (135 เรียล ประมาณ 1 บาท หรือ 4,100 เรียล ประมาณ 1 ดอลลาร์สหรัฐ)
รายได้ต่อคน:	909 ดอลลาร์สหรัฐ
สินค้านำเข้า:	น้ำมัน บุหรี่ ทองคำ อุปกรณ์ก่อสร้าง เครื่องกล
สินค้าส่งออก:	เสื้อผ้าสำเร็จรูป ยาง ข้าว ปลา ยาสูบ รองเท้า

ที่มา: กระทรวงการต่างประเทศ (2555); กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ (2555); กรมส่งเสริมการส่งออก (2555); ธนาคารแห่งประเทศไทย (2555); CIA (2012); NIS (2012)

ความโดดเด่นของกัมพูชาที่น่าจับตามอง

>> ที่ตั้งของกัมพูชาสามารถเชื่อมโยงต่อกับ 3 ประเทศ

ภูมิประเทศของกัมพูชาสามารถเชื่อมโยงกับไทย ลาว และเวียดนามได้สะดวก เพราะมีพรมแดนติดกัน

>> **ทรัพยากรธรรมชาติ** ยังคงความอุดมสมบูรณ์และมีจำนวนมากที่ยังไม่ถูกนำมาใช้ประโยชน์ โดยเฉพาะป่าไม้ น้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ แร่ธาตุ และสัตว์น้ำ ตลอดจนมีแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติและเชิงวัฒนธรรมที่มีความโดดเด่นด้านประวัติศาสตร์และอารยธรรมจำนวนมาก

>> **เศรษฐกิจ:** เศรษฐกิจกัมพูชามีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง และรัฐบาลกัมพูชาได้กำหนดเป้าหมายจะเพิ่มอัตราการเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ (GDP) โดยเฉลี่ยต่อคนให้มากกว่า 1,000 ดอลลาร์สหรัฐฯ ภายในปี 2556

>> การส่งเสริมการลงทุน ที่สำคัญได้แก่

รัฐบาลกัมพูชาปฏิบัติต่อนักลงทุนทั้งท้องถิ่นและต่างชาติอย่างเท่าเทียมกัน รวมทั้งไม่มีการยึดโครงการลงทุนมาเป็นของรัฐ และไม่มีการควบคุมการกำหนดราคาสินค้าและบริการของนักลงทุน

ชาวต่างชาติสามารถถือหุ้นได้ร้อยละ 100 นโยบายการค้าเสรีไม่มีข้อกีดกันทางการค้า หรือกำหนดโควตาในการนำเข้าสินค้า แต่กำหนดให้ผู้นำเข้าสินค้าต้องชำระภาษีนำเข้า (ร้อยละ 0-35 ขึ้นอยู่กับประเภทสินค้า) ภาษีมูลค่าเพิ่ม (ร้อยละ 10) และภาษีอื่นๆ ตามที่กระทรวงการคลังกำหนด ส่วนการส่งออกก็สามารถทำได้อย่างเสรี ไม่มีข้อจำกัด ยกเว้นสินค้าที่กระทรวงพาณิชย์กัมพูชากำหนดให้ส่งออกได้โดยต้องมีเอกสารใบรับรองแหล่งกำเนิดสินค้าจากกรมสิทธิประโยชน์กัมพูชา หรือเอกสารใบอนุญาตส่งออกจากการการค้าต่างประเทศกัมพูชา

>> ความต้องการซื้อ และกำลังซื้อของชาวกัมพูชา

ความต้องการซื้อของชาวกัมพูชามากขึ้นทุกขณะ จากการเติบโตของเศรษฐกิจภายในประเทศในอัตราสูง ทำให้รายได้เฉลี่ยต่อหัวของชาวกัมพูชาเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

จุดด้อยของกัมพูชาที่ต้องรับรู้

- การเมือง การปกครอง: บรรยากาศทางการเมืองที่ยังไม่มั่นคง และมีการคอร์รัปชันมาก ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับกัมพูชาที่ยังไม่แน่นอน

- ระบบสาธารณูปโภค โครงสร้างพื้นฐาน

ระบบสาธารณูปโภค โครงข่ายคมนาคมขนส่ง และระบบสื่อสารไม่ได้มาตรฐาน และยังไม่สามารถรองรับต่อการบริโภคได้ เนื่องจากกัมพูชาประสบปัญหาสงครามมานาน โดยยังคงอยู่ระหว่างพัฒนา และส่วนใหญ่เป็นการคมนาคมทางบก ที่ยังไม่สะดวก เพราะถนนส่วนมากมีสภาพทรุดโทรม และขาดการซ่อมบำรุง อย่างไรก็ตามปัจจุบันกัมพูชาได้รับเงินสนับสนุนจากนานาชาติในการพัฒนาเส้นทางคมนาคมขนส่งหลายโครงการ

- แรงงาน

คุณภาพของฝีมือแรงงานส่วนใหญ่ยังเป็นแรงงานที่ยังไม่ได้รับการพัฒนามากนัก โดยเฉพาะทักษะในด้านการจัดการและด้านเทคนิค ตลอดจนในการจ้างแรงงานชาวกัมพูชาต้องอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกฎหมายแรงงาน ซึ่งเน้นสร้างความเข้มแข็งด้าน

อำนาจต่อรองให้กับสหภาพแรงงาน ทำให้แรงงานมีการประท้วงกันบ่อยครั้ง

การค้า การลงทุน ที่สำคัญได้แก่

- กฎระเบียบทางการค้า การลงทุนของกัมพูชาเปลี่ยนแปลงบ่อย และยังมีกฎหมายจำนวนมากที่ยังขาดความชัดเจน นอกจากนี้กฎระเบียบบางอย่างเข้มงวดเกินไป และปฏิบัติได้ยาก

- การติดต่อขอดำเนินการเข้าไปลงทุนหรือทำการค้าในกัมพูชายังมีความยุ่งยาก และต้องติดต่อผ่านหลายขั้นตอน และใช้เวลานานพอสมควร

- การประสานงานระหว่างราชการส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น ยังคงไม่มีประสิทธิภาพมากนัก เนื่องจากความห่างไกลและขาดเครื่องมือสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ตลอดจนการอนุมัติต่างๆ มักขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่กัมพูชาเป็นสำคัญ ทำให้ ไม่มีระเบียบตายตัว

- การลงทุนหรือดำเนินการใดๆ ในกัมพูชามีความจำเป็นต้องพึ่งพาคนในท้องถิ่นเพื่อให้ช่วยอำนวยความสะดวกในการติดต่อประสานงานด้านต่างๆ โดยเฉพาะเรื่องการลงทุน

- มีการเสียค่าใช้จ่ายนอกระบบสูง เพื่อให้สามารถดำเนินงานต่างๆ ได้อย่างสะดวกราบรื่น

- ชาวต่างชาติไม่มีสิทธิถือครองที่ดิน แต่สามารถทำสัญญาเช่าที่ดิน โดยสัญญาเช่าที่ดินไม่มีข้อจำกัดด้านระยะเวลาในการเช่า

- ทัศนคติของชาวกัมพูชา

- ชาวกัมพูชาบางส่วนมีทัศนคติที่ไม่ค่อยดีต่อคนไทย และค่อนข้างอ่อนไหวต่อข่าวลือต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับไทย

- การเสียเครดิตไม่ได้เป็นสิ่งที่น่าอัปยศในสังคมแต่อย่างใด

- ชาวกัมพูชามักไม่เปลี่ยนแปลงธรรมเนียมไปยังสินค้าของผู้ผลิตรายใหม่ได้ง่าย และการตัดสินใจซื้อจะขึ้นอยู่กับ “ราคา” เป็นสำคัญ

ธุรกิจดาวเด่นสำหรับการลงทุนในกัมพูชา

ธุรกิจที่เป็นโอกาสทางการค้า และ/หรือ การลงทุนในกัมพูชาสำหรับผู้ประกอบไทยที่สำคัญ ได้แก่

- ธุรกิจเกษตร และผลิตภัณฑ์เกี่ยวเนื่อง

กัมพูชาที่มีดินสำหรับการเพาะปลูกที่ดี มีฤดูกาลเหมาะสม อย่างไรก็ตามผลผลิตที่ออกมายังคงไม่ได้มาตรฐานตามที่ตลาดต้องการ อีกทั้งเกษตรกรกัมพูชาขาดแคลนความรู้และเทคโนโลยีในการเพาะปลูกพืชในเชิงพาณิชย์ รวมทั้งขาดแคลนเงินทุนในการซื้อปัจจัยการผลิต อาทิ เมล็ดพันธุ์ ปุ๋ย ตลอดจนเครื่องจักรและอุปกรณ์ทางการเกษตรที่ทันสมัย

- ธุรกิจเกษตรอินทรีย์

กัมพูชามีนโยบายมุ่งสู่การเป็น “ฟาร์มปลอดสารพิษแห่งเอเชีย (Green Farm of Asia)” และสภาพดินและน้ำในกัมพูชายังปลอดจากมลพิษ ตลอดจนได้รับการสนับสนุนจากต่างประเทศ จึงเอื้อต่อการทำเกษตรอินทรีย์

- **ธุรกิจแปรรูปสินค้าเกษตร**

กัมพูชามีวัตถุดิบภาคเกษตรกรรมจำนวนมาก และเก็บผลผลิตไม่ทันต่อการจำหน่าย ตลอดจนสภาพอากาศที่ค่อนข้างร้อน ทำให้ผลผลิตเสียสภาพค่อนข้างเร็ว ประกอบกับกัมพูชายังขาดองค์ความรู้ และขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัยในการแปรรูปอีกมาก

- **ธุรกิจอาหารแปรรูป**

ณ ขณะนี้ความต้องการอาหารแปรรูปสูงมากกว่าความสามารถในการผลิตภายในกัมพูชา สืบเนื่องจากลักษณะอาหารที่สามารถเก็บไว้ได้นาน และความเป็นอยู่และรายได้ของชาวกัมพูชามีแนวโน้มดีขึ้น ตลอดจนมีค่านิยมการบริโภคสินค้าอาหารแปรรูป และนิยมบริโภคอาหารนอกบ้านมากขึ้น รวมถึงมาจากการต้องการของกลุ่มชาวต่างประเทศ ทั้งที่เป็นนักท่องเที่ยว คนทำงานที่มาอยู่อาศัยในกัมพูชาระยะสั้น และระยะยาว ตลอดจนมาจากภาคธุรกิจ โดยเฉพาะจากภัตตาคาร ร้านอาหาร และโรงแรม

- **ธุรกิจเชื้อเพลิง** โดยเฉพาะที่ใช้กับยานพาหนะ และผลิตกระแสไฟฟ้า

- **ธุรกิจสิ่งทอ** โดยเฉพาะผ้าฝ้าย เพื่อเป็นวัตถุดิบในอุตสาหกรรมผลิตสิ่งทอเพื่อการส่งออก

- **ธุรกิจวัสดุก่อสร้าง** แนวโน้มนำเข้าสูงเพื่อใช้ในการก่อสร้างอาคารพาณิชย์และสาธารณูปโภคต่างๆ

- **ธุรกิจยานยนต์และผลิตภัณฑ์เกี่ยวเนื่อง** โดยเฉพาะยางรถยนต์ และจักรยานยนต์

- **ธุรกิจเพื่อความงาม** โดยที่กำลังเป็นที่ต้องการของชาวกัมพูชา และ/หรือ ชาวต่างชาติที่พักอาศัยในกัมพูชา คือ คลินิกเสริมความงาม และสปา

- **ธุรกิจท่องเที่ยว** และธุรกิจบริการที่รองรับการท่องเที่ยว เช่น โรงแรม และร้านอาหาร เพราะกัมพูชาเป็นเมืองเป้าหมายของนักท่องเที่ยวทั่วโลก เนื่องจากมีชื่อเสียงในด้านสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิม

ซึ่งธุรกิจต่างๆ ดังกล่าวเป็นสิ่งที่รัฐบาลกัมพูชาให้การส่งเสริมต่างชาติเข้ามาทำการค้า และ/หรือ ลงทุน รวมถึงเป็นสินค้าและบริการที่ชาวกัมพูชามีความต้องการ อย่างไรก็ตาม การค้าการลงทุนในบางประเภทถูกสงวนสิทธิ์ เนื่องจากความมั่นคงของชาติ ความสงบเรียบร้อยของสังคม และเพื่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของประเทศ อาทิ สารเสพติด สารเคมีที่เป็นอันตราย และธุรกิจที่ทำลายป่าไม้ ตลอดจนการลงทุนบางประเภทต้องเป็นการร่วมลงทุนกับหน่วยงานภาครัฐ หรือต้องได้รับอนุมัติเป็นกรณีพิเศษ เช่น การผลิตบุหรี่ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การผลิตภาพยนตร์ การผลิตอัญมณี ธุรกิจสื่อสารมวลชน ธุรกิจสิ่งพิมพ์ วิทยุโทรทัศน์ และการพัฒนาที่ดิน เป็นต้น

การตัดสินใจเลือกลงทุนในธุรกิจใด ผู้ประกอบการไทยควรต้องศึกษารายละเอียดประเทศกัมพูชา อย่างรอบด้านและเชิงลึก ทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่อรู้จักกัมพูชาอย่างเพียงพอจนสามารถเลือกให้เหมาะกับบริบทและวัตถุประสงค์ของตนเอง และหลังจากลงทุนไปแล้ว ควรต้องเตรียมความพร้อมและเรียนรู้ให้เท่าทันกับกฎเกณฑ์ทางการค้าใหม่ๆ และที่มีการเปลี่ยนแปลงบ่อยครั้ง เพื่อที่จะได้รู้ถึงอุปสรรคต่างๆ และแก้ไขปัญหาที่อาจต้องเผชิญได้ทันเวลาที่ ทั้งนี้หากสามารถฝึกพูดภาษาเขมรได้ และ

สร้างความสัมพันธ์ระดับบุคคลกับผู้เกี่ยวข้องจะยิ่งทำให้การทำธุรกิจเกิดความสะดวก รวดเร็วและยั่งยืนมากขึ้น

ประโยชน์ของ AEC

ต่อการลงทุนในกัมพูชา

- การเตรียมความพร้อมก้าวสู่ AEC ของกัมพูชา

จากการประเมินความพร้อมโดยใช้ AEC Scorecard กัมพูชาความพร้อมโดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 70 และถือเป็นอันดับ 3 รองจาก “สิงคโปร์” และ “มาเลเซีย” (ไม่รวมไทย) ตามลำดับ สำหรับบางประเด็นที่ยังไม่มีความพร้อมยังมีอีกมาก โดยที่เร่งด่วนต้องรีบดำเนินการ ได้แก่ ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) การค้าระหว่างประเทศ ระบบโลจิสติกส์ โดยเฉพาะระบบรางหรือทางรถไฟ ที่แทบไม่มีในกัมพูชา โดยเฉพาะการสร้างทางรถไฟ เพราะตระหนักดีว่าหากสร้างเสร็จจะยังประโยชน์ต่อกัมพูชาอย่างมาก

- ผลดีของ AEC ต่อผู้ประกอบการไทยในการเข้าไปการค้า และ/หรือ การลงทุนในกัมพูชา

- ลดต้นทุนการผลิต โดยย้ายฐานการผลิตจากไทยมาสู่กัมพูชาสำหรับธุรกิจที่จะก่อให้เกิดความได้เปรียบ ซึ่งผู้ประกอบการไทยหลายราย ได้เตรียมจะย้ายฐานมายังกัมพูชา โดยเหตุผลสำคัญ คือ ค่าแรงราคาถูก

- เพิ่มมูลค่าการส่งออก โดยย้ายฐานการผลิตจากไทยมาสู่กัมพูชาสำหรับธุรกิจที่จะสามารถใช้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร (GSP) และ/หรือ กฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้าของกัมพูชาในการส่งออกไปนอก AEC

- ขยายโอกาสการค้า การลงทุนในตลาดกัมพูชา เพราะสามารถเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน เงินลงทุน และแรงงานฝีมือ มายังกัมพูชาได้อย่างเสรี เนื่องจากไม่มีภาษ้นำเข้า และมีสิ่งอำนวยความสะดวกต่อการค้า การลงทุนรองรับเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ

- ขยายโอกาสการค้าไปยังประเทศเพื่อนบ้านอื่น โดยกัมพูชาเป็นฐานการผลิต การส่งออก โดยเฉพาะการขยายการค้าของไทยไปยังเวียดนาม

แนะนำแหล่งข้อมูลเพื่อศึกษา AEC และกัมพูชาเพิ่มเติม
ข้อมูลที่นำเสนอข้างต้นเป็นเพียงบางส่วนเท่านั้น สามารถศึกษาข้อมูลรอบด้าน และติดตามความเคลื่อนไหวของ AEC และกัมพูชาอย่างใกล้ชิดได้จากแหล่งข้อมูลสำคัญดังนี้

- **เอกสารอ้างอิง**

สถาบันพัฒนาระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา (2553)
กระทรวงการต่างประเทศ
กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ
กรมส่งเสริมการค้า
ธนาคารแห่งประเทศไทย
ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย

สาธารณรัฐประชาธิปไตย ประชาชนลาว กับ AEC ประกาศนโยบายนำประเทศสู่อุตสาหกรรม

“สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว” หรือ “ลาว” ถือเป็นหนึ่งในดาวรุ่งทางเศรษฐกิจ ที่นักลงทุนทั่วโลกต่างจับจ้องมองหาโอกาสเข้ามาลงทุน เพราะเป็นประเทศสมาชิกใหม่อาเซียนที่มีศักยภาพและมีคู่ทางการลงทุนที่แจ่มใส สะท้อนได้จากอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่เติบโตอย่างต่อเนื่องเป็นตลาดใหม่ที่นักลงทุนแม้ช่วงเริ่มต้นนักลงทุนต้องใช้ความพยายามอย่างมาก แต่ทั้งนี้หากสามารถเป็นผู้บุกเบิกรุ่นแรกได้ก็จะได้ผลตอบแทนที่คุ้มค่าอย่างแน่นอน สืบเนื่องจากการที่ไทย และลาวได้เข้าร่วมเป็น “ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน” (AEC) ตลอดจนมีสายสัมพันธ์ที่ดีต่อกันมาช้านานและมีพรมแดนติดกัน จึงนับเป็นความได้เปรียบของไทยในการเข้าไปลงทุนในลาวอย่างไว้นั้นก่อนเข้าไปควรต้องศึกษาข้อมูลที่สำคัญ ดังนี้

รู้จักลาว

ที่ตั้ง	บนใจกลางของคาบสมุทรอินโดจีน
พื้นที่	236,800 ตร.กม. หรือประมาณครึ่งหนึ่งของไทย
ภูมิประเทศ	พื้นที่ส่วนใหญ่ร้อยละ 90 เป็นภูเขาและที่ราบสูงส่วนที่เป็นที่ราบ ร้อยละ 10 ของพื้นที่ทั้งหมด
ภูมิอากาศ	สภาพภูมิอากาศแบบเขตร้อน
เมืองหลวง	นครหลวงเวียงจันทน์
เมืองสำคัญ	แขวงสะหวันนะเขต: ประชากรมากที่สุดในประเทศ แขวงหลวงพระบาง: เป็นเมืองหลวงเก่าเมืองมรดกโลก
เวลา	เท่ากับประเทศไทย
ประชากร	6.4 ล้านคนอัตราการรู้หนังสือร้อยละ 73
โครงสร้างประชากร	0-14 ปี: 2.8 ล้านคน, 15-64 ปี: 4.0 ล้านคน
ประชากร	65 ปีขึ้นไป: 0.2 ล้านคน
เชื้อชาติ	ชนเผ่าต่างๆ มากมาย โดยแบ่งเป็น ลาวลุ่ม (กลุ่มคนเชื้อชาติลาวใช้ภาษาลาวเป็นภาษาหลัก) ร้อยละ 68 ลาวเทิง (เช่นชนเผ่าขมุ) ร้อยละ 22 ลาวสูง (เช่นชนเผ่าม้ง) ร้อยละ 9
ศาสนา	นับถือศาสนาพุทธ (เถรวาท) ร้อยละ 75 นับถือผีร้อยละ 16-17 ศาสนาคริสต์ประมาณ 100,000 คน และอิสลามประมาณ 300 คน
ภาษา	ภาษาราชการ คือ ภาษาลาว ภาษาติดต่อธุรกิจ: ภาษาไทย อังกฤษ และฝรั่งเศส ภาษาท้องถิ่นอื่นๆ ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาขมุ
แรงงาน	3.7 ล้านคน กระจายอยู่ในภาคเกษตรร้อยละ 76.5 อุตสาหกรรมร้อยละ 7.5 บริการร้อยละ 16
ระบอบ	สังคมนิยมโดยพรรคการเมืองเดียว คือ พรรคประชาชน ปฏิวัติลาว
การปกครอง	มีอำนาจสูงสุดประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับแรก เมื่อวันที่ 14 ส.ค.34 ประธานประเทศ : พลโทจุมมะสิไชยะสอน รองประธานประเทศ : พ.อ. บุนยังวอละจิต นายกรัฐมนตรี : นายทองสิงห์ทามะวง(ประธานสภาแห่งชาติ)
GDP	7.9 พันล้านเหรียญสหรัฐ (มาจากภาคเกษตรร้อยละ 29.9 อุตสาหกรรมร้อยละ 33.1 บริการร้อยละ 37) อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจร้อยละ 8.3
สกุลเงิน	กีบ (Kip) โดยไม่มีเหรียญกษาปณ์มีแต่ธนบัตร
รายได้ต่อคน	1,204 เหรียญสหรัฐต่อปี
สินค้านำเข้า	เครื่องจักรและอุปกรณ์, ยานพาหนะ, เชื้อเพลิงพลังงาน, สินค้าบริโภค สินค้าส่งออก แร่ธาตุ (อาทิ แร่ดีบุก, ทองแดง) ทอง, ผลิตภัณฑ์จากไม้, กาแฟ, อิเล็กทรอนิกส์

• ที่มา: กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ (2555); กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ (2554)

ความโดดเด่นของลาวที่น่าจับตามอง

ที่ตั้งของลาว

- ชายแดนของลาวมีความยาวรวมถึง 5,083 กิโลเมตร และล้อมรอบด้วยชายแดนของ 5 ประเทศเพื่อนบ้าน
- ทิศเหนือ ติดกับ “จีน”
- ทิศใต้ ติดกับ “กัมพูชา”
- ทิศตะวันออก ติดกับ “เวียดนาม”
- ทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ติดกับ “พม่า”
- ทิศตะวันตก ติดกับ “ไทย”

ทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ ที่สำคัญได้แก่

- ทรัพยากรพื้นที่เกษตรกรรม ที่มีขนาดใหญ่ (และค่าเช่าถือครองที่ดินที่ไม่สูงมากนัก และสามารถเช่าได้ระยะเวลานานพอสมควร)
- ทรัพยากรแร่ธาตุต่างๆ แทบทุกชนิด เช่น ถ่านหิน ลิควิด ดีบุก ยิปซัม ทองแดง ทองคำ
- ทรัพยากรน้ำ โดยมีแหล่งน้ำสำคัญ ซึ่งปัจจุบันได้นำมาผลิตกระแสไฟฟ้า
- ทรัพยากรป่าไม้

ระบบการคมนาคมและสาธารณูปโภค

- ไฟฟ้า น้ำประปา: มีให้ใช้เกือบทุกพื้นที่
- โทรคมนาคม: มีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว และครอบคลุมเกือบทุกพื้นที่ของประเทศ อาทิ โทรศัพท์มือถือและอินเทอร์เน็ตมีครอบคลุมเกือบทุกพื้นที่ในลาว

การเมืองและการปกครอง

- การเมืองของลาวมีเสถียรภาพเนื่องจากปกครองด้วยระบบสังคมนิยมที่มีพรรคปฏิวัติประชาชนลาว (The Lao People's Revolutionary Party : LPRP) เป็นพรรคการเมืองที่บริหารประเทศเพียงพรรคเดียวมาโดยตลอดและคาดว่าจะยังคงรักษำอำนาจทางการเมืองในลาวได้ต่อไป

ระบบเศรษฐกิจ การค้า และการลงทุน

- ผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (GDP) ของลาวเติบโตอย่าง ต่อเนื่อง นอกจากนี้มูลค่าการนำเข้า-ส่งออกของสินค้าต่างๆ ก็เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องเช่นกัน

- แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 7 (2554-2558) ได้ให้ความสำคัญกับการลงทุนในประเทศการพัฒนาอุตสาหกรรมให้ทันสมัยโดยได้ประกาศนโยบายว่าจะนำประเทศก้าวสู่ประเทศอุตสาหกรรม และความทันสมัยซึ่งทำให้ในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา และต่อไปจากนี้รัฐบาลให้ความสำคัญต่อการขยายความร่วมมือกับหุ้นส่วนทั้งในและต่างประเทศ
- รัฐบาลลาว มีนโยบายไม่เข้าแทรกแซงตลาด โดยปล่อยให้มีการแข่งขันอย่างเสรี ตลอดจนไม่แบ่งแยกเชื้อชาติและสัญชาติของนักลงทุน

ปฏิรูปกฎระเบียบการลงทุน อาทิ

- ลดภาษีเงินได้จากร้อยละ 35 เหลือ 28
- การเปิดให้สัมปทานที่ดินเพื่อพัฒนาจำนวนมาก
- นักลงทุนสามารถส่งรายได้และเงินทุนกลับไปยังประเทศของตนหรือประเทศอื่นได้อย่างเสรี

แรงงาน: แรงงานราคาถูก โดยค่าแรงขั้นต่ำของลาวอยู่ที่ 92 บาท/วัน ส่วนไทยจะเพิ่มเป็น 300 บาท/วัน ในวันที่ 1 เม.ย. 55 สำหรับ 7 จังหวัดนำร่อง และใช้ทั่วประเทศในปี 2556

การมีส่วนร่วมในประชาคมโลกที่สำคัญได้แก่

- การเป็นสมาชิกองค์การระหว่างประเทศ อาทิ องค์การสหประชาชาติ กองทุนการเงินระหว่างประเทศ และปัจจุบันได้สมัครเข้าเป็นสมาชิกขององค์การการค้าโลก (WTO) โดย ณ ขณะนี้อยู่ระหว่างการเตรียมความพร้อม โดยเฉพาะการปรับระบบเศรษฐกิจให้เป็นสากล
- การเป็นสมาชิกกลุ่มเศรษฐกิจ อันได้แก่ สมาชิกอเซียน ยุทธศาสตร์ความร่วมมือทางเศรษฐกิจอิรวดี-เจ้าพระยา-แม่โขง (ACMECS) และความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคุ่มแม่น้ำโขง (GMS)

สภาพแวดล้อมในการลงทุนที่สำคัญได้แก่

- รัฐบาลลาวให้ความสำคัญในการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานของประเทศมีการตัดถนนเพิ่มและสร้างถนนเครือข่ายไปยังพื้นที่ต่างๆของประเทศมากขึ้นรวมถึงการพัฒนาระบบโลจิสติกส์กำลังเป็นไปอย่างรวดเร็วเห็นได้จากญี่ปุ่นที่จะมาลงทุนสร้างสนามบินนานาชาติ และจีนจะมาสร้างรถไฟความเร็วสูง
- พัฒนาระบบการติดต่อกับหน่วยงานราชการของลาว เพื่อให้แก่นักลงทุนได้รับความสะดวกรบายมากขึ้น อาทิ กระทรวง

แผนการและลงทุน ซึ่งทำหน้าที่เป็นฝ่ายบริหารนโยบายและพิจารณาโครงการที่ลงทุนในลาวเบื้องต้นได้ให้บริการอย่างครบวงจรแบบ One Stop Service

- อำนวยความสะดวกในการเดินทางเข้า-ออกนอกประเทศ ให้แก่นักลงทุนต่างชาติอาทิการให้วีซ่าเข้าออกหลายครั้ง (Multiple Entry Visas) และสิทธิในการพักอาศัยระยะยาวรวมถึงมีสิทธิขอสัญชาติลาวตามขอบเขตที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย

- มีการจัดตั้ง “เขตเศรษฐกิจพิเศษ” และ “เขตส่งเสริมการลงทุน” ซึ่งจะให้สิทธิประโยชน์ต่างๆ แก่นักลงทุน

วัฒนธรรมการบริโภคของชาวลาว

คนไทยและคนลาวมีวัฒนธรรมประเพณีภาษาลาวคล้ายคลึงกัน โดยเฉพาะคล้ายคลึงกับคนภาคอีสานของไทยอย่างมาก สะท้อนได้จากอาหารของคนลาวจะทาน “ข้าวเหนียว” เป็นหลัก อาหารที่เป็นเอกลักษณ์ คือ แก้ว ส้มตำ ไก่ย่าง เป็นต้น นอกจากนี้โดยพฤตินัยคนลาวบริโภคสินค้าอุปโภคบริโภคของไทยว่าเสมือนหนึ่งเป็นสินค้าของลาว

จุดด้อยของลาวที่ต้องรับรู้

ที่ตั้งของลาว

- เป็นประเทศที่ไม่มีทางออกสู่ทะเล (Land Lock) อย่างไรก็ตามลาวกำลังอยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่านจาก Land Lock ไปสู่ Land Link ด้วยเส้นทางระเบียงเศรษฐกิจตะวันออก-ตะวันตก-ตะวันออก (East-West Economic Corridor) ระหว่างพม่า-ไทย-ลาว-เวียดนาม

ระบบเศรษฐกิจการค้า และการลงทุน

- ระบบการค้าระหว่างประเทศของลาวยังไม่เป็นสากล และไม่มีค่านิยมการเปลี่ยนแปลงนโยบายกฎระเบียบบ่อยครั้งและในแต่ละแขวงมีการจัดเก็บอัตราภาษีที่แตกต่างกันทำให้ผู้ส่งออกมีความสับสนและไม่สามารถวางแผนระยะยาวได้มาตรการกีดกันการค้า อาทิ

- เข้มงวดในการนำเข้าสินค้าโดยกำหนดเงื่อนไขให้บริษัทผู้นำเข้าต้องมีสัดส่วนการนำเข้าต่อการส่งออกเท่ากับ 60 : 40

- จำกัดโควตาสินค้าที่จะนำเข้าบางรายการเช่น น้ำมันเชื้อเพลิงป้อน ซีเมนต์ ข้าวสาร เหล็กเส้นและรถบรรทุก เป็นต้น

- ขั้นตอนการนำเข้าและการออกเอกสารของลาวมีความยุ่งยากซับซ้อนล่าช้ารวมทั้งต้องยื่นขอใบอนุญาตนำเข้าหลังจากที่สินค้านำเข้าแล้วเท่านั้นและต้องยื่นขออนุญาตจากหลายหน่วยงานได้แก่ กรมไปรษณีย์กระทรวงคมนาคม กระทรวงการเงินการค้า กำแพงนครเวียงจันทน์ กรมภาษีกรมอากร เป็นต้น และต้องวางเงินค้ำประกันการนำเข้า-ส่งออก

ระบบการเงิน

- ในท้องตลาดมีการใช้สกุลเงิน 3 สกุลหลัก คือ เงินเหรียญสหรัฐ (ร้อยละ 30) เงินบาท (ร้อยละ 30) เงินกีบ (ร้อยละ 40) แต่ในการแสดงราคาสินค้าตามกฎหมายใช้แสดงเป็นเงินกีบ

ระบบการคมนาคมและสาธารณูปโภค

- ระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานยังไม่สมบูรณ์ เห็นได้จากถนนหนทาง การคมนาคมในลาวไม่สะดวกและส่วนมากยังทุรกันดารอยู่มากรวมถึงระบบขนส่งยังไม่เพียงพอต่อความต้องการใช้

- ต้นทุนค่าสาธารณูปโภคแพง อาทิ น้ำประปาราคาสูงมาก

แรงงาน

- แรงงานที่มีทักษะในการทำงานที่ได้มาตรฐานสำหรับบางอุตสาหกรรมยังมีจำนวนน้อย

- ขาดแคลนแรงงานเนื่องจากลาวมีจำนวนประชากรเพียง 6.4 ล้านคนและประชากรร้อยละ 70 อยู่ตามภูเขาสูง นอกจากนี้ผู้หญิงลาวนิยมอยู่บ้านเลี้ยงลูก

- แรงงานลาวไม่มีวินัยในการทำงานมากนัก โดยอาจขาดงานเพื่อเข้าร่วมประเพณีต่างๆ ซึ่งคนลาวยึดถือประเพณีของเผ่าอย่างเคร่งครัด

สภาพแวดล้อมในการลงทุนที่สำคัญได้แก่

- การขนส่งสินค้าจะใช้ทางบกเป็นหลัก โดยเป็นทางรถยนต์และเป็นลักษณะผูกขาด เส้นทางคมนาคมยังทุรกันดารต้องใช้เวลานาน ซึ่งทำให้สินค้าได้รับความเสียหายได้ง่าย และการขนส่งไปยังแขวงต่างๆ ในลาว จะต้องทำการเปลี่ยนรถเพื่อทำการขนส่งภายใน นอกจากนั้นการกำหนดน้ำหนักบรรทุกของรถบรรทุกสินค้าในแต่ละแขวงไม่เท่ากันทำให้ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น

- ยังไม่มีระบบคมนาคมขนส่งทางรถไฟ (แม้จะมีเส้นทางรถไฟเพื่อการคมนาคม แต่ทางรถไฟดังกล่าวมีความยาวเพียง 3.5 กม. และเป็นการเชื่อมต่อกับประเทศไทยที่สะพานมิตรภาพไทย-ลาว)

- ค่าขนส่งและค่าบริการในการนำเข้า-ส่งออกค่อนข้างสูง

ระบบการดำเนินธุรกิจ

- การเจรจากับคู่ค้าชาวลาวดูเหมือนง่ายมีความเข้าใจดีต่อกันแต่ในทางปฏิบัติและการดำเนินงานร่วมกันระยะยาวอาจมีเงื่อนไขหรือข้อจำกัดตามมา ดังนั้น จึงควรรอบคอบและเตรียมทางเลือกต่างๆ ให้พร้อมไว้กรณีที่มีการดำเนินธุรกิจไม่เป็นไปตามแผนที่วางไว้

- ในการร่วมทุนกับลาว แม้หุ้นส่วนลาวจะมีหุ้นเล็กน้อยทางลาวก็มีสิทธิคัดค้านได้เสมอ

- มีระบบอุปถัมภ์ ซึ่งหากนักลงทุนสามารถเข้าถึงได้ทั้งในระดับประเทศ และ/หรือ ระดับพื้นที่จะทำให้การค้าได้รับการสนับสนุนด้วยดีจากรัฐ

- การดำเนินธุรกิจต้องมีการจ่ายเบี้ยให้รายทางให้กับผู้เกี่ยวข้องจำนวนมาก จนกล่าวกันว่าหากไปลงทุนที่ลาวแล้วไม่ได้รับผลตอบแทนที่มากพอ ไม่ควรไปลงทุน

กำลังซื้อของประชากรในลาว

ลาวมีประชากรเพียง 6.4 ล้านคนทำให้ถือได้ว่าเป็นตลาดการค้าขนาดเล็ก ตลอดจนประชากรมีรายได้เฉลี่ยต่อหัวเพียง 1,204 เหรียญสหรัฐต่อปี ซึ่งทำให้ผู้บริโภคส่วนใหญ่

ใหญ่มีอำนาจการซื้อต่ำ อย่างไรก็ตามคาดว่ากำลังซื้อของชาวลาวจะสูงขึ้น ตามเศรษฐกิจลาวที่มีอัตราการเติบโตในระดับสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง สะท้อนได้จากในปี 2545 ชาวลาวมีรายได้เพียง 327 เหรียญสหรัฐ ต่อคนต่อปี ในขณะที่อีก 10 ปีต่อมา คือ ปี 2553 รายได้ชาวลาวได้เพิ่มสูงขึ้นถึง 3 เท่า โดยอยู่ที่ 986 เหรียญสหรัฐ

ธุรกิจดาวเด่น สำหรับการค้าการลงทุนในลาว

ธุรกิจที่คาดว่าจะเป็โอกาสสำหรับผู้ประกอบการไทยในการลงทุนและ/หรือทำการค้าในลาวที่สำคัญได้แก่

- **ธุรกิจเกษตรกรรม** เนื่องจาก สภาพดินฟ้าอากาศในลาวเหมาะสมในการทำเกษตรอย่างมาก อาทิ มีปริมาณน้ำฝนเฉลี่ย 1,715 มม.ต่อปี (สูงกว่าไทยเมื่อเทียบกับภาคใต้ที่มีฝนตกชุกซึ่งมีปริมาณเฉลี่ยอยู่ที่ 1,400 มม.) โดยพืชเกษตรที่สำคัญของลาว คือ ข้าว ข้าวโพด มันสำปะหลัง ถั่วเขียว ถั่วเหลือง ถั่วลิสง ยาสูบ ชา กาแฟ

- **ธุรกิจแปรรูปสินค้าเกษตร** อาทิ ผักและผลไม้ดองหรือบรรจุกระป๋อง

- **ธุรกิจเหมืองแร่** เพราะลาวมีทรัพยากรธรรมชาติแร่ธาตุจำนวนมาก อาทิ แร่เหล็ก ดีบุก ตะกั่ว ทองแดง ถ่านหิน สังกะสี ทองคำ หินอ่อน และน้ำมัน ที่พบว่า มีมากในภาคกลางและภาคใต้ และมีแหล่งแร่รัตนชาติที่ยังไม่มีการนำมาใช้ประโยชน์ เช่น ทองคำ แร่ฟอสเฟต เงิน เป็นต้น อย่างไรก็ตามในปี 2553 ลาวได้งดให้สัมปทานการทำเหมืองแร่กับนักลงทุนชั่วคราวเนื่องจากพบว่ากระทบกับสภาวะสิ่งแวดล้อมมาก

- **ธุรกิจท่องเที่ยว และธุรกิจบริการที่รองรับการท่องเที่ยว**

อาทิ โรงแรม ร้านอาหาร สปา เพราะลาวมีประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจโบราณสถานเก่าแก่ที่ได้รับการอนุรักษ์ให้เป็นมรดกโลกสถานที่ท่องเที่ยวที่มีความงดงามทางธรรมชาติตลอดจนวิถีชีวิต วัฒนธรรม นิสัยของคนลาวที่ยังคงยึดถือขนบธรรมเนียมประเพณีพื้นบ้านดั้งเดิมมีความเป็นมิตรและค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่ำทำให้นักท่องเที่ยวทั่วโลกสนใจเดินทางมาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก

- **ธุรกิจสินค้าอุปโภคและบริโภค**เนื่องจากชาวลาวนิยมสินค้าจากไทย

- **ธุรกิจยานยนต์และผลิตภัณฑ์เกี่ยวเนื่อง** อาทิ ตู้ซ่อมรถ

- **ธุรกิจผลิตกระแสไฟฟ้าและธุรกิจก่อสร้าง** เพื่อรองรับการเติบโตของเมืองที่กำลังขยายตัว

- **ธุรกิจธนาคาร** เพื่อรองรับการขยายตัวของเศรษฐกิจการค้า

- **ธุรกิจที่ลาวได้รับสิทธิพิเศษทางศุลกากร (GSP) จากประเทศที่พัฒนาแล้ว** เช่น เสื้อผ้าสำเร็จรูป รองเท้า อุปกรณ์ และเครื่องประดับ

ซึ่งธุรกิจต่างๆ ดังกล่าวเป็นสิ่งที่รัฐบาลให้การส่งเสริมต่างชาติเข้ามาลงทุน รวมถึงเป็นสินค้าและบริการที่ชาวลาวมีความต้องการ ทั้งนี้ในการเลือกว่าจะทำการค้าการลงทุนในธุรกิจใดควรพิจารณาเลือกให้เหมาะกับบริบทของตนเอง และเลือกธุรกิจที่มีช่องว่างทางการค้า อาทิ ธุรกิจที่ยังไม่มีคนทำแต่มีจุดขายอย่างไรนั้นก่อนทำธุรกิจควรต้องศึกษากฎระเบียบที่เกี่ยวข้องให้แม่นยำ ตลอดจนในการทำการตกลงทุกอย่างควรทำเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อใช้ยืนยันในการรับผิดชอบหรือแบ่งผลประโยชน์ รวมถึงอาจใช้เป็นเอกสารประกอบที่สำคัญกรณีที่มีข้อพิพาทในอนาคต

ประโยชน์ของ AEC ต่อการลงทุนในลาว

การเตรียมความพร้อมก้าวสู่ AEC ของลาว

- ปฏิรูปกฎหมายให้สอดคล้องกับเป้าหมายอาเซียน

ผลดีของ AEC ต่อผู้ประกอบการไทยในการเข้าไปลงทุนและทำการค้าในลาว

- ตามข้อผูกพันเขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA) ลาวจะทยอยลดอัตราภาษีนำเข้าให้กับประเทศสมาชิกอาเซียนโดยอยู่ระหว่างร้อยละ 0-5 และในปี 2558 จะเป็นร้อยละ 0

- การได้เปรียบคู่แข่งนอกอาเซียนในการ “เจาะตลาดลาว”

- การย้ายฐานการผลิตจากไทยมาสู่ลาว จะก่อให้เกิดประโยชน์ที่สำคัญ คือ

- **กรณีใช้เป็นฐานการส่งออก** : จะได้ประโยชน์จากสถานะประเทศที่ยังพัฒนาน้อย (Least Developed Countries (LDCs)) อาทิ สิทธิพิเศษด้านภาษีจากประเทศพัฒนาแล้ว อาทิ สหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรป ญี่ปุ่น และจีน

- เป็นศูนย์กลางของตลาดใหญ่ในการเจาะตลาดอาเซียน เพราะลาวมีพรมแดน ติด 5 ประเทศ คือ ไทย พม่า เวียดนาม กัมพูชา และจีน

- ประหยัดต้นทุนการผลิต โดยเฉพาะต้นทุนแรงงาน เพราะค่าแรงของลาวยังต่ำมาก เป็นต้น

• **เอกสารอ้างอิง**

สัมภาษณ์ “ผู้ประกอบการไทยที่ทำการค้ากับลาว” 2 ราย

กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ

กรมส่งเสริมการส่งออก

ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย

Laos-Department of Domestic and Foreign Investment

<http://www.invest.laopdr.org/> <http://www.thai-aec.com>

รูปภาพ <http://www.dooasia.com/siam/neighbour/lao1.shtml>

เวียดนาม กับ AEC

ยุทธศาสตร์สู่เศรษฐกิจสีเขียว

“สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม” หรือ “เวียดนาม” เป็นหนึ่งในประเทศที่นักลงทุนทั่วโลกยังคงให้ความสนใจจับจ้องมองหาโอกาสเข้ามาลงทุน เพราะเป็นประเทศที่มีเสถียรภาพทางการเมือง เศรษฐกิจมีการขยายตัวอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง จำนวนประชากรมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมากกว่า 1 ล้านคนต่อปี และกำลังซื้อของชาวเวียดนามเพิ่มขึ้นสูงขึ้นมาเรื่อยๆ อย่างไรก็ดี สืบเนื่องจากการที่ไทยและเวียดนามได้เข้าร่วมเป็น “ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน” (AEC) ตลอดจนมีสายสัมพันธ์ที่ดีต่อกันมาช้านานโดยเฉพาะในแง่การค้า แม้จะไม่มีพรมแดนติดกัน จึงนับเป็นความได้เปรียบของไทยในการเข้าไปลงทุนในเวียดนาม อย่างไรก็ดี ก่อนเข้าไปควรต้องศึกษาข้อมูลที่สำคัญ ดังนี้

รู้จักเวียดนาม

ที่ตั้ง	ทิศตะวันตกของคาบสมุทรอินโดจีน
พื้นที่	331,150 ตารางกิโลเมตร
ภูมิประเทศ	เรียงเป็นรูปตัว S ตามแนวชายฝั่งตะวันตกของทะเลจีนใต้โดย 3 ใน 4 เป็นภูเขาสูงและป่าไม้ นอกนั้นเป็นที่ลุ่มและหมู่เกาะต่างๆ
ภูมิอากาศ	มีสภาพอากาศที่หลากหลาย เพราะภูมิประเทศเป็นแบบคาบสมุทร ซึ่งมีระยะทางจากภาคเหนือจรดภาคใต้ที่ยาวมาก และมีระดับความสูงต่ำของพื้นที่ที่แตกต่างกัน เวียดนามทางตอนใต้ มีภูมิอากาศคล้ายประเทศไทย คือประมาณ 27-30 องศาเซลเซียส 2 ฤดู คือ ฤดูฝน (พ.ค. - ต.ค.) และฤดูแล้ง (พ.ย. - เม.ย.) เวียดนามทางตอนเหนือมี 4 ฤดู คือ ฤดูใบไม้ผลิ (มี.ค. - เม.ย.) ฤดูร้อน (พ.ค. - ส.ค.) ฤดูใบไม้ร่วง (ก.ย. - พ.ย.) ฤดูหนาว (ธ.ค. - ก.พ.)
เมืองหลวง	กรุงฮานอย (Ha Noi)
เมืองสำคัญ	นครโฮจิมินห์ (Ho Chi Minh City)
เวลา	เท่ากับประเทศไทย
ประชากร	87.3 ล้านคน อัตราการเกิด 1.2% ต่อปี อัตราการรู้หนังสือ 94% โครงสร้างประชากร 0-14 ปี: 24.9% (ชาย 11,230,402 หญิง 10,423,901 คน) 15-64 ปี : 69.4 % (ชาย 29,971,088 หญิง 30, 356,393 คน) 65 ปีขึ้นไป : 5.7 % (ชาย 1,920,043 หญิง 3,065,697 คน)
เชื้อชาติ	เชื้อชาติจีน (Khin) หรือเวียดนาม (Viet) (มากกว่า 86%) นอกนั้นเป็นชนกลุ่มอื่นๆ 53 เชื้อชาติ
ศาสนา	ไม่นับถือศาสนาแต่มีพิธีกรรมต่างๆ (80.8%) นับถือศาสนาพุทธนิกายมหายาน (9.3%) คริสต์ (7.2%) อิสลาม (0.1%) และอื่น ๆ (2.6%)
ภาษา	ภาษาราชการและที่ใช้ในชีวิตประจำวัน คือ ภาษาเวียดนาม และใช้ภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส และจีน ในการติดต่อทางธุรกิจ
แรงงาน	ภาคเกษตร ร้อยละ 56.8 อุตสาหกรรม ร้อยละ 37 และบริการ ร้อยละ 6.2
ระบบการปกครอง	ระบบสังคมนิยม โดยมีพรรคการเมืองเดียว ประธานาธิบดี นายเหวียน มินห์ เจียด (Nguyen Minh Triet) นายกรัฐมนตรี นายเหวียน ตัน หูม (Nguyen Tan Dung)
GDP	ผลิตภัณฑ์มวลรวม 121.6 พันล้านเหรียญสหรัฐ อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ร้อยละ 5.8
สกุลเงิน	ดอง (Dong)
รายได้ต่อคน	1,320 เหรียญสหรัฐ
สินค้านำเข้า	1.เครื่องจักร/ชิ้นส่วน 2.น้ำมันสำเร็จรูป 3.ผ้าผืน 4.อิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์ 5.เหล็กกล้า 6.เม็ดพลาสติก 7.รถยนต์ อุปกรณ์ และชิ้นส่วน 8.โลหะอื่นๆ 9.ส่วนประกอบทางเคมี และ 10.เคมีภัณฑ์
สินค้าส่งออก	1.เสื้อผ้าสำเร็จรูป 2.น้ำมันดิบ 3.รองเท้า 4.อาหารทะเล 5.คอมพิวเตอร์และส่วนประกอบ 6.เครื่องจักร/ชิ้นส่วน อุปกรณ์ 7.ข้าว 8.ยางพารา 9.ธัญพืชและเครื่องประดับ และ 10.กาแฟ

• ที่มา: General Statistics Office of Vietnam (2012);
กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ (2555); ศูนย์ข้อมูลธุรกิจไทยในเวียดนาม (2555)

ความโดดเด่นของเวียดนามที่น่าจับตามอง

การเมืองและการปกครอง

- การเมืองมีเสถียรภาพและเอกภาพสูง โดยมีพรรคการเมืองเดียว คือ พรรคคอมมิวนิสต์แห่งเวียดนาม (Communist Party of Vietnam หรือ CPV) ที่มีอำนาจสูงสุดตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งมีบทบาทในการกำหนดแนวทางการจัดการทุกด้าน ทำให้การบริหารประเทศเป็นไปอย่างราบรื่นและนโยบายต่าง ๆ ได้รับการปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง
- มีนโยบายเป็นมิตรกับทุกประเทศ และให้ความสำคัญกับความปลอดภัย โดยมีกฎหมายที่เข้มงวดและมีบทลงโทษที่รุนแรง ส่งผลให้เป็นประเทศที่มีความปลอดภัยสูงแห่งหนึ่งของโลก

ระบบเศรษฐกิจ การค้า และการลงทุน

- นโยบายเศรษฐกิจการค้าของเวียดนามยังคงเป็นไปในทิศทางเดิมตามนโยบาย “โดย เหมย” เมื่อกว่า 20 ปีที่แล้ว ประกอบกับการสมัครเป็นสมาชิกในประชาคมโลก ทำให้เวียดนามต้องปรับปรุงกฎระเบียบ กฎหมาย ตลอดจนกฎเกณฑ์ภาครัฐ เพื่อเปิดตลาดสินค้า ภาคบริการและการลงทุนให้เสรีมากขึ้นเป็นลำดับ ซึ่งปัจจุบันเวียดนามเปิดกว้างให้นักลงทุนต่างชาติเข้าไปลงทุนในประเทศได้มากขึ้น
- เวียดนามมีแนวทางมุ่งไปสู่เศรษฐกิจแห่งสีเขียวตามยุทธศาสตร์เกี่ยวกับการขยายตัวแห่งสีเขียวในช่วงปี 2011 – 2030 เพื่อช่วยยกระดับ ประสิทธิภาพและขีดความสามารถในการแข่งขันและเป็นการปรับตัวให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ และลดปริมาณการปล่อยก๊าซที่ก่อให้เกิดปฏิกิริยาเรือนกระจกต่อโลก

ทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ ที่สำคัญได้แก่

- ทรัพยากรพลังงาน อาทิ ก๊าซธรรมชาติ ถ่านหิน และน้ำมันดิบ (ซึ่งกระจายอยู่ทั่วทุกภาค)
- ทรัพยากรแร่ธาตุ อาทิ บอไซต์ ปะดาสเซียม และเหล็ก
- ทรัพยากรป่าไม้
- ทรัพยากรพื้นที่ผลผลิตเกษตรกรรม และประมงที่พร้อมทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ
- ทรัพยากรท่องเที่ยวทางธรรมชาติ อาทิ ฮาลองเบย์ ที่ได้รับยกย่องเป็นมรดกโลก โดยองค์การยูเนสโก

ที่ตั้งของเวียดนาม

- มีความโดดเด่นในการที่มีอาณาเขตติดกับทะเลยาวถึง 3,444 กิโลเมตร ซึ่งเอื้ออำนวยต่อการทำประมง และการทำท่าเรือน้ำลึก ซึ่งใช้เป็นทางขนส่งสินค้าไปยังตลาดโลกได้
- เวียดนามมีพรมแดนติดกับจีนตอนใต้ จึงสามารถส่งผลสินค้าไปยังจีนได้

ประชากร

จำนวนประชากรมากเป็นอันดับสามในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้รองจากอินโดนีเซียและฟิลิปปินส์ และเป็นอันดับ 13 ของโลก จึงนับเป็นตลาดขนาดใหญ่ที่มีศักยภาพแห่งหนึ่งของโลก

แรงงาน : คุณภาพสูง (มีความรู้ และมีความขยัน อดทนหรือขัน) อัตราค่าจ้างต่ำ และมีจำนวนมาก พร้อมทั้งการจัดจ้างทำได้เองไม่ต้องผ่านภาครัฐ

การมีส่วนร่วมในประชาคมโลก ที่สำคัญได้แก่

- เป็นสมาชิกขององค์การการค้าโลก (World Trade Organization: WTO) และเอเปค กลุ่มอาเซียน ซึ่งการเป็นสมาชิกเหล่านี้ได้ทำให้เวียดนามเกิดความได้เปรียบหลายอย่าง เช่น ตลาดส่งออกขยายตัวมากขึ้น ประชาชนมีชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้น
- สร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านภายใต้กรอบความร่วมมือทางเศรษฐกิจอ่าวต๋าย-เจ้าพระยา-แม่น้ำโขง (Ayeyawady-Chao Phraya-Mekong Economic Cooperation Strategy: ACMECS) และกรอบความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง (Greater Mekong Subregion: GMS)

สภาพแวดล้อมในการลงทุน ที่สำคัญได้แก่

- รัฐบาลเวียดนามมีการปรับปรุงกฎระเบียบต่างๆ ให้เอื้อต่อการลงทุนจากต่างประเทศ และเพิ่มสิทธิประโยชน์ต่างๆ ให้แก่นักลงทุนต่างชาติ เพื่อดึงดูดการลงทุน อาทิ จัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษ การอนุญาตให้ต่างชาติลงทุน 100% สำหรับบางอุตสาหกรรม และการลดความเข้มงวดในการตรวจสอบก่อนออกใบอนุญาตประกอบการ
- พัฒนาเส้นทางคมนาคมขนส่ง ทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ ตลอดจนสาธารณูปโภคต่างๆ ให้มีความสะดวกและทันสมัยยิ่งขึ้น เพื่อรองรับการขยายตัวของเศรษฐกิจ อาทิ การพัฒนาเส้นทาง East West Economic Corridor

กำลังซื้อของประชากร

หลังเปิดประเทศ ชาวเวียดนามมีกำลังซื้อมากขึ้นตามการขยายตัวทางเศรษฐกิจ และปริมาณเงินโอนกลับประเทศของชาวเวียดนามโพ้นทะเล โดยประชากรที่มีกำลังซื้อสูงส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในพื้นที่สำคัญทางเศรษฐกิจ เช่น นครโฮจิมินห์ กรุงฮานอย และจังหวัดต่างๆ บริเวณใกล้สามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง

จุดด้อยของเวียดนามที่ต้องรับรู้

การเมืองและการปกครอง

- ระบบกฎหมายและระบบการตัดสินข้อพิพาทของเวียดนาม นอกจากเป็นไปตามตัวบทกฎหมายแล้ว จะคำนึงถึงผลประโยชน์ของประชาชนภายในประเทศเป็นสำคัญ

ระบบเศรษฐกิจ การค้า และการลงทุน

- กฎระเบียบเปลี่ยนแปลงบ่อยครั้ง เช่น พิธีการและแบบฟอร์มศุลกากรแตกต่างกันไปในแต่ละเมือง
- มีการใช้มาตรการที่ไม่ใช่ภาษีในการปกป้องทางการค้า อาทิ การเข้มงวดในการนำเข้าสินค้าบางชนิด การออกข้อกำหนดที่เข้มงวดเกี่ยวกับการปิดฉากสินค้า และการห้ามนำเข้าสินค้าบางประเภทเพื่อปกป้องอุตสาหกรรมในประเทศ

ระบบการเงิน

- ระบบการเงินการธนาคารในเวียดนามอยู่ระหว่างการปฏิรูปให้เป็นสากลมากขึ้น
- อัตราเงินเฟ้อสูง (โดยในปี 2554 ที่ผ่านมามีอัตราเงินเฟ้อเฉลี่ยสูงถึง 18.13% ซึ่งสูงสุดในภูมิภาคเอเชีย ขณะที่ค่าเงินดองของเวียดนามก็อ่อนตัวลงมากเมื่อเทียบกับเงินดอลลาร์สหรัฐ ทำให้ต้นทุนราคาวัตถุดิบที่ต้องนำเข้าจากต่างประเทศเพิ่มสูงขึ้น อย่างไรก็ตามในปี 2555 รัฐบาลมีแนวปฏิบัติที่จะควบคุมเงินเฟ้อภายในประเทศ)

ระบบการคมนาคมและสาธารณูปโภค

- ระบบโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภคยังไม่มีความพร้อมเท่าที่ควร

แรงงาน: ขาดแคลนแรงงานที่มีคุณภาพสูง ทั้งด้านฝีมือและระดับผู้บริหาร

สภาพแวดล้อมในการลงทุน ที่สำคัญได้แก่

- ต้นทุนการลงทุนสูง โดยเฉพาะค่าเช่าสำนักงาน
- โครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมสนับสนุนยังไม่สมบูรณ์

ระบบการดำเนินธุรกิจ

- นักลงทุนท้องถิ่นขาดแคลนเงินทุนในการร่วมทุนกับชาวต่างชาติ และขาดประสบการณ์ในการดำเนินธุรกิจและการแข่งขันในตลาดโลก
- ลักษณะการร่วมทุนระหว่างนักลงทุนต่างชาติกับผู้ร่วมทุนท้องถิ่นมักเกิดปัญหาอันเนื่องมาจากการบริหารจัดการที่แตกต่างกัน และการแบ่งปันผลประโยชน์ไม่ลงตัว

- มีความยากในการหาผู้ค้าท้องถิ่น และ/หรือ ผู้นำเข้าท้องถิ่นที่ดีและมีศักยภาพ

วัฒนธรรมการบริโภคของชาวเวียดนาม

ความต้องการในการบริโภค รวมถึงวัฒนธรรมการบริโภคต่างๆ ของชาวเวียดนามจะมีความแตกต่างกันไปในแต่ละภาค ซึ่งนักลงทุนควรต้องศึกษาให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ อย่างไรก็ตามชาวเวียดนามมักตัดสินใจซื้อสินค้าค่อนข้างยากและยึดติดกับตราสินค้ามาก

ธุรกิจดาวเด่นสำหรับการลงทุนในเวียดนาม

ธุรกิจที่คาดว่าจะมีโอกาสสำหรับผู้ประกอบการไทยในการลงทุนทำการค้าในเวียดนาม ที่สำคัญได้แก่

- ธุรกิจการเกษตร และแปรรูปสินค้าเกษตร โดยเฉพาะในพืชเศรษฐกิจ เช่น กาแฟ ข้าว ยางพารา ชา มะม่วงหิมพานต์ และพริกไทย ที่รัฐบาลเวียดนามให้การส่งเสริมเพาะปลูกและแปรรูป
- ธุรกิจเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ โดยเฉพาะกุ้ง
- ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว โดยเฉพาะในธุรกิจประเภทโรงแรม รีสอร์ท และที่พักตากอากาศ เนื่องจากรัฐบาลเวียดนามมีแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างจริงจัง
- ธุรกิจผลิตเพื่อส่งออก ซึ่งนักลงทุนสามารถใช้สิทธิประโยชน์จากข้อตกลงการค้าที่เวียดนามได้ทำไว้กับประเทศต่าง ๆ ได้
- ธุรกิจบริการด้านการศึกษา เพราะชาวเวียดนามนิยมศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลา
- ธุรกิจบริการอาหาร เพราะคนเวียดนามชอบออกไปรับประทานอาหารและสังสรรค์นอกบ้าน
- ธุรกิจสินค้าไฮเทค อาทิ คอมพิวเตอร์ และโทรศัพท์มือถือ เนื่องจากมีแนวโน้มขยายตัวสูง ตามการขยายตัวของชนชั้นกลางและกลุ่มวัยรุ่น เพราะสินค้าเหล่านี้ได้กลายเป็นสิ่งจำเป็นต่อการดำเนินชีวิตในยุคปัจจุบันของคนกลุ่มนี้ไปแล้ว
- ธุรกิจสินค้าอุปโภคบริโภคที่มีคุณภาพสูง เพราะปัจจุบันชาวเวียดนามมีกำลังซื้อสูงขึ้นตามเศรษฐกิจที่กำลังขยายตัว จึงต้องการใช้สินค้าที่มีคุณภาพมากขึ้น ประกอบกับสินค้าและบริการของไทยได้รับการยอมรับในคุณภาพอย่างมากในสายตาของชาวเวียดนาม

- ธุรกิจอาหารและเครื่องดื่มสำเร็จรูป อาทิ บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป ชาเขียวพร้อมดื่ม เพราะวิถีชีวิตชาวเวียดนามมีความเป็นสังคมเมืองมากขึ้น ซึ่งต้องการความสะดวกและรวดเร็วในการใช้ชีวิต
 - ธุรกิจชิ้นส่วนรถจักรยานยนต์ เพื่อตอบสนองกับการบำรุงรักษายานพาหนะหลักของชาวเวียดนาม
 - ธุรกิจร้านค้าปลีกสมัยใหม่ เป็นต้น
- ซึ่งธุรกิจต่างๆ ดังกล่าวเป็นสิ่งที่รัฐบาลให้การส่งเสริมต่างชาติเข้ามาลงทุน รวมถึงเป็นสินค้าและบริการที่ชาวเวียดนามมีความต้องการ อย่างไรนั้นควรเน้น “การใช้แรงงาน วัตถุดิบและทรัพยากรธรรมชาติในเวียดนาม” และดำเนินธุรกิจด้วยความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม อาทิ ประหยัดพลังงานและทรัพยากร ธรรมชาติ เพราะเป็นนโยบายของรัฐบาลเวียดนาม ซึ่งจะส่งผลดีต่อธุรกิจเพราะจะทำให้ได้รับสิทธิประโยชน์ในการลงทุนเพิ่มเติม และเกิดความยั่งยืนต่อธุรกิจ

ประโยชน์ของ AEC ต่อการลงทุนในเวียดนาม

การเตรียมความพร้อมก้าวสู่ AEC ของเวียดนาม

- ปฏิรูปกฎหมายให้สอดคล้องกับเป้าหมายอาเซียน พัฒนากำลังคนเดิมที่ ทั้งด้านภาษา ฝีมือแรงงาน
- ผลดีของ AEC ต่อผู้ประกอบการไทยในการเข้าไปลงทุนและทำการค้าในเวียดนาม**
- ภาษีนำเข้าเป็น 0 (อาทิ นำเข้าวัตถุดิบการผลิตมาจากไทยและประเทศสมาชิกอาเซียนอื่น)
- ย้ายฐานการผลิตจากไทยมาสู่เวียดนามสำหรับธุรกิจที่จะก่อให้เกิดความได้เปรียบ อาทิ ในเรื่องต้นทุนการผลิตที่ต่ำกว่า ซึ่งผู้ประกอบการไทยหลายรายกำลังเตรียมย้ายฐานการผลิตมาเวียดนาม โดยเหตุผลสำคัญ คือ ต้องการลดต้นทุนค่าแรง ซึ่งปัจจุบันไทยขึ้นเป็น 300 บาทต่อวัน รวมถึงแรงงานเวียดนามนอกเหนือจากจะมีความได้เปรียบ

ไทยด้านค่าจ้างที่ต่ำกว่าแล้ว ยังเป็นแรงงานที่มีความรู้ความสามารถ และมีความขยันกระตือรือร้นสูง

- สร้างฐานการผลิตร่วม โดยใช้เป็นฐานการส่งออกนอก AEC เพื่อประโยชน์จากสถานะ Least Developed Countries (LDCs)
- ระบบโลจิสติกส์การขนส่งไปยังจีนตอนใต้และตลาดโลกสะดวกและถูกลง เพราะใช้ประโยชน์จากที่ตั้งภูมิศาสตร์ที่มีพรมแดนติดต่อกัน และชายฝั่งทะเลที่ยาวมาก
- ได้เปรียบคู่แข่งนอกอาเซียนในการ “เจาะตลาดเวียดนาม” เป็นต้น

แนะนำแหล่งข้อมูลเพื่อศึกษา AEC และเวียดนามเพิ่มเติม

ข้อมูลที่น่าสนใจข้างต้นเป็นเพียงบางส่วนเท่านั้น สามารถศึกษาข้อมูลรอบด้าน และติดตามความเคลื่อนไหวของ AEC และเวียดนามอย่างใกล้ชิด ได้จากแหล่งข้อมูลสำคัญ ดังนี้

แนะนำแหล่งข้อมูลเพื่อศึกษา AEC และเวียดนามเพิ่มเติม

ข้อมูลที่น่าสนใจข้างต้นเป็นเพียงบางส่วนเท่านั้น สามารถศึกษาข้อมูลรอบด้าน และติดตามความเคลื่อนไหวของ AEC และเวียดนามอย่างใกล้ชิด ได้จากแหล่งข้อมูลสำคัญ ดังนี้

- ศูนย์บริการข้อมูลประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน www.dtn.moc.go.th กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ

- องค์ความรู้ประชาคมอาเซียน www.thai-aec.com

- ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย www.exim.go.th
- (นานาชาติเกี่ยวกับ AEC)

- ศูนย์ข้อมูลธุรกิจไทยในเวียดนาม <http://hanoi.thaiembassy.org/>

เอกสารอ้างอิง

- สัมภาษณ์ “ผู้ประกอบการไทยที่ทำการค้ากับเวียดนาม” 2 ราย กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ <http://www.dtn.moc.go.th>
- ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย <http://www.exim.go.th>
- หอการค้า และสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย <http://www.thaichamber.org/>
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม <http://www.sme.go.th>
- General Statistics Office of Vietnam <http://www.gso.gov.vn>
- <http://www.thai-aec.com>
- <http://vovworld.vn/>
- รูปภาพ <http://www.moohin.com/about-tha>

Market & Trend

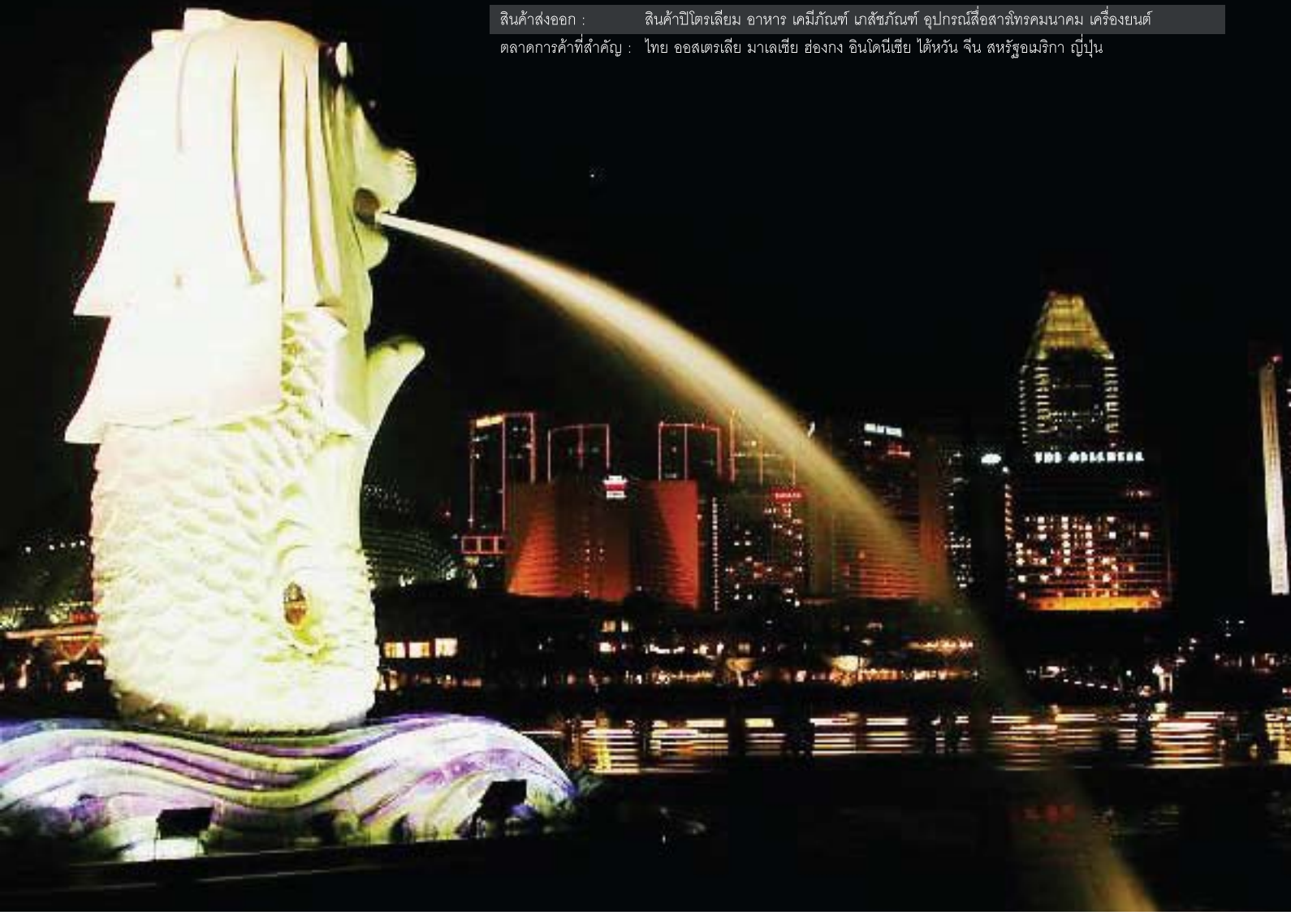
เรื่อง : ดร. สิริวงศ์ กลั่นคำสอน

ประเทศสิงคโปร์หรือสาธารณรัฐสิงคโปร์ (Republic of Singapore) เป็นประเทศที่มีขนาดเล็กที่สุดในภูมิภาคแต่มีประชากรหนาแน่น สิงคโปร์เป็นหนึ่งในประเทศประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนที่มีความแข็งแกร่งทางเศรษฐกิจ โดยระบบเศรษฐกิจของสิงคโปร์มีลักษณะเป็นแบบเปิด ที่มีการขนส่งผ่านท่าเรือที่ติดอันดับโลก สิงคโปร์แม้ว่าจะเป็นประเทศที่มีทรัพยากรธรรมชาติน้อย แต่มีหลายอุตสาหกรรมที่ถือว่าเป็น จุดเด่นอาทิเช่น อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ การผลิตอุปกรณ์ชุดเจาะน้ำมันดิบ การกลั่นน้ำมัน เชื้อเพลิง เคมีภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์อาหาร รวมไปถึงภาคการบริการทางการเงิน การธนาคาร การก่อสร้างและการให้บริการเดินเรือ

สิงคโปร์ กับ AEC เปิดกว้างให้นักลงทุนต่างชาติ ลงทุนได้ 100%

ที่ตั้ง :	เป็นลักษณะภูมิประเทศเป็นเกาะในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีพื้นที่โดยประมาณ 699.4 ตร.กม. มีทิศเหนือติดกับรัฐยะโฮร์ของมาเลเซีย ทิศตะวันออกติดทะเลจีนใต้ ทิศตะวันตกติดมาเลเซีย และช่องแคบมะละกา ทิศใต้ติดช่องแคบมะละกา
ภูมิอากาศ :	ภูมิอากาศมีลักษณะร้อนชื้น มีฝนตกตลอดปี
เมืองสำคัญ :	เกาะที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ ประกอบด้วย Pulau Tekong, Pulau Ubin Sentosa, Pulau Bukum, Pulau Merlimau และ Pulau Ayer Chawan
ประชากร :	ประชากรประกอบด้วยชาวจีนเป็นส่วนใหญ่ รองลงมาคือชาวมาเลย์ ชาวอินเดียและชนชาติอื่น ๆ
ภาษา :	ภาษาราชการที่ใช้มี 4 ภาษา คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษามาลายและภาษาทมิฬ
ศาสนา :	ศาสนาของประชากรส่วนใหญ่คือ ศาสนาพุทธ อิสลาม คริสต์ และฮินดู
สกุลเงิน :	หน่วยเงินตราที่ใช้คือสิงคโปร์ดอลลาร์ (Singapore dollar) โดย 1 Singapore dollar มีค่าประมาณ 0.781 U.S. dollars หรือประมาณ 25.13 บาท
GDP :	ค่า GDP ที่คาดการณ์ในปี 2012 ประมาณ SGD 312.445 Billion ซึ่งมีอัตราการขยายตัวของ GDP อยู่ที่ประมาณ 4.409%
สินค้านำเข้า :	น้ำมันดิบ สินค้าปิโตรเลียม ชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ เครื่องยนต์ เคมีภัณฑ์ อาหาร เหล็ก
สินค้าส่งออก :	สินค้าปิโตรเลียม อาหาร เคมีภัณฑ์ เกล็ดขี้กุ้ง อุปกรณ์สื่อสารโทรคมนาคม เครื่องยนต์
ตลาดการค้าที่สำคัญ :	ไทย ออสเตรเลีย มาเลเซียฮ่องกง อินโดนีเซีย ไต้หวัน จีน สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น

โอกาสและช่องทางการลงทุนในสิงคโปร์

ในปี พ.ศ.2554 ไทยและสิงคโปร์มีมูลค่าการค้าผ่านแดนรวม 56,869.2 ล้านบาท โดยไทยยังขาดดุลการค้า 16,537.4 ล้านบาท สำหรับในช่วงเดือนมกราคมปี พ.ศ.2555 ไทยและสิงคโปร์มีมูลค่าการค้าผ่านแดนรวม 3,320.2 ล้านบาท โดยไทยยังขาดดุลการค้า 1,560.8 ล้านบาท โดยจังหวัดสงขลาเป็นจังหวัดที่มีการส่งออกผ่านแดนไทย-สิงคโปร์มากที่สุด ไทยได้มีการส่งเสริมการค้าผ่านสิงคโปร์ซึ่งเป็นแหล่งส่งออก (re-export) ทั้งนี้เนื่องมาจากลักษณะภูมิประเทศที่เป็น Gateway มีการทำธุรกิจแบบ Trading Hub และมีระบบโลจิสติกส์ที่ทันสมัย สิงคโปร์ถือว่าเป็นประเทศที่มีจุดแข็งทางด้านการเงิน การธนาคาร การสื่อสารและการคมนาคมขนส่ง อย่างไรก็ตามเพื่อลดการขาดดุลทางการค้าควรมีการส่งเสริมให้มีการลงทุนในสิงคโปร์ให้มากขึ้น ก่อนที่ผู้ประกอบการไทยจะตัดสินใจลงทุนในสิงคโปร์ควรคำนึงถึงลักษณะของการส่งเสริมการลงทุนและหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งสรุปได้ดังนี้

- สิงคโปร์เป็นประเทศที่เปิดกว้างให้นักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนในกิจการต่างๆ ได้ 100% โดยมีข้อจำกัดทางด้านการกระจายเสียง และการจัดสรรคลื่นความถี่ได้ไม่เกินร้อยละ 49 ด้านหนังสือพิมพ์ได้ไม่เกินร้อยละ 5
- สิงคโปร์ถือว่าเป็นฐานการผลิตของอุตสาหกรรมประเภทต่างๆ โดยมีการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ โดยแรงงานมีความชำนาญทางด้านเทคนิค
- กิจการที่สนับสนุนให้ชาวต่างชาติมาลงทุน อาทิเช่น วิศวกรรมสิ่งพิมพ์ วิศวกรรมขนส่ง วิทยาศาสตร์ชีวภาพ (การให้บริการสุขภาพ เทคโนโลยีด้านเภสัชภัณฑ์และเทคโนโลยีชีวภาพ) ด้านการศึกษาและอาชีพ ด้านกีฬาและสิ่งพักผ่อนหย่อนใจ ด้านอิเล็กทรอนิกส์ไม่ว่าจะเป็นชิ้นส่วนประกอบ ระบบอิเล็กทรอนิกส์หรือเซมิคอนดักเตอร์ ด้านพลังงาน ด้านวิศวกรรม ด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม ด้านการสื่อสาร คอมพิวเตอร์ โทรคมนาคม องค์การระหว่างประเทศ นวัตกรรมใหม่และโลจิสติกส์

- รัฐบาลสิงคโปร์ได้มีการออกนโยบาย “Host to Home” เพื่อเชิญชวนให้ชาวต่างชาติมาลงทุนในสิงคโปร์ โดยมุ่งเน้นทางด้าน Capital-Knowledge and Innovation-Intensive (CKI) ในอุตสาหกรรมการผลิต
- ประเภทอุตสาหกรรมที่แนะนำให้ลงทุนในสิงคโปร์ อาทิเช่น ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ เคมีภัณฑ์ ยา ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม โลจิสติกส์ อาหารไทย นวดแผนไทย ผลิตภัณฑ์สปาจากสมุนไพร ร้านอาหารไทย เป็นต้น
- สำหรับผู้ประกอบการที่สนใจลงทุนในสิงคโปร์สามารถติดต่อผ่านกรมการค้าต่างประเทศเพื่อขอคำแนะนำในการลงทุน (www.dft.go.th)
- มาตรการจูงใจและสิทธิประโยชน์ที่สิงคโปร์มีให้นักลงทุนต่างชาติสรุปได้ดังนี้
- อนุญาตให้ถือครองกรรมสิทธิ์ที่ดินและสิ่งปลูกสร้างในสิงคโปร์ได้
- ไม่มีการควบคุมการโอนเงินตราต่างประเทศและผลกำไรในการประกอบธุรกิจออกนอกประเทศ
- มีมาตรการจูงใจด้านภาษี การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล (Corporate income tax) และภาษีเงินได้ (Income tax allowance) ให้ผู้ที่เริ่มดำเนินการเป็นเวลา 5-10 ปี

photo by: <http://www.ilovetogo.com>

- ให้มีการยกเว้นการเสียภาษีสำหรับการกู้ยืมในการซื้อเครื่องจักรที่มีประสิทธิภาพ

- มีเขตปลอดภาษีจำนวน 5 แห่งเพื่อการนำเข้าส่งออกเป็นท่าเรือ 4 แห่งและท่าอากาศยาน 1 แห่ง โดยให้พักสินค้าได้ภายใน 72 ชั่วโมงโดยไม่มีค่าใช้จ่าย

- ให้สิทธิประโยชน์ในการลงทุน อาทิเช่น “Enterprise Investment Incentive Scheme” สามารถนำยอดขาดทุนสะสมมาหักลดหย่อนภาษีได้สูงสุด 3 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์ นอกจากนี้ยังมี Tax Exemption for Start-Ups และ Licensed Warehouse Scheme (LWS) ที่ให้สิทธิประโยชน์แก่นักลงทุนและคลังสินค้า

ในส่วนของผู้ประกอบการไทยที่สนใจลงทุนในสิงคโปร์ จะต้องศึกษาขั้นตอนในการขออนุมัติลงทุนและจัดตั้งบริษัทดังต่อไปนี้

- ศึกษากิจการที่สนใจโดยพิจารณาจากกฎระเบียบต่างๆ รวมไปถึงเดินทางไปดูงานด้วยตนเองหรือขอคำแนะนำจากบริษัทที่ปรึกษา

- ทำการประเมินและศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการ (Project feasibility study)

- พิจารณาการจัดสรรงบประมาณลงทุนว่าจะลงทุนเอง 100% หรือหาผู้ร่วมลงทุนในสิงคโปร์ ในกรณีที่จะหาผู้ร่วมลงทุนสามารถส่งข้อมูลผ่านตัวแทน คนกลางหรืองานข่าวกรองทางธุรกิจ นอกจากนี้ควรเดินทางมาดูงานเองและศึกษารายละเอียดของคู่สัญญา ในการเลือกสัญญาร่วมลงทุนนั้นควรขอคำปรึกษาจากที่ปรึกษาในประเทศไทยหรือปรึกษาคู่สัญญาในสิงคโปร์

- จัดทำข้อเสนอโครงการ (Proposal) ที่แสดงรายละเอียดในการจัดตั้งโครงการ

- ทำการจดทะเบียนธุรกิจกับ Accounting & Corporate Regulatory Authority (ACRA)

- ทำการจดทะเบียนธุรกิจซึ่งสามารถดำเนินการด้วยตนเองผ่าน Website: www.bizfile.gov.sg หรือ จดทะเบียนธุรกิจผ่านบริษัทที่รับบริการจดทะเบียนธุรกิจ

- หน่วยงาน ACRA จะใช้เวลาพิจารณาประมาณ 14-60 วัน ในกรณีที่ไม่ได้รับการอนุมัติก็จะมีแจ้งเตือนไปยังผู้ประกอบการ ถ้าได้รับการอนุมัติจะต้องมีการจ่ายค่าบริการจดทะเบียนธุรกิจที่ ACRA

- ขั้นตอนต่อไปเป็นการจัดตั้งบริษัทซึ่งในการจัดหาแรงงานสามารถใช้แรงงานท้องถิ่นหรือหาจาก Ministry of Manpower

- ในการเปิดดำเนินการบริษัทต้องทำการขอใบอนุญาตนำเข้าส่งออกที่ International Enterprise Singapore

อุปสรรคทางการค้า

กิจการที่นักลงทุนต่างชาติไม่สามารถดำเนินการได้ในสิงคโปร์คือ ธุรกิจด้านกฎหมาย อาชีพทนายความและที่เกี่ยวข้องกับกิจการวิสาหกิจของรัฐ

• ที่มาของข้อมูล

www.singstat.gov.sg
www.economywatch.com
www.smeasean.com
www.boi.go.th
www.spring.gov.sg
www.dft.go.th
 ธนาคารแห่งประเทศไทย
 กระทรวงพาณิชย์
 กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

Knowledge

เรื่อง : ดร. สิริวงศ์ กลั่นคำสอน

มาเลเซีย กับ AEC เปิดเสรีการถือหุ้นของต่างชาติ

สหพันธรัฐมาเลเซีย (Federation of Malaysia) หรือที่เรียกสั้นๆ ว่า มาเลเซีย ทิศเหนือมีอาณาเขตติดกับไทย ทิศใต้ติดต่อกับสิงคโปร์ ทิศตะวันออกเฉียงเหนือติดต่อกับฟิลิปปินส์และทิศตะวันตก ติดต่อกับช่องแคบมะละกาและเกาะสุมาตราของอินโดนีเซีย เศรษฐกิจของมาเลเซียมีการเติบโตอย่างรวดเร็วภายใต้การผลักดันของรัฐบาลที่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับระบบทุนนิยมของประเทศ ในแถบเอเชียตะวันออก

ที่ตั้ง :	ตั้งอยู่ในเขตเส้นศูนย์สูตร ดินแดนจะประกอบด้วยพื้นที่ 2 ส่วนแยกจากกันด้วยทะเลจีนใต้ คือมาเลเซีย ตะวันตกตั้งอยู่บนคาบสมุทรมาลายูและคาบสมุทรอินโดจีน มีพรมแดนติดกับประเทศไทย มีทั้งหมด 11 รัฐคือ 1. Kelantan, Kedah, Terengganu, Negeri Sembilan, Negeri Sembilan, Pahang, Perlis, Penang, Perak, Melaka, Johor และ selangor และมาเลเซียตะวันออก ที่ตั้งอยู่บนเกาะบอร์เนียวตอนเหนือ มีทั้งหมด 2 รัฐคือ Sabah และ Sarawak นอกจากนี้ยังมีดินแดนสหพันธ์คือ Kuala Lumpur, Putrajaya และ Labuan มีพื้นที่รวม 329,758 ตารางกิโลเมตร
ภูมิอากาศ :	อากาศร้อนชื้น อยู่ในเขตอากาศภาคพื้นสมุทร มีฝนตกชุก อุณหภูมิเฉลี่ย 21-32c
เมืองหลวง :	กรุงกัวลาลัมเปอร์ (Kuala Lumpur)
เมืองสำคัญ :	เมืองราชการคือ Putrajaya
ประชากร :	มีหลายเชื้อชาติประกอบด้วยชาวมลายู ชาว Bumiputra ชาว Iban ชาว Bajau ชาวมลายูเชื้อสายจีน ชาวมลายูเชื้อสายอินเดีย ชาวทมิฬและชนเผ่าอื่น ๆ ประชากรมีประมาณ 28,728,607 คน (ข้อมูลทางสถิติ พ.ศ. 2554)
ภาษา :	ภาษามลายู
ศาสนา :	อิสลาม (55%) พุทธ (25%) คริสต์ (13%) ฮินดู (7%) และศาสนาพื้นเมือง (4%)
สกุลเงิน :	Ringgit Malaysia (MYR) โดย 1 Ringgit = 0.326052 U.S. dollars (โดยประมาณ:พ.ศ. พ.ศ. 2555)
GDP :	MYR 589.09 Billion (ข้อมูล พ.ศ. 2554) เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้า 5.50%
สินค้านำเข้า :	ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ เครื่องจักรและอุปกรณ์ เคมีภัณฑ์ อุปกรณ์ด้านการขนส่ง ผลิตภัณฑ์โลหะ พลาสติกยานพาหนะ สารเคมี
สินค้าส่งออก :	ผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ น้ำมันปาล์ม เคมีภัณฑ์ ก๊าซธรรมชาติเหลว (LNG) น้ำมันดิบ สิ่งทอ ผลิตภัณฑ์ไม้ ยางพารา
ทรัพยากรธรรมชาติ :	ยางพารา ป่าไม้ แร่ธาตุ ดีบุก น้ำมันปิโตรเลียม เกษตรกรรม ปาล์มน้ำมัน ข้าว ประมง พริกไทย โกโก้

การมีส่วนร่วมในประชาคมโลก

- มาเลเซียได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกของ ASEAN ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2510 นอกจากนี้แล้วยังเป็นสมาชิกของ Asia-Pacific Economic Cooperation (APEC) อีกด้วย
- มาเลเซียและไทยเริ่มมีความสัมพันธ์ทางการทูตตั้งแต่ปี พ.ศ. 2500 โดยทั้งสองประเทศมีผลประโยชน์ร่วมกันใน 2 ด้านหลักคือ 1) การดำเนินความร่วมมือผ่านคณะกรรมการการ เช่น คณะกรรมการการร่วมว่าด้วยความร่วมมือทวิภาคีระหว่างไทยกับมาเลเซีย (Joint Commission หรือ JC) คณะกรรมการว่าด้วยยุทธศาสตร์การพัฒนาร่วมสำหรับพื้นที่ชายแดน (Joint Development Strategy หรือ JDS) คณะกรรมการด้านความมั่นคงที่จะมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและสร้างความร่วมมือทางด้านชายแดน โดยจะประกอบด้วย 3 ระดับคือ คณะ

กรรมการชายแดนทั่วไป (General Border Committee หรือ GBC) คณะกรรมการระดับสูง (High Level Committee หรือ HLC) และคณะกรรมการชายแดนส่วนภูมิภาค (Regional Border Committee หรือ RBC) นอกจากนี้ยังมีคณะกรรมการที่รับผิดชอบในภารกิจเฉพาะไม่ว่าจะเป็นคณะกรรมการร่วมด้านการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด การสร้างความร่วมมือในกรอบ Indonesia-Malaysia-Thailand Growth Triangle (IMT-GT) และอาเซียน และ 2) ความร่วมมือในการแก้ไขปัญหาความไม่สงบในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้โดยมีการเสริมสร้างความมั่นคงในพื้นที่ชายแดนร่วมกัน รวมไปถึงยังมีการพัฒนาและยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในพื้นที่ชายแดนและมีการเสริมสร้างมาตรการสร้างความไว้วางใจ (Confidence Building Measures) ทางด้านการศึกษา การจ้างงานและการประกอบกิจการ

<http://www.flickr.com>

สภาพแวดล้อมการลงทุน

• มาเลเซียได้มีการพัฒนาอุตสาหกรรมโดยใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ หน่วยงานที่รับผิดชอบในการส่งเสริมการลงทุนคือ Malaysia Industrial Development Authority (MIDA) ประเภทธุรกิจที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน อาทิเช่น การผลิตสินค้าเกษตร อุตสาหกรรมป่าไม้และผลิตภัณฑ์การผลิตผลิตภัณฑ์ยาง การผลิตปาล์ม น้ำมันปาล์ม การผลิตไม้และผลิตภัณฑ์ไม้ เยื่อไม้ กระดาษ สิ่งทอ เหล็กและเหล็กกล้า เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เป็นต้น

• มาตรการส่งเสริมการลงทุนของมาเลเซียมีหลายประการ เช่น มาตรการหลักในการส่งเสริมอุตสาหกรรมการผลิตที่มีการให้ Pioneer status ตามระดับของเทคโนโลยีที่ใช้ เพื่อนำมาลดหย่อนภาษีได้ รวมไปถึงการให้ Investment Tax Allowance (ITA), Reinvestment Allowance (RA) และ Accelerated Capital Allowance (ACA) นอกจากนี้ยังมีมาตรการเฉพาะรายสาขาทั้งทางภาคการเกษตรและภาคการท่องเที่ยว สำหรับมาตรการทั่วไปในการส่งเสริมการลงทุนมีหลายประการ ยกตัวอย่างเช่น Industrial Building Allowance (หรือ IBA) ที่ให้สิทธิประโยชน์ในการลงทุนทางด้านอสังหาริมทรัพย์เพื่อใช้ในการผลิต การเกษตรหรือสาธารณูปโภค Tariff Related Incentives เป็นมาตรการจูงใจในการยกเว้นภาษีนำเข้าวัตถุดิบ ส่วนประกอบ เครื่องมือหรือเครื่องจักรที่ไม่คุ้มค่าที่จะผลิตในมาเลเซีย สำหรับมาตรการจูงใจเพื่อกระตุ้นการส่งออกนั้นมีทั้งในรูปแบบของ Single/Double Deduction for the Promotion of Exports ที่มีการลดหย่อนภาษีได้สำหรับสินค้าที่จะส่งออก จดสิทธิบัตรหรือเครื่องหมายการค้า

• มาเลเซียมีการออกนโยบายในการสนับสนุนให้เป็นฐานการผลิตและส่งออกของภูมิภาค นโยบายที่สำคัญคือการเปิดเสรีในการถือหุ้นของต่างชาติ (Liberal Equity Policy) โดยให้ผู้ถือหุ้นชาวต่างชาติถือหุ้นได้ 100% สำหรับกิจการที่มีการส่งออกอย่างน้อย 80% ของกำลังการผลิต นอกจากนี้ยังมีนโยบายการอนุญาตการจ้างงานชาวต่างชาติอีกด้วย

อุปสรรคทางการค้า

• มาเลเซียเป็นประเทศที่มีทรัพยากรธรรมชาติที่อยู่ในสภาพสมบูรณ์แต่ยังต้องพึ่งพาการนำเข้าผลิตภัณฑ์บางประเภท เช่น ผลิตภัณฑ์จากเหล็ก เป็นต้น ส่วนการลงทุนในมาเลเซียยังพบว่ามีต้นทุนที่สูงทั้งทางด้านวัตถุดิบและแรงงานอยู่รวมไปถึงความสมัยใหม่ของเทคโนโลยี จึงทำให้นักลงทุนต่างชาติพิจารณาประเทศใกล้เคียงในการลงทุน อาทิเช่น ประเทศไทย อินโดนีเซีย กัมพูชาและเวียดนาม เป็นต้น สินค้าอาหารที่ผลิตในมาเลเซียมีข้อจำกัดและมีความหลากหลายน้อยซึ่งยังต้องพึ่งพาการนำเข้าอาหารจากต่างประเทศ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวก็มีความหลากหลายน้อยถ้าเทียบกับไทย

• ในการค้าขายระหว่างไทยกับมาเลเซียพบว่ายังมีอุปสรรคหลายประการ อาทิเช่น ทางด้านการขนส่งสินค้าซึ่งมาเลเซียไม่อนุญาตให้รถบรรทุกของคนไทยเข้าไปในมาเลเซีย ดังนั้นการขนถ่ายสินค้าจึงเกิดความไม่สะดวก มีความล่าช้า พิษผลทางการเกษตรเสียหายง่าย นอกจากนี้แล้วการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในมาเลเซียทำได้ยากเนื่องจากไม่มีการอนุญาตให้ต่างชาติประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในมาเลเซีย มาเลเซียมีการลดหย่อนภาษีสรรพสามิตให้ผู้ผลิตรายหนึ่งในประเทศ ทำให้ลดโอกาสในการแข่งขันของผู้ประกอบการไทย

ที่มาของข้อมูล

www.economywatch.com

www.smeasean.com

ธนาคารแห่งประเทศไทย

กระทรวงพาณิชย์

กระทรวงการต่างประเทศ

อินโดนีเซีย กับ AEC เป็นแหล่งเคลื่อนย้าย ฐานการผลิตและการส่งออก

“สาธารณรัฐอินโดนีเซีย” หรือ “อินโดนีเซีย” เป็นหนึ่งในประเทศที่นักลงทุนทั่วโลกต่างให้ความสนใจ เพราะนอกจากมีความสนใจ เพราะนอกจากมีประชากรมากที่สุดในประเทศหนึ่ง ในอาเซียนแล้ว ยังเป็นประเทศที่กำลังเติบโตอย่างรวดเร็ว ทำให้นักลงทุนต่างจับจ้องหาโอกาสเข้ามาลงทุน อย่างไรก็ตามเนื่องจากอินโดนีเซียเข้าร่วมเป็น “ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน” (AEC) ตลอดจนมีความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์และการค้ามายาวนานกับไทย จึงนับเป็นความได้เปรียบของไทยในการเข้าไปลงทุนในอินโดนีเซีย

รู้จักอินโดนีเซีย

ที่ตั้ง:	ตั้งอยู่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ระหว่างมหาสมุทรอินเดียและมหาสมุทรแปซิฟิก
พื้นที่:	1,904,569 ตร.กม. (พื้นดิน 1,811,569 ตร.กม. และพื้นน้ำ 93,000 ตร.กม.)
ภูมิประเทศ:	เป็นประเทศหมู่เกาะที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก ประกอบด้วยเกาะใหญ่น้อยกว่า 17,508 เกาะ
ภูมิอากาศ:	ร้อนชื้น อุณหภูมิเฉลี่ย 21-23 องศาเซลเซียส ประกอบด้วย 2 ฤดู คือ ฤดูแล้ง (เมย-กย) และฤดูฝน (ตค-มีค)
เมืองหลวง:	กรุงจาการ์ตา (Jakarta)
เมืองสำคัญ:	สุราบายา ปันดุง เมดาน บาห์ลี
เวลา:	เวลาในท้องถิ่นอินโดนีเซียมี 3 เขตเวลา คือ เขตตะวันตก (เกาะสุมาตรา ซาวา กาลิมันตันตะวันตก) ตรงกับไทย เขตกลาง (กาลิมันตันตะวันออก สุลาเวสี บาห์ลี) เร็วกว่าไทย 1 ชม. เขตตะวันออก (มาลุก และปาปัว) เร็วกว่าไทย 2 ชม.
ประชากร:	245.6 ล้านคน มากเป็นอันดับ 4 ของโลก (รองจากจีน อินเดีย สหรัฐอเมริกา) อัตราการเกิดร้อยละ 1.1% รู้หนังสือร้อยละ 90.4%
โครงสร้างอายุ:	0-14 ปี มีร้อยละ 15-64 ปี มีร้อยละ 65 ปีขึ้นไป มีร้อยละ
เชื้อชาติ:	ประกอบด้วยชาวพื้นเมืองกว่า 500 เผ่า
ศาสนา:	อิสลาม 87% คริสต์ 9% ฮินดู 2% อื่นๆ 2%
ภาษา:	ภาษาพื้นเมืองกว่า 550 ภาษา โดยมี “ภาษาอินโดนีเซีย” เป็นภาษาราชการ และประจำชาติ
การประกอบอาชีพ:	ประกอบอาชีพอยู่ในภาคเกษตรกรรม 20% ภาคการค้า 20% ภาคอุตสาหกรรม 14% และภาคบริการ 12%
กำลังแรงงาน:	116.5 ล้านคน (ภาคเกษตร ร้อยละ 38.3 ภาคอุตสาหกรรม 12.8% และภาคบริการ 48.9%)
ระบอบการปกครอง:	ปกครองในระบอบสาธารณรัฐ มีประธานาธิบดีเป็นประมุขและหัวหน้าฝ่ายบริหาร รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ
เขตปกครอง:	33 เขต ประกอบด้วย 28 จังหวัด และเขตปกครองพิเศษ 5 แห่ง
GDP (2554):	ผลิตภัณฑ์มวลรวม 820 พันล้านเหรียญสหรัฐ อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ร้อยละ 6.5
สกุลเงิน:	รูเปียห์ (Rupiah) โดย 1 ดอลลาร์สหรัฐ = 8,500 รูเปียห์ , 1 บาท = 290 รูเปียห์ (2554)
รายได้ต่อคน:	3,469 ดอลลาร์สหรัฐ
สินค้านำเข้า:	น้ำมันและก๊าซ เครื่องจักรกล เครื่องจักรไฟฟ้า เหล็กฯ
สินค้าส่งออก:	ถ่านหิน ปาล์มน้ำมันดิบ ยางฯ

ที่มา: กระทรวงการต่างประเทศ (2555); กระทรวงพาณิชย์ (2555)

ความโดดเด่นของอินโดนีเซียที่น่าจับตามอง

• ทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ มีดินภูเขาไฟที่เหมาะสมกับการเกษตรกรรม พืชสำคัญต่างๆ ได้แก่ ปาล์มน้ำมัน ยางพารา กาแฟ มันสำปะหลัง ข้าว ถั่วเหลือง อ้อย มะพร้าว ข้าวโพด พริกไทย และเครื่องเทศ พื้นที่ร้อยละ 60 ของประเทศเป็นป่าไม้ และมีทรัพยากรสัตว์น้ำจำนวนมาก และยังคงอุดมสมบูรณ์ด้วย น้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ และแร่ธาตุต่างๆ อาทิ ดีบุก ถ่านหิน นิกเกิล ทอง เงิน เหล็ก บ็อกไซต์ ฯลฯ

• สภาพภูมิประเทศ ตั้งอยู่ไม่ไกลจากประเทศไทย เห็นได้จากหากทำการขนส่งทางเรือจากไทยไปอินโดนีเซียจะใช้เวลาเพียง 5-7 วัน

• การเมือง การปกครอง มีเสถียรภาพสูง มีความมั่นคงทางการเมือง และความเป็นปึกแผ่นของประชาชาติ

• เศรษฐกิจ อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจอยู่ในกลุ่มที่มีอัตราการขยายตัวค่อนข้างสูงและเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ ธนาคารโลกได้ประเมินว่าในปี พ.ศ. 2568 ขนาดเศรษฐกิจของอินโดนีเซียจะเพิ่มขึ้นอีก “8 เท่า” หรือเท่ากับ 4 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ

• กำลังซื้อสูงอย่างต่อเนื่อง

เป็นตลาดที่มีศักยภาพและมีขนาดใหญ่ที่สุดในภูมิภาค โดยมีประชากรเกือบครึ่งหนึ่งของตลาดอาเซียนซึ่งมีประมาณ 560 ล้านคน และชาวอินโดนีเซียที่มีกำลังซื้อสูงมีถึงร้อยละ 10% ของประชากรทั้งหมด ตลอดจนในอนาคตชนชั้นกลางจะเพิ่มขึ้นถึง 100 ล้านคนภายใน 5 ปี อันเนื่องมาจากการขยายตัวทางเศรษฐกิจ

• ทศนคติ และระสนิยมของชาวอินโดนีเซีย

• มีทัศนคติที่ดีต่อสินค้าไทย เนื่องจากมีคุณภาพเป็นที่ยอมรับ เมื่อเทียบกับสินค้าประเทศคู่แข่ง อาทิ เวียดนาม และจีน และราคาไม่สูงมาก อันสอดคล้องกับพฤติกรรมทางเลือกซื้อสินค้าของชาวอินโดนีเซียที่นิยมเลือกซื้อโดยให้ความสำคัญกับราคาเป็นสำคัญ เนื่องจากประชากรส่วนใหญ่มีรายได้ปานกลางถึงต่ำ

• ชาวอินโดนีเซียมีรสนิยมการบริโภคคล้ายกับชาวไทย อาทิ นิยมอาหารรสจัดและใช้เครื่องเทศหลากหลาย

• ชาวอินโดนีเซียเกือบทั้งประเทศนับถือศาสนาอิสลาม ดังนั้นอาหารต่างๆ ควรต้องดำเนินการให้เป็นไปตามบทบัญญัติทางศาสนา และขอรับการรับรองฮาลาลจากหน่วยงานที่อินโดนีเซียให้การยอมรับ

• แรงงาน: มีจำนวนมาก และค่าจ้างต่ำเมื่อเทียบกับประเทศในภูมิภาคอาเซียนหลายประเทศ โดยค่าแรงขั้นต่ำอยู่ประมาณ 120 ดอลลาร์ต่อเดือน หรือ 3,600 บาทต่อเดือน

• การค้า การลงทุน

• นโยบายการค้าปัจจุบันมีความเป็นเสรีมากขึ้นซึ่งเป็นผลมาจากข้อตกลงการค้าเสรีต่างๆ ที่อินโดนีเซียได้ทำข้อตกลงไว้

• มีการปรับปรุงกฎหมายการลงทุนจากต่างประเทศ ตลอดจนให้มีความเสมอภาคระหว่างนักลงทุนภายในและต่างชาติ ตัวอย่างสำคัญ คือ อนุญาตให้ต่างชาติสามารถเข้ามาลงทุนได้มากกว่า 30 ปี

<http://www.flickr.com>

จุดด้อยของอินโดนีเซียที่ต้องรับรู้

• ภูมิประเทศ กับ ภัยธรรมชาติ และ โรคระบาด

ภูมิประเทศของอินโดนีเซียเป็นหมู่เกาะและตั้งอยู่บนรอยต่อของเปลือกโลก 3 แผ่น คือ แผ่นแปซิฟิก แผ่นยูเรเชีย และแผ่นออสเตรเลีย ทั้งยังอยู่ในวงแหวนแห่งไฟ หรือ Pacific Ring of Fire ทำให้อินโดนีเซียเป็นหนึ่งในประเทศที่มีภัยธรรมชาติ ได้แก่ แผ่นดินไหว คลื่นสึนามิ ภูเขาไฟระเบิด น้ำท่วมฉับพลัน โคลนถล่ม และไฟป่า เกิดขึ้นบ่อยครั้ง

นอกจากนี้ จากการที่ อินโดนีเซีย ตั้งอยู่บริเวณเส้นศูนย์สูตร สภาพอากาศจึงเป็นแบบร้อนชื้นทำให้การแพร่ระบาดของโรคเขตร้อนต่างๆ เป็นไปได้โดยง่าย

• ระบบสาธารณูปโภค และโครงสร้างพื้นฐาน ยังไม่เพียงพอ และต้องการการพัฒนา อันได้แก่ ถนนที่ยังมีไม่ครอบคลุมทุกพื้นที่ และถนนสายหลักบางเส้นทางก็มีสภาพทรุดโทรม การบริการด้านไฟฟ้าที่ไม่เพียงพอ และการบริการประปาที่ไม่ครอบคลุมในทุกพื้นที่และไม่สะอาดเพียงพอ

• การค้า และการลงทุน

• กำหนดมาตรการทางการค้าที่เป็นข้อกีดกันทางการค้าหลายมาตรการ อาทิ มาตรการห้ามนำเข้า มาตรการใบอนุญาตนำเข้า มาตรการขึ้นทะเบียน ออ. และมาตรการสุขอนามัย รวมทั้งมาตรการตอบโต้การทุ่มตลาด และมาตรการ Safeguards

• จำกัดการลงทุนจากต่างประเทศในธุรกิจบางประเภท โดยให้ต่างชาติถือหุ้นต่ำกว่า 50%

• กฎหมายและกฎระเบียบของอินโดนีเซีย ไม่มีความชัดเจนและโปร่งใส ไม่มีกฎเกณฑ์ที่ชัดเจน และเกี่ยวข้องกับหลายหน่วยงาน ตลอดจนมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา และการออกและการยกเลิกทำได้ง่าย

• กระบวนการขออนุญาตต่างๆ เพื่อการค้า และ/หรือการลงทุนในอินโดนีเซีย แม้จะง่ายขึ้นเมื่อเทียบกับแต่ก่อน แต่การดำเนินการกระบวนการต่างๆ ก็มีความยากต่อการปฏิบัติ

• ระบบราชการของอินโดนีเซียมีความซับซ้อน ยุ่งยาก มีหลายขั้นตอน และมีเรื่องนอกระบบเข้ามาเกี่ยวข้อง

- การทำธุรกิจในอินโดนีเซียส่วนใหญ่ยังเป็นระบบปิด และเน้นในเรื่องความสัมพันธ์ ตลอดจนการเจรจากับคนอินโดนีเซียค่อนข้างจะมีความยาก

- การขนส่งสินค้า ของอินโดนีเซียที่ส่วนมากเป็นเกาะ ทำให้การขนส่งสินค้ามีความจำกัดอยู่ที่การขนส่งทางเรือเป็นหลัก และแม้จะมีท่าเรือขนาดใหญ่กระจายอยู่ทั่วไป แต่ท่าเรือส่วนมากยังขาดมาตรฐานระดับสากล สำหรับการขนส่งทางอื่นการพัฒนาจึงยังเป็นไปอย่างช้ามาก

- แรงงาน

กฎหมายแรงงานของอินโดนีเซีย เอื้อประโยชน์ให้กับแรงงานอินโดนีเซียอย่างมาก โดยมีความเข้มงวดและรักษาผลประโยชน์ให้แก่ผู้ใช้แรงงาน เช่น การจ่ายเงินทดแทนกรณีถูกจ้างออกจากงานในอัตราที่สูง

- สภาพการแข่งขัน

การแข่งขันสูง เนื่องจากผู้ประกอบการกลุ่มนิยมสินค้าราคาถูก จึงมีการแข่งขันของสินค้าราคาถูกจากจีน เวียดนาม และอินเดีย

- ความเหลื่อมล้ำทางรายได้ กับ ภัยประจำวัน

ปัจจุบันปัญหาการกระจายรายได้ และความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจระหว่างชนชั้นต่างๆ ยังคงมีอยู่ ทำให้เกิดภัยประจำวัน อาทิ การฉกชิงวิ่งราว การลักขโมย การโจรกรรม การกรรโชกทรัพย์ และการฉ้อฉลหลอกลวงในรูปแบบต่างๆ เกิดขึ้นประจำ เกิดขึ้นโดยทั่วไปในอินโดนีเซีย โดยเฉพาะในเมืองใหญ่ที่ประกอบด้วยประชากรหลายเชื้อชาติและเผ่าพันธุ์ ซึ่งอาศัยด้วยกันอย่างหนาแน่น

ธุรกิจดาวเด่นสำหรับการลงทุนในอินโดนีเซีย

ธุรกิจที่เป็นโอกาสการค้า และ/หรือ การลงทุนในอินโดนีเซียสำหรับผู้ประกอบไทย ที่สำคัญ ได้แก่

- ธุรกิจ “การเกษตรและอาหารแปรรูป”
- ธุรกิจ “ประมง” (ทั้งประมงน้ำจืด และน้ำเค็ม)
- ธุรกิจ “ยานยนต์และผลิตภัณฑ์เกี่ยวเนื่อง”
- ธุรกิจ “พลังงาน”
- ธุรกิจ “เครื่องจักร/ชิ้นส่วน”
- ธุรกิจ “เครื่องปรับอากาศและส่วนประกอบ”
- ธุรกิจ “เครื่องใช้ไฟฟ้า”
- ธุรกิจ “วัสดุก่อสร้าง”
- ธุรกิจ “สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม”

- ธุรกิจด้านการแพทย์ ได้แก่ โรงพยาบาล

- ธุรกิจท่องเที่ยว และธุรกิจบริการที่รองรับการท่องเที่ยวที่โดดเด่น ได้แก่ โรงแรม ร้านอาหาร ร้านเพื่อการบันเทิงและสินค้านานาชนิดต่างๆ

- และ ธุรกิจอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ เช่น น้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ ถ่านหิน ดินบุก ทองแดง นิเกิล ทอง เงิน และเหล็ก เป็นต้น

ซึ่งธุรกิจต่างๆ ดังกล่าวเป็นสิ่งที่รัฐบาลอินโดนีเซียให้การส่งเสริมต่างชาติเข้ามาทำการค้า และ/หรือ ลงทุน รวมถึงเป็นสินค้าและบริการที่ชาวอินโดนีเซียมีความต้องการ เช่น อาหารแปรรูปที่มีความต้องการมากและทุกประเภท โดยที่สำคัญ ได้แก่ เครื่องปรุงรส อาหารกระป๋อง (ปลากระป๋อง ผลไม้กระป๋อง) น้ำผลไม้ ของขบเคี้ยว บะหมี่สำเร็จรูป และธุรกิจด้านการแพทย์ที่ชาวอินโดนีเซียต้องการมากด้วยเช่นกัน อันเนื่องมาจากการบริการด้านการแพทย์ภายในประเทศยังไม่ได้มาตรฐาน ไม่เป็นที่ยอมรับ และมีราคาสูงมาก

อย่างไรก็ตามการตัดสินใจเลือกลงทุนในธุรกิจใด ผู้ประกอบการไทยควรต้องศึกษารายละเอียดประเทศอินโดนีเซีย อย่างรอบด้าน และเชิงลึก ทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่อรู้จักอินโดนีเซียอย่างเพียงพอจนสามารถเลือกให้เหมาะกับบริบทและวัตถุประสงค์ของตนเอง และหลังจากลงทุนไปแล้ว ควรต้องเตรียมความพร้อมและเรียนรู้ให้เท่าทันกับกฎเกณฑ์ทางการค้าใหม่ๆ เพื่อที่จะได้รู้ถึงอุปสรรคต่างๆ และแก้ไขปัญหาก่อนที่อาจต้องเผชิญได้ทัน่วงที

• ศูนย์ข้อมูลธุรกิจไทยในอินโดนีเซีย

www.thaibizindonesia.com

กรมเอเชียตะวันออก www.eastasiawatch.in.th

ศูนย์บริการข้อมูลประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ

www.dtn.moc.go.th

ศูนย์ศึกษา ติดตาม เฝ้าระวัง AEC,

สภาหอการค้าไทย www.thaichamber.org/scripts/aec.asp?Tag=9

องค์ความรู้ประชาคมอาเซียน www.thai-aec.com

ASEAN Watch, <http://aseanwatch.org>

ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย

(นานาชาติเกี่ยวกับ AEC) www.exim.go.th

• เอกสารอ้างอิง

กรุงเทพธุรกิจ (2555) นาทีนี้ “เมียนมาร์ หรือ อินโด” นำลงทุนกว่ากัน.

สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงจาการ์ตา (2555)

คู่มือคนไทยในอินโดนีเซีย.

กระทรวงการต่างประเทศ <http://www.mfa.go.th>

กระทรวงพาณิชย์ <http://www.moc.go.th>

กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ <http://www.dtn.moc.go.th>

ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย

<http://www.exim.go.th>

<http://www.thai-aec.com>

ฟิลิปปินส์ กับ AEC

ศูนย์กลางการให้บริการด้านแรงงาน

ฟิลิปปินส์ (อังกฤษ: Philippines; ฟิลิปีโน: Pilipinas) หรือชื่อทางการคือ สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ (อังกฤษ: Republic of the Philippines; ฟิลิปีโน: Republika ng Pilipinas) เป็นประเทศเพียงหนึ่งเดียวที่มีพรมแดนทางทะเลติดต่อกันยาวมากที่สุดในโลก และยังเป็นหนึ่งในประเทศอาเซียนที่นักลงทุนยังคงให้ความสนใจเนื่องจากมีตลาดภายในประเทศค่อนข้างใหญ่เพราะมีจำนวนประชากรมาก อีกทั้งรัฐบาลยังให้การสนับสนุน ทั้งในด้านการส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ และยังเน้นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผลประโยชน์แห่งชาติกับการเป็นสมาชิกที่ดีของประชาคมระหว่างประเทศ และยังคงให้ความสำคัญกับการมีความสัมพันธ์ที่ดีกับประเทศสมาชิกอาเซียน

รู้จักฟิลิปปินส์

ที่ตั้ง ตั้งอยู่ในมหาสมุทรแปซิฟิก ห่างจากเอเชียแผ่นดินใหญ่ทางตะวันออกเฉียงใต้ประมาณ 100 กิโลเมตร

พื้นที่ 298,170 ตารางกิโลเมตร ประกอบด้วยเกาะต่างๆประมาณ 7,107 เกาะ

ภูมิประเทศ เป็นหมู่เกาะของเทือกเขาหินใหม่ พื้นที่ทุกเกาะมีภูเขาเป็นแกนกลาง มีที่ราบอยู่น้อย เป็นที่ราบแคบๆ ที่ราบสำคัญ คือ ที่ราบตอนกลางของเกาะลูซอน เรียกว่า ที่ราบมะนิลา เป็นที่ราบที่ใหญ่ที่สุด

ภูมิอากาศ มรสุมเขตร้อน ได้รับความชุ่มชื้นจากลมมรสุมทั้ง 2 ฤดูได้รับฝนจากลมพายุไต้ฝุ่น และดีเปรสชันบริเวณที่ฝนตกมากที่สุด คือ เมืองบาเกีย เป็นเมืองที่ฝนตกมากที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มี 3 ฤดูกาล

1) ฤดูร้อน (มีนาคม-พฤษภาคม) เริ่มในเดือนมีนาคมและร้อนที่สุดในช่วงกลางเดือนพฤษภาคม อุณหภูมิเฉลี่ยประมาณ 35 องศาเซลเซียส ขณะที่กรุงมะนิลาจะร้อนและมีฝนละอองมากที่สุด อุณหภูมิระหว่างวันอาจสูงถึง 40 องศาเซลเซียส

2) ฤดูฝน (มิถุนายน-ตุลาคม) ปกติปริมาณน้ำฝนอยู่ที่ประมาณ 5,000 มิลลิเมตร แต่บางครั้งจะมีลมมรสุม ตะวันตกเฉียงใต้พัดผ่านทำให้มีฝนตกหนักในหลายพื้นที่ ติดต่อกันหลายวัน รวมถึงในช่วงกรกฎาคมถึงตุลาคมมักมีลมพายุหลายลูกก่อตัวขึ้นทางทิศตะวันออก ของเกาะลูซอน บีคอน และทิศตะวันออกของหมู่เกาะวิซายาส ซึ่งกรมอุตุนิยมวิทยาของฟิลิปปินส์แบ่งความแรงของพายุเป็น 4 ระดับ และหากพายุมีความแรงถึงระดับสองขึ้นไป โรงเรียน ราชการ และห้างร้านต่างๆ จะหยุดทำการชั่วคราว

3) ฤดูหนาว (พฤศจิกายน-กุมภาพันธ์) อุณหภูมิเฉลี่ยกลางวันประมาณ 28 องศาเซลเซียส และ กลางคืน 17 องศาเซลเซียส โดยหนาวที่สุดในช่วงธันวาคม

เมืองหลวง: กรุงมะนิลา

เมืองสำคัญ: เกซอนซิตี เมืองหลวงเก่าของประเทศ เมืองที่ใหญ่ที่สุดในกรุงมะนิลา กรุงมะนิลา เมืองหลวงของประเทศ ศูนย์กลางประวัติศาสตร์

เวลา: เร็วกว่าประเทศไทย 1 ชั่วโมง

ประชากร: 98 ล้านคน

เชื้อชาติ: ชาวฟิลิปปินส์ส่วนใหญ่เป็นชาวมลายู และผสมผสานไปกับเชื้อชาติจีน อเมริกัน สเปน และอาหรับ

ศาสนา: ร้อยละ 92.5 ของชาวฟิลิปปินส์ นับถือศาสนาคริสต์ ร้อยละ 5 นับถือศาสนาอิสลาม และ ร้อยละ 2 นับถือศาสนาฮินดู

ภาษา: ภาษาประจำชาติ คือ ภาษาตากาล็อก แต่ในปี 2530 รัฐธรรมนูญได้ระบุให้ภาษาฟิลิปีโน และภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ

แรงงาน: ภาคเกษตร ร้อยละ 36 ภาคอุตสาหกรรม ร้อยละ 15 และภาคบริการ ร้อยละ 49

ระบอบการปกครอง: ปกครองในระบอบประชาธิปไตยในรูปแบบสาธารณรัฐมีประธานาธิบดีเป็นประมุข

GDP: 194.3 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ของฟิลิปปินส์ขยายตัวเพียง 3.7%

สกุลเงิน: เปโซ (1 เปโซ ต่อ 0.70 บาท - 6 ม.ค. 2554)

รายได้ต่อคน 3,920 ดอลลาร์สหรัฐ

สินค้านำเข้า สินค้าอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งมีมูลค่าการนำเข้า 13.678 พันล้าน USD (มีสัดส่วนร้อยละ 34.2 ของการนำเข้ารวม) น้ำมันเชื้อเพลิง และสินค้าทุนที่สำคัญ อาทิ อุปกรณ์ด้านโทรคมนาคมและไฟฟ้า และอุปกรณ์เกี่ยวกับเครื่องกำเนิดไฟฟ้า สำหรับสินค้าข้าว ตั้งแต่ มกราคม - กันยายน 2553 มีการนำเข้าข้าวคิดเป็นมูลค่า 1,493.5 ล้านดอลลาร์ USD (มากกว่าปี 2552 ร้อยละ 66.7)

สินค้าส่งออก สินค้าอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งมีมูลค่าการส่งออก 23.502 พันล้าน USD (คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 61.3 ของมูลค่าส่งออกรวม) ลำดับที่สอง ได้แก่ เสื้อผ้า และเครื่องนุ่งห่ม ไม่แก่สลักและเฟอร์นิเจอร์ไม้ และยังมีน้ำมันมะพร้าว

จุดแข็งของฟิลิปปินส์

- มีจำนวนประชากรมากอันดับ 12 ของโลก (มากกว่า 100 ล้านคน)
- ประชากรค่อนข้างประเทศมีความรู้สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ ทำให้มีการส่งคนออกไปทำงานต่างประเทศ ซึ่งจัดว่าเป็นแหล่งรายได้อันดับสองของประเทศรองจากการส่งออกสินค้า และเป็นประเทศที่มีรายได้จากแรงงานในต่างประเทศเป็นอันดับสามของโลก รายได้จากแรงงานของฟิลิปปินส์เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยเพิ่มขึ้นจาก 103 ล้านดอลลาร์สหรัฐในปีพ.ศ.2518 เป็น 10,700 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ปัจจุบันฟิลิปปินส์มีแรงงานในต่างประเทศรวมเกือบ 8 ล้านคน ทั้งนี้เป็นเพราะประชากรมีความรู้ด้านภาษาอังกฤษและภาษาสเปนทำให้ได้เปรียบแรงงานจากประเทศอื่นๆ ในอาเซียน นอกจากนี้รัฐบาลยังให้ความสำคัญในการส่งเสริมให้คนไปทำงานในต่างประเทศ
- มีแรงงานที่มีความรู้ด้าน IT จำนวนมาก ทำให้ฟิลิปปินส์สามารถพัฒนาและส่งออกสินค้า IT ได้ในระยะเวลาอันสั้น
- ยังมีทรัพยากรธรรมชาติที่ยังไม่ได้นำมาใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ เช่น ลัตว์น้ำ ทรัพยากรแร่ เป็นต้น
- ประเทศฟิลิปปินส์เป็นตลาดที่มีศักยภาพในด้านปริมาณ เนื่องจากมีประชากรจำนวนมาก เป็นสิ่งดึงดูดนักลงทุนจากต่างชาติ

จุดอ่อนของฟิลิปปินส์

- ที่ตั้งห่างไกลจากประเทศสมาชิกอาเซียน
- ประชากรโดยทั่วไปมีลักษณะนิสัยค่อนข้างเฉื่อยชา ทำงานไม่ละเอียดรอบคอบ และไม่ซื่อสัตย์
- สหภาพแรงงานมีบทบาทค่อนข้างมาก และมีการเรียกร้องให้ขึ้นค่าแรงอยู่เสมอ ทำให้ผู้ประกอบการหลบเลี่ยงปัญหาโดยจ้างคนงานต่ำกว่า 6 เดือน เพื่อมิให้สามารถเข้าเป็นสมาชิกสหภาพแรงงานได้ทำให้คนงานไม่มีความชำนาญ
- ระบบโครงสร้างพื้นฐาน และสวัสดิภาพทางสังคมยังไม่พัฒนาเท่าที่ควร
- ระบบสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานมีไม่เพียงพอเส้นทางคมนาคมไม่สะดวก ทำให้ไม่สามารถรองรับการขยายตัวด้านธุรกิจและอุตสาหกรรมได้อย่างเต็มที่
- การลงทุนส่วนใหญ่เป็นการรองรับความต้องการภายในประเทศเป็นหลัก
- มีการเปลี่ยนแปลงกฎระเบียบราชการอยู่เสมอ กฎระเบียบเข้มงวดและหลายขั้นตอน
- มีการฉ้อราษฎร์บังหลวงสูงในทุกระดับ
- ไม่มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน เพราะมีโจรก่อการร้ายอยู่ ทำให้นักท่องเที่ยวต่างชาติไม่มาเที่ยวในประเทศ ทั้งๆที่มีธรรมชาติสวยงาม โดยเฉพาะทะเลทางตอนใต้ของประเทศซึ่งเป็นที่ยอดนิยมของผู้ก่อการร้าย

ภาพรวมเศรษฐกิจ

ฟิลิปปินส์เป็นประเทศสมาชิกในอาเซียนที่มีการเติบโตทางเศรษฐกิจในระดับที่ค่อนข้างต่ำ อัตราการเติบโตของ real GDP ของฟิลิปปินส์ในแต่ละปีเฉลี่ยอยู่ที่ประมาณครึ่งหนึ่งของประเทศอาเซียนอื่นๆ เศรษฐกิจของฟิลิปปินส์ยังอยู่ในภาวะที่ท้าทายจากปัญหารอบด้านทั้งทางด้านหนี้สิน งบประมาณขาดดุล การเมืองการคอร์รัปชัน ความสงบภายในประเทศ และปัญหาความยากจน ซึ่งปัญหาความยากจนเป็นปัญหาที่มีมานานและเกิดจากการที่มีอัตราการเกิดของประชากรสูงและการกระจายรายได้ที่ไม่เท่าเทียมกัน นอกจากนี้ยังประสบปัญหาสูงขึ้นของราคาน้ำมัน อัตราดอกเบี้ยของหนี้สินในรูปดอลลาร์ และอัตราเงินเฟ้อ อย่างไรก็ตามธนาคารกลางของฟิลิปปินส์ยังมีเงินทุนสำรอง และมีเงินรายได้จำนวนมากจากแรงงานในต่างประเทศซึ่งค่อนข้างมั่นคง อีกทั้งการที่รัฐบาลได้ดำเนินการขยายความครอบคลุมของสินค้า สินทรัพย์ และบริการที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม (VAT) รวมทั้งการใช้มาตรการต่างๆ เพื่อเพิ่มรายได้จากการจัดเก็บภาษี ทำให้รัฐบาลมีงบประมาณเพิ่มขึ้นและมั่นคงมากขึ้น

ปัญหาและอุปสรรคทางการค้า

ปัญหาเกี่ยวกับระเบียบขั้นตอนทางศุลกากร หลายปีที่ผ่านมา ฟิลิปปินส์ได้พยายามปรับปรุงระเบียบขั้นตอนทางศุลกากรให้สอดคล้องกับข้อผูกพันภายใต้ WTO โดยได้มีการยกเลิกการใช้ “Home Consumption Value” ในการคำนวณอัตราภาษี advalorem และ เปลี่ยนมาใช้ “Transaction Value” แทน นอกจากนี้ยังมีการออกกฎหมายในปี 2544 เพื่อจัดการเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับภาคเอกชนในขั้นตอนการประเมินภาษีและชี้แจงว่าอาจมีการใช้มูลค่าอ้างอิงเพียงเพื่อเป็นการจัดการความเสี่ยงแต่จะไม่ใช้เป็นมูลค่าในขั้นตอนการประเมิน ในทางปฏิบัติพบว่า การเข้ามามีส่วนร่วมของภาคเอกชนในขั้นตอนการประเมินโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในส่วนของ import specialist team ซึ่งมีอำนาจในการตรวจสอบสินค้าใน green lane ที่อาจมีการกระทำผิดในการประเมิน

ปัญหาการใช้มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาด (Anti-Dumping Measure) ที่ผ่านมาสินค้าของไทยต้องประสบปัญหากับมาตรการการตอบโต้การทุ่มตลาดทำให้สินค้าไทยต้องสูญเสียโอกาสทางการตลาดไปนาน สินค้าไทยที่ประสบปัญหา ได้แก่ อิฐทนไฟ ปัจจุบันพบว่าฟิลิปปินส์ได้หันไปใช้มาตรการปกป้องมากขึ้นแทนการใช้มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาด

ปัญหาด้านมาตรการสุขอนามัย การส่งออกเนื้อสัตว์ปีกและผลิตภัณฑ์ โรงงานผู้ผลิตต้องได้รับการตรวจรับรองจากเจ้าหน้าที่ด้านสุขอนามัยของฟิลิปปินส์ก่อน ฟิลิปปินส์ได้มีการกำหนดมาตรการเพิ่มเติมสำหรับการตรวจสอบการนำเข้าเนื้อสัตว์ประเภทไก่ วัว หมู และเนื้อสัตว์อื่นๆ โดยกำหนดให้มีใบรับรองการตรวจสอบสิทธิการครอบครอง และใบรับรองความปลอดภัย ซึ่งระบุถึงการผลิต การบรรจุหีบห่อ และการจัดส่งเนื้อสัตว์ให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล ทั้งนี้ผู้นำเข้าฟิลิปปินส์เห็นว่ามาตรการดังกล่าวเป็นการกีดกันทางการค้า

สภาวะการค้าไทยกับฟิลิปปินส์

ในปี พ.ศ. 2550 ฟิลิปปินส์เป็นคู่ค้าที่มีความสำคัญต่อไทยเป็นลำดับที่ 4 ในอาเซียน และอันดับที่ 15 ของโลก ในขณะที่ไทยเป็นคู่ค้าสำคัญเป็นลำดับที่ 3 ของฟิลิปปินส์ รองมาจากมาเลเซีย และอันดับที่ 10 ของโลก ซึ่งในปี พ.ศ. 2550 การค้าระหว่างไทยกับฟิลิปปินส์มีมูลค่ารวม 5,041.39 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา 355.35 ล้านดอลลาร์สหรัฐ หรือ ร้อยละ 7.58 โดยไทยส่งออกไปฟิลิปปินส์คิดเป็นมูลค่า 2,899.37 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 12.74 และนำเข้าจากฟิลิปปินส์เป็นมูลค่า 2,142.02 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 27.75 โดยไทยเป็นฝ่ายเกินดุลการค้า 757.35 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้าส่งออกจากไทยที่สำคัญ ได้แก่ รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ แผงวงจรไฟฟ้า ข้าว เครื่องยนต์สันดาปภายในแบบลูกสูบ เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์ เม็ดพลาสติก รถจักรยานยนต์และส่วนประกอบ เครื่องสำอาง สบู่ และผลิตภัณฑ์รักษาผิว น้ำมันสำเร็จรูป เครื่องจักรกลและส่วนประกอบของเครื่องจักร เป็นต้น

สินค้านำเข้าจากไทยที่สำคัญ ได้แก่ แผงวงจรไฟฟ้า เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ และอุปกรณ์ยานยนต์ น้ำมันดิบ สินแร่โลหะอื่นๆ เศษโลหะและผลิตภัณฑ์ เครื่องจักรไฟฟ้าและส่วนประกอบ เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ ผลิตภัณฑ์ยาสูบ เครื่องมือเครื่องใช้ทางวิทยาศาสตร์ การแพทย์ รถยนต์นั่ง เป็นต้น

• เอกสารอ้างอิง

www.economywatch.com
www.thai-aec.com
www.smeasean.com
ธนาคารแห่งประเทศไทย
กระทรวงพาณิชย์

Information

เรื่อง: ดร.สิริวงศ์ กลั่นคำสอน

บรูไน กับ AEC

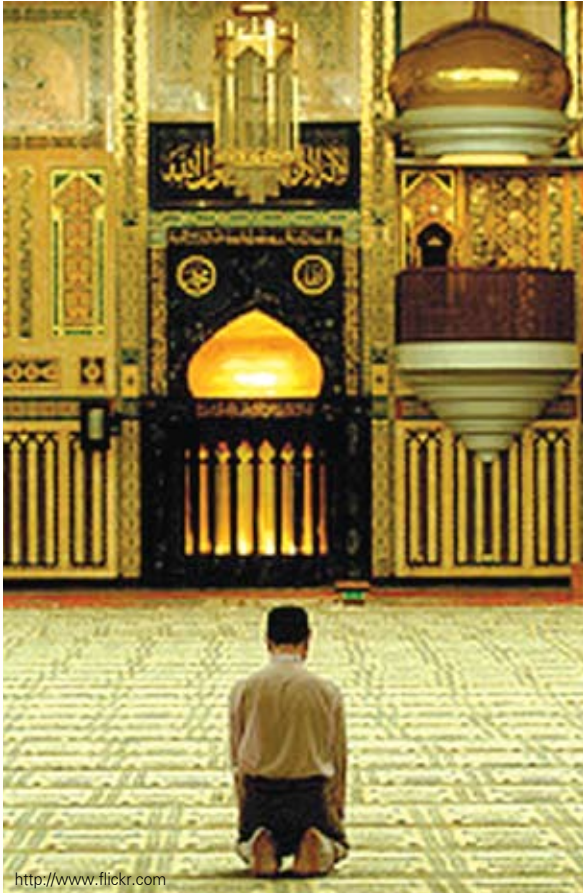
มีท่าเรือเป็นศูนย์กลางของกลุ่มอาเซียน

ประเทศบรูไน (Brunei) หรือชื่อทางการว่า เนการาบรูไนดารุสซาลาม (Negara Brunei Darussalam) ที่แปลว่า “ดินแดนแห่งความสงบสุข” บรูไนถือเป็นประเทศที่มีความปลอดภัยสูงในการใช้ชีวิต ถ้าเทียบกับประเทศอื่นในภูมิภาคเดียวกัน บรูไนให้การสนับสนุนชาวต่างชาติให้เข้ามาร่วมลงทุน รวมไปถึงให้แรงงานต่างชาติมาประกอบอาชีพตั้งแต่การเป็นผู้ใช้แรงงานไปจนถึงการเป็นผู้บริหาร นอกจากนี้แล้ว อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่ทำให้บรูไนได้รับชื่อเสียงจากการเป็นประเทศที่มีความปลอดภัย

รู้จักบรูไน

ที่ตั้ง :	บรูไนตั้งอยู่บนเกาะบอร์เนียว (Borneo หรือ Kalimantan) ซึ่งเป็นเกาะที่มีขนาดใหญ่อันดับ 3 ของโลกอยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ บรูไนตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของเกาะบอร์เนียว มีพื้นที่ 5,765 ตารางกิโลเมตร พื้นที่ส่วนใหญ่ร้อยละ 70 เป็นป่าไม้เขตร้อน
ภูมิอากาศ :	อากาศร้อนชื้น มีฝนตกตลอดปี อุณหภูมิโดยเฉลี่ย 23-32°C
เมืองหลวง :	บันดาร์เสรีเบกาวัน (Bandar Seri Begawan)
เมืองสำคัญ :	บรูไนประกอบไปด้วย 4 เขตคือ เขต Brunei-Muara เขต Belait เขต Temburong และเขต Tutong
ประชากร :	ประมาณ 401,890 คน (ข้อมูลทางสถิติ พ.ศ. 2554)
ภาษา :	ภาษาที่ใช้ทางราชการคือ Bahasa Melayu นอกจากนี้ยังการใช้ภาษาอังกฤษและจีน
ศาสนา :	ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม (67%) โดยมีสุลต่านเป็นหัวหน้าทางศาสนา รองลงมาคือศาสนาพุทธ (13% ส่วนใหญ่เป็นชาวจีน) ศาสนาคริสต์ (10%) และฮินดู
สกุลเงิน :	สกุลเงินที่ใช้คือดอลลาร์บรูไน (Brunei Dollar) เนื่องจากบรูไนได้มีการทำข้อตกลงกับสิงคโปร์ทำให้ดอลลาร์บรูไน มีมูลค่าเท่ากับดอลลาร์สิงคโปร์และสามารถใช้ทดแทนกันได้ โดย 1 Brunei Dollar = 0.800256 U.S. dollars (โดยประมาณ:พ.ศ. 2555)
GDP :	BND 12.714 Billion (ในปี พ.ศ.2555) มีการขยายตัว 2.635% จากปีก่อนหน้า
สินค้านำเข้า :	สินค้าอุปโภคบริโภค อาหาร เครื่องจักรอุตสาหกรรม รถยนต์ เครื่องมือ เครื่องใช้ไฟฟ้า
สินค้าส่งออก :	น้ำมันเป็นสินค้าส่งออกหลัก ปริมาณการผลิตน้ำมันประมาณ 180,000 บาร์เรล/วัน นอกจากนี้ยังก๊าซธรรมชาติ
ทรัพยากรธรรมชาติ :	ทรัพยากรที่สำคัญคือน้ำมันโดยบรูไนถือเป็นผู้ผลิตน้ำมันรายใหญ่อันดับ 3 ในภูมิภาคอาเซียน (รองจากอินโดนีเซียและมาเลเซีย) และยังมีก๊าซธรรมชาติ LNG

การมีส่วนร่วมในประชาคมโลก

บรูไนได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (หรือ ASEAN) ตั้งแต่วันที่ 8 เดือนมกราคม พ.ศ. 2527 นอกจากนี้รัฐบาลบรูไนยังได้มีการลงนามในข้อตกลงพหุภาคีและทวิภาคีเพื่อสร้างสายสัมพันธ์ทางการค้าที่ดีกับสมาชิกในกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็น Association of South East Asian Nations (ASEAN), Asia-Pacific Economic Cooperation (APEC), Organisation of Islamic Cooperation (OIC), European Communities (EC), United Nations (UN) และ Asia-Europe Meeting (ASEM) บรูไนถือเป็นสมาชิกรุ่นแรกของ World Trade Organization (WTO) รวมไปถึงยังเป็นประเทศที่มีบทบาทสำคัญในการร่วมก่อตั้ง BIMF-EAGA (หรือ Brunei Darussalam-Indonesia-Malaysia-The Philippines East ASEAN Growth Area) ผลประโยชน์ที่บรูไนจะได้รับจากความร่วมมือกับองค์กรต่างๆ ได้ช่วยสร้างผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสร้างพันธมิตรทางการทหารให้กับบรูไน บรูไนได้สร้างความเข้มแข็งทางการเงินโดยตั้งศูนย์กลางการเงินนานาชาติ (Brunei International Financial Center หรือ BIFC) นอกจากนี้แล้วบรูไนยังได้มีความพยายามในการปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางเศรษฐกิจจากการลงทุนเพียงแค่น้ำมันและก๊าซธรรมชาติมาสู่การใช้ทรัพยากรประเภทอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็น ป่าไม้ แร่ธาตุหรือประมง

สภาพแวดล้อมการลงทุน

• บรูไนเป็นประเทศที่มีการเปิดเสรีทางการค้ากับต่างชาติ เนื่องจากสภาพทางภูมิศาสตร์ที่ติดกับทะเล บรูไนจึงได้มีการพัฒนาท่าเรือน้ำลึกเพื่อติดต่อการซื้อขายกับต่างชาติ โดยท่าเรือของบรูไนนับได้ว่าเป็นศูนย์กลางของประเทศในกลุ่มอาเซียน (Asean Hub)

• บรูไนจะสนับสนุนการลงทุนกับต่างชาติโดยจะกำหนดอัตราภาษีนิติบุคคล (company tax holding) อยู่ที่ 30% โดยในบางธุรกิจนักธุรกิจต่างชาติสามารถถือครองสิทธิ์ได้ 100% กฎระเบียบที่ให้ชาวต่างชาติมาลงทุนเอื้อประโยชน์และให้สิทธิประโยชน์หลายรูปแบบให้แก่ชาวต่างชาติ คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจบรูไนมีหน้าที่รับผิดชอบหลักในการวางแผนส่งเสริมการลงทุน สำหรับธุรกิจใหม่สามารถได้รับการดเว้นภาษีนิติบุคคลเป็นเวลา 5 ปี ตามมูลค่าการลงทุน

• รายได้หลักของบรูไนได้มาจากการส่งออกน้ำมันดิบและก๊าซธรรมชาติโดยคิดเป็นร้อยละ 90 ของมูลค่าการส่งออกทั้งหมด โดยจะทำการส่งออกไปยังประเทศออสเตรเลีย เกาหลีใต้ ไทย สิงคโปร์หรือจีน เป็นต้น บรูไนนับว่าเป็นผู้ผลิตน้ำมันรายใหญ่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กำลังการผลิตน้ำมันประมาณ 180,000 บาร์เรลต่อวัน ผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมีได้ประมาณ 1.2 ล้านลูกบาศก์ฟุตต่อวัน หน่วยงาน

ที่กำหนดนโยบายน้ำมันและก๊าซของบรูไนคือบริษัทปิโตรเลียมแห่งชาติ (Brunei National Petroleum Company Sedirian Berha) นอกจากนี้ยังมีการลงทุนผ่านสำนักงานการลงทุนของบรูไน (Brunei Investment Agency หรือ BIA) โดยมีการถือหุ้นหรือพันธบัตรในต่างประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย ญี่ปุ่น และยุโรป เป็นต้น

- อุตสาหกรรมอาหารฮาลาลเป็นอุตสาหกรรมที่บรูไนให้ความสำคัญโดยมีการสร้างความร่วมมือกับออสเตรเลียในการส่งอาหารฮาลาลให้เป็นที่รู้จักของต่างชาติ บรูไนได้มีการจัดตั้งโครงการ “Brunei Premium Halal Brand” ขึ้น

- บรูไนเป็นประเทศที่มีระบบสาธารณูปโภคอยู่ในระดับดี ทำให้เอื้อประโยชน์ในการทำอุตสาหกรรมประเภทต่างๆ บรูไนได้มีการลงทุนสร้างโรงงานไฟฟ้าพลังงานแสงอาทิตย์ที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ภายใต้ความร่วมมือจากบริษัท Mitsubishi Cooperation ประเทศญี่ปุ่น ภายใต้โครงการ “Tenaga Suria Brunei” ซึ่งสามารถผลิตกระแสไฟฟ้าได้ 1.2 MegaWatt

- สำหรับความร่วมมือกับไทยนั้นได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการว่าด้วยความร่วมมือทวิภาคีระหว่างไทยกับบรูไน (Joint Commission for Bilateral Cooperation Between Thailand and Brunei Darussalam) ตั้งแต่ พ.ศ. 2542 เพื่อส่งเสริมความร่วมมือทางด้านต่างๆ เช่น แรงงาน วิชาการ ท่องเที่ยว วัฒนธรรม เป็นต้น

อุปสรรคทางการค้า

- บรูไนเป็นประเทศที่มีประชากรจำนวนน้อย ดังนั้นขนาดของตลาดผู้บริโภคจึงมีขนาดเล็ก โอกาสที่ชาวต่างชาติจะเข้าไปขยายตลาดการลงทุนจึงมีขอบเขตที่จำกัด

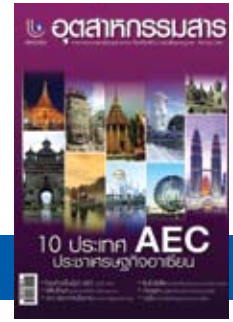
- ประเทศบรูไนมีกฎระเบียบข้อบังคับทางด้านอาหารที่เคร่งครัด โดยกำหนดให้มีการนำเข้าเฉพาะอาหารฮาลาลเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาหารประเภทเนื้อสัตว์ไม่ว่าจะเป็น เนื้อวัว เนื้อกระบือ แพะ แกะและไก่ ในการตรวจสอบอาหารที่นำเข้าบรูไน อาหารจะต้องถูกตรวจสอบถึงกรรมวิธีการผลิตจากกระทรวงศาสนา (Ministry of Religious Affairs) และกรมเกษตร กระทรวงอุตสาหกรรม (Ministry of Industry and Primary Resources) ซึ่งจากระเบียบนี้ทำให้ผู้ที่ต้องการส่งออกอาหารไปยังบรูไนถูกจำกัดเฉพาะบางผู้ผลิตเท่านั้น

ที่มาของข้อมูล

Ministry of Foreign Affairs & Trade of Brunei Darussalam (www.mofat.gov.bn)
www.economywatch.com
www.thaiembassybrunei.org
www.smeasean.com
 ธนาคารแห่งประเทศไทย
 กระทรวงพาณิชย์

ใบสมัครสมาชิก วารสารอุตสาหกรรมสาร 2555

โปรดกรอกข้อมูลทั้งหมดเพื่อประโยชน์ในการจัดส่งข้อมูลที่ท่านต้องการ

วันที่สมัคร.....เลขที่บัตรประจำตัวประชาชน

ชื่อ / นามสกุล.....

บริษัท/หน่วยงาน.....

ที่อยู่.....

จังหวัด..... รหัสไปรษณีย์..... เว็บไซต์บริษัท.....

โทรศัพท์..... โทรสาร.....

ตำแหน่ง..... อีเมล.....

แบบสอบถาม

1. ผลิตภัณฑ์หลักที่ท่านผลิตคือ.....

2. ท่านรู้จักวารสารนี้จาก.....

3. ข้อมูลที่ท่านต้องการคือ.....

4. ประโยชน์ที่ท่านได้จากวารสารคือ.....

5. ท่านคิดว่าเนื้อหาสาระของวารสารอุตสาหกรรมสารอยู่ในระดับใด เมื่อเทียบกับวารสารราชการทั่วไป

☐ ดีที่สุด ☐ ดีมาก ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ ต้องปรับปรุง

6. การออกแบบปกและรูปเล่มอยู่ในระดับใด

☐ ดีที่สุด ☐ ดีมาก ☐ ดี ☐ พอใช้ ☐ ต้องปรับปรุง

7. ข้อมูลที่ท่านต้องการให้มีในวารสารนี้มากที่สุดคือ (ใส่หมายเลข 1...2...3... ตามลำดับ)

☐ การตลาด ☐ การให้บริการของรัฐ ☐ สัมภาษณ์ผู้ประกอบการ ☐ ข้อมูลอุตสาหกรรม ☐ อื่นๆ ระบุ.....

8. คอลัมน์ที่ท่านชอบมากที่สุด (ใส่หมายเลข 1...2...3... ตามลำดับความชอบ)

☐ Interview (สัมภาษณ์ผู้บริหาร) ☐ Product Design (ออกแบบผลิตภัณฑ์) ☐ Good Governance (ธรรมาภิบาล)
☐ SMEs Profile (ความสำเร็จของผู้ประกอบการ) ☐ Report (รายงาน / ข้อมูล) ☐ Innovation (นวัตกรรมใหม่)
☐ Market & Trend (การตลาด / แนวโน้ม) ☐ Book Corner (แนะนำหนังสือ) ☐ อื่นๆ ระบุ.....

9. ท่านได้รับประโยชน์จากวารสารอุตสาหกรรมสารมากน้อยแค่ไหน

☐ ได้ประโยชน์มาก ☐ ได้ประโยชน์พอสมควร ☐ ได้ประโยชน์น้อย ☐ ไม่ได้ใช้ประโยชน์

10. เทียบกับวารสารราชการทั่วไป ความพึงพอใจของท่านที่ได้รับจากวารสารเล่มนี้ เทียบเป็นคะแนนได้เท่ากับ

☐ 91-100 คะแนน ☐ 81-90 คะแนน ☐ 71-80 คะแนน ☐ 61-70 คะแนน ☐ ต่ำกว่า 60 คะแนน

ASEAN E-market Portal

Keyword

Categories

- Select Category -

Province

- Select Province -

Search

BROWSE BY CATEGORIES

- Agriculture (733)
- Automotive (1395)
- Business Services and Consultancy (139)
- Ceramic (669)
- Chemicals and Pharmaceuticals (1060)

Login

Username :

Password :

LOGIN

Register
Forgot Pass

VDO

www.aecmarket.net

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมร่วมมือกับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
เปิดเว็บไซต์ให้บริการข้อมูลอุตสาหกรรมแก่ผู้ประกอบการเอสเอ็มอี
เพื่อรองรับการเปิดตลาดสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC)
โดยมีข้อมูลการผลิตและการลงทุน 20 สาขาอุตสาหกรรม ได้แก่

- กระดาษและสิ่งพิมพ์
- พืชเกษตรและสัตว์
- ของขวัญ
- ของสะสมและพระเครื่อง
- คอมพิวเตอร์และไอที
- เคมีภัณฑ์ และยา
- เครื่องประดับและอัญมณี
- เครื่องหนังและรองเท้า
- เซรามิก
- บ้านที่ดินและที่พักอาศัย
- เครื่องใช้ในครัวเรือน
- เฟอร์นิเจอร์และตกแต่ง
- ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์
- ยางพลาสติก
- ยานยนต์และประต๋ายนต์
- โรงแรมและร้านอาหาร
- เสื้อผ้าและสิ่งทอ
- สุขภาพและความงาม
- อาหารและเครื่องดื่ม
- อุปกรณ์เครื่องเขียน

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม

ออกแบบและพัฒนาเว็บไซต์โดย

สำนักวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

<http://e-journal.dip.go.th>

วารสารอุตสาหกรรมสารออนไลน์

10 ปี แห่งความสำเร็จ
โครงการ NEC สร้างผู้ประกอบการใหม่

NEW

วารสารอุตสาหกรรมสาร เป็นวารสารในสังกัดกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม เป็นสื่อสิ่งพิมพ์ของราชการที่มีอายุยาวนานกว่า 50 ปี เป็นฐานข้อมูลสำคัญในการส่งเสริมความรู้ด้านอุตสาหกรรม เนื้อหาภายในเล่มประกอบด้วย แนวโน้มของอุตสาหกรรม กระบวนการผลิต การตลาด การบริหารการจัดการ การพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ การให้บริการต่างๆ ตลอดจนตัวอย่างผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในธุรกิจอุตสาหกรรม

ตลาดและแนวโน้มธุรกิจ
และอุตสาหกรรม
ปีที่ 54 ฉบับเดือน พ.ย. - ธ.ค. 2554

Green Industry อุตสาหกรรมสีเขียว
โอกาสที่ท้าทายของ SMEs
ปีที่ 54 ฉบับเดือน ม.ค. - ก.พ. 2554

TOPOTOP ยกเครื่องสินค้าชุมชนไทย
ให้โดนใจตลาดโลก
ปีที่ 54 ฉบับเดือน มี.ค. - เม.ย. 2554

เพิ่มมูลค่า อุตสาหกรรมไทย
ปีที่ 54 ฉบับเดือน ก.ย. - ต.ค. 2554

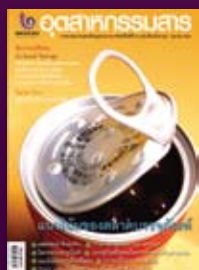
Innovation & Creation
นวัตกรรม & ความคิดสร้างสรรค์
ปีที่ 54 ฉบับเดือน ก.ค. - ส.ค. 2554

ขนมพลิกบทบาทเป็นสินค้าเศรษฐกิจ
ฉบับเดือน พ.ย. - ธ.ค. 2553

กระแสนวัตกรรมตื่นตัว
ฉบับเดือน พ.ย. - ธ.ค. 2552

ตลาดบรรจุภัณฑ์
ฉบับเดือน ก.ย. - ต.ค. 2552

ศูนย์กลางการแพทย์แห่งเอเชีย
ฉบับเดือน ก.ค. - ส.ค. 2552

อาหารพร้อมทาน
ฉบับเดือน ม.ค. - ก.พ. 2552

เกษตรแปรรูป
ฉบับเดือน พ.ย. - ธ.ค. 2551

ธุรกิจ ชา-กาแฟ
ฉบับเดือน ก.ค. - ส.ค. 2551

อาหารแช่แข็ง
ฉบับเดือน ม.ค. - ก.พ. 2551

โอกาสและธุรกิจ ขนมไทย
ฉบับเดือน พ.ค. - มิ.ย. 2550

ผู้ประกอบการสตรี
ฉบับเดือน มี.ค. - เม.ย. 2550

สมัครเป็นสมาชิกได้ที่ :

วารสารอุตสาหกรรม กลุ่มประชาสัมพันธ์ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ถนนพระรามที่ 6 เขตราชเทวี กทม. 10400

สมัครผ่านเครื่องแฟกซ์ที่หมายเลข 0 2354 3299 หรือ สมัครผ่าน email : e-journal@hotmail.com